ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12 — ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΙΒ'. | ΑΘΗΝΑΙ 1 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1964 | ΤΕΥΧΟΣ 273ον

ΠΕΡΙ ΤΟ ΜΕΓΑ ΕΘΝΙΚΟΝ ΓΕΓΟΝΟΣ

ΟΙ ΒΑΣΙΛΙΚΟΙ ΓΑΜΟΙ

ΕΝΑ ΓΕΓΟΝΟΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑ.Ι.ΚΟΥ

«Κόκκινη κλωστὴ δεμένη
στὴν ἀνέμη τυλιγμένη,
δῶσ' της κλῶτσο νὰ γυρίση
παραμύθι ν' ἀρχινήση».

Τὸ ὁμορφότερο παραμύθι ποὺ ἄρχισε λίγα χρόνια πρὶν στὴ χώρα τοῦ Ἀντερσεν, βρῆκε πρὶν λίγες μέρες τὴν εὐτυχέστερη ὁλοκλήρωσί του, κάτω ἀπὸ τὸν καταγάλανο οὐρανὸ τῆς χώρας τῶν Θεῶν τοῦ Ὀλύμπου. Ἡ Α.Β.Υ., ἡ πριγκίπισσα Ἄννα-Μαρία τῆς Δανίας, ἔγινε, μὲ τὶς εὐχὲς Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, βασίλισσα τῶν Ἑλλήνων, στὸ πλευρὸ τοῦ νεωτέρου βασιλιᾶ τοῦ κόσμου.

Τὸ παραμύθι ἄρχισε μιὰ μέρα τοῦ 1959, ὅταν ἡ βασιλική μας Οἰκογένεια βρισκόταν στὶς σκανδιναυβικὲς χῶρες. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἕνα κοριτσόπουλο, μόλις 13 χρονῶν, ἀντάμωσε τὶς ματιὲς ἑνὸς παληκαριοῦ 19 χρονῶν. Ἦταν ἡ τριτότοκη θυγατέρα τοῦ Βασιλέως τῆς Δανίας Ἄννα-Μαρία καὶ ὁ τότε διάδοχος τοῦ ἑλληνικοῦ θρόνου, Κωνσταντῖνος.

Δύο χρόνια μετά, ὅταν ὁ διάδοχός μας, Ὀλυμπιονίκης τότε, βρισκόταν ξανὰ στὴν Κοπεγχάγη, ἀντάμωσε ξανὰ τὸ κοριτσόπουλο, ποὺ τώρα ὅμως ἦταν μιὰ πανέ-

μορφη γλυκειὰ δεσποινίδα. Ὁ Κωνσταντῖνος, καθὼς ὁ ἴδιος ἐξομολογεῖται, ἔννοιωσε τὴν καρδιά του νὰ κτυπάη γιὰ πρώτη φορὰ παράξενα. Μιὰ τρανὴ ἀγάπη, ἕνας ἔρωτας, εἶχε πλέον γεννηθῆ.

Τὸν Μάϊο τοῦ 1962, τότε ποὺ ἐτελοῦντο στὴν Ἀθήνα οἱ γάμοι τῆς πριγκιπίσσης Σοφίας τῆς Ἑλλάδος, μὲ τὸν πρίγκιπα τῆς Ἱσπανίας Δὸν Χουάν, μιὰ πριγκίπισσα πανέμορφη ἀπὸ τὶς χῶρες τοῦ Βορρᾶ, ἀνάμεσα στὶς τόσες ἄλλες πριγκίπισσες, προσελκύει τὸ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον τῶν ὑψηλῶν προσκεκλημένων, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀνωνύμου πλήθους, ποὺ εἶχε κατακλύσει τοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν. Εἶναι ἡ Ἄννα-Μαρία τῆς Δανίας, ἡ νεαρώτερη πριγκίπισσα τῆς Εὐρώπης, ποὺ γοητεύεται κυριολεκτικὰ ἀπὸ τὴν ἀρρενωπὴ φυσιογνωμία τοῦ Ὀλυμπιονίκου διαδόχου μας. Στὸν μεγάλο χορὸ τῶν ἀνακτόρων, χόρεψε μαζί Του καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ἔνοιωσε κι' αὐτὴ νὰ εἶναι ἐρωτευμένη. Κι' ὅταν χορεύοντας κοιτάχθηκαν στὰ μάτια, ἔννοιωσαν καὶ οἱ δυό τους, ἀθόρυβα, πὼς ἐκείνη τὴ στιγμὴ οἱ ψυχές τους ἑνώθηκαν γιὰ πάντα.

Τὸ αἴσθημά Τους κρατήθηκε μυστικό, τουλάχιστον γιὰ τοὺς πολλούς, καὶ μόνο ὕστερα ἀπὸ ἓξ μῆνες, τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1964, ἐπισημοποιήθηκαν οἱ ἀρραβῶνες. Ὅμως τὴν τρανὴ εὐτυχία τῶν δύο ἐρωτευμένων, ἀκολούθησε ἕνα βαρύτατο γι' αὐτοὺς καὶ τὸν ἑλληνικὸ λαὸ πλῆγμα. Τὸν περασμένο Μάρτιο, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἀδυσώπητη πάλη μὲ τὸν θάνατο, ἀπέθανεν ὁ στοργικὸς πατέρας, ὁ βασιλιᾶς Παῦλος. Ὁ μέχρι τότε διάδοχος Κωνσταντῖνος, ὁ μαθητευόμενος μονάρχης, ἀνακηρύσσεται βασιλιᾶς τῶν Ἑλλήνων. Στοὺς νεανικούς του ὤμους φορτώνεται τὶς μεγάλες εὐθῦνες τοῦ Θρόνου. Μολονότι ἀπὸ τὰ μικρά Του χρόνια, εἶχε παρακολουθήσει ἀπὸ κοντὰ τὸν σοφὸ πατέρα Του, στὴν ἄσκησι τῶν βασιλικῶν καθηκόντων καί, ὁπωσδήποτε, εἶχεν ἀρκετὴ πεῖρα, παρὰ ταῦτα νοιώθει μεγάλες τὶς νέες Του εὐθῦνες. Μέσα στὸν πόνο καὶ στὴν ἄφατη ὀδύνη γιὰ τὸν χαμὸ τοῦ λαοφιλοῦς βασιλιᾶ-πατέρα Του, ἀναλαμβάνει τὰ νέα Του καθήκοντα, φωτισμένος ἀπὸ τὸ παράδειγμα Ἐκείνου, τοῦ μόνου, τοῦ ὑπερόχου, τοῦ ἀναντικατάστατου.

Στὶς κρίσιμες στιγμὲς τῆς ζωῆς Του καὶ τῆς βασιλείας Του, νοιώθει κοντά Του τὴν ἀγάπη καὶ τὴν στοργὴ τῆς μητέρας Του καὶ τῆς μνηστῆς Του Ἄννας-Μαρίας. Μὲ τὴν ψυχικὴ συμπαράστασί Τους, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν δική Του προσωπικότητα, τὴν σφυρηλατημένη στὶς ὑγιεῖς ἠθικές, κοινωνικὲς καὶ ἐθνικὲς ἀρχὲς τῆς πατρίδος μας, συνεχίζει τὸν δρόμο τῶν πεπρωμένων Του.

Ὅμως, τὰ συμφέροντα τῆς Ἑλλάδος ζητοῦν μιὰ βασίλισσα. Οἱ Ἕλληνες θέλουν πλάϊ στὸν Ὀλυμπιονίκη βασιλιᾶ τους, τὴ νέα τους βασίλισσα, τὴν κόρη τῶν ὀνείρων τοῦ βασιλιᾶ μας. Καὶ ἡ μικρὴ πριγκίπισσα, ἡ ξέγνοιαστη μαθήτρια τοῦ ἐλβετικοῦ κολλεγίου, αἰσθάνεται πὼς θὰ πρέπει ν' ἀκολουθήση τὴ μοῖρα Της. Ἑτοιμάζεται γιὰ τοὺς γάμους, γιὰ τὰ νέα Της καθήκοντα. Μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο ἀτένισε τὸ μέλλον, ὅπως ὅλες οἱ κοπέλλες τῆς ἡλικίας Της ποὺ βλέπουν τὰ ὄνειρα τῆς καρδιᾶς τους νὰ γίνωνται πραγματικότης.

***

Ἀλλά, ἀφοῦ μιλᾶμε γιὰ τὴν πανέμορφη κόρη τοῦ Βορρᾶ, ἂς δοῦμε γιὰ λίγο καὶ τὴν οἰκογένειά Της, ποὺ ἀνάθρεψε μὲ στοργὴ καὶ δημοκρατικότητα τὴν καινούργια βασίλισσά μας, ἀλλὰ καὶ τὴ χώρα Της, ποὺ ἄφησε γιὰ νάρθη στὴ χώρα τοῦ Ἡλίου καὶ τοῦ γαλάζιου οὐρανοῦ.

Ἡ βασιλικὴ Οἰκογένεια τῆς Δανίας, εἶναι ἡ ἀρχαιοτέρα βασιλεύουσα δυναστεία τῆς Εὐρώπης. Καὶ πρὶν ἀκόμη ἀπὸ τὸν γέρο Γκόργκ, τὸν πρῶτο γνωστὸ Δανὸ βασιλιᾶ, τὴ χώρα τοῦ Ἄντερσεν κυβερνοῦσαν βασιλιάδες, αἱρετοὶ στὴν ἀρχή, κληρονομικοὶ ἀργότερα. Τετρακόσια χρόνια, μέχρι τὸ 1863, ἐβασίλευσεν ἡ δυναστεία τῶν Ὄλντεμπεργκ. Ὁ τελευταῖος ἀπόγονός της, Φρειδερῖκος Ζ', ἀπέθανε χωρὶς διάδοχο. Ἔτσι ἀνέβηκε στὸ θρόνο ὁ Χριστιανὸς Θ', ἀρχηγὸς τῆς δυναστείας τῶν Γλύξμπουργκ, ἀπὸ τὴν ὁποία προέρχεται καὶ ἡ ἑλληνικὴ βασιλικὴ Οἰκογένεια.

Ὁ σημερινὸς βασιλιᾶς τῆς Δανίας, Φρειδερῖκος Θ' καὶ ἡ βασίλισσα Ἴγκριντ, κόρη τοῦ βασιλιᾶ τῆς Σουηδίας Γουσταύου ΣΤ' Ἀδόλφου, ἔχουν τρεῖς κόρες: Τὴν Μαργκρέτε, 24 χρονῶν, διάδοχο τοῦ θρόνου, τὴν Βενεδίκτη, 20 χρονῶν, καὶ τὴν σημερινὴ βασίλισσά μας, τὴν Ἄννα-Μαρία, 18 χρονῶν. Σύμφωνα μὲ προηγουμένη διάταξι τοῦ Συντάγματος τῆς Δανίας, διάδοχος στὸ θρόνο μόνο ἀρσενικὸ παιδὶ τῶν βασιλέων μποροῦσε ν' ἀναδειχθῆ. Ἐπειδὴ ὅμως τέτοιο παιδὶ δὲν γεννήθηκε καὶ γιὰ νὰ μὴ σταματήση ἡ βασιλικὴ δυναστεία, ἔπρεπε νὰ γίνη τροποποίησις τοῦ Συντάγματος. Ὁ βασιλιᾶς τῆς Δανίας, γνωστὸς γιὰ τὶς δημοκρατικές του ἀντιλήψεις, θέλησε ὅπως, στὸ τόσο λεπτὸ γιὰ τὴν χώρα Του καὶ τὴ δυναστεία Του ζήτημα, ἔχει καὶ τὴν γνώμη τοῦ κυριάρχου λαοῦ. Ἔτσι ὕστερα ἀπὸ σχετικὸ δημοψήφισμα, ὁ λαὸς ὁμόφωνα τάχθηκε ὑπὲρ τῆς τροποποιήσεως τῆς σχετικῆς διατάξεως τοῦ Συντάγματος. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἡ πριγκίπισσα Μαργκρέτε ἔγινεν ἐπισήμως διάδοχος τοῦ δανικοῦ θρόνου.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Δανία εἶναι πέρα γιὰ πέρα μιὰ χώρα παραμυθένια καὶ μόνο σ' αὐτὴ μποροῦσε νὰ γεννηθῆ ὁ Ἄντερσεν. Ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ χερσόνησο, σχεδὸν νησὶ καὶ 500 πραγματικὰ νησιά. Εἶναι γνωστὴ παράλληλα ἡ Δανία γιὰ τὴν ἰδανική της κοινωνικὴ ὀργάνωσι, τὸ ὑποδειγματικὸ ἐκπαιδευτικό της σύστημα, τὴν ἀξιοζήλευτη ἐργατικὴ πολιτική της καὶ τὴν πλουσία οἰκονομία της.

Σ' αὐτὴ τὴ χώρα γεννήθηκε ἡ σημερινή μας βασίλισσα. Σ' αὐτὴ τὴ χώρα, μὲ τὰ κανάλια, τὶς λίμνες, τὰ δάση, τοὺς πύργους καὶ τὰ παλιὰ πλινθόκτιστα σπίτια της, ἀνατράφηκε μὲ κάθε δημοκρατικότητα, ἡ νέα βασίλισσα τῶν Ἑλλήνων.

***

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικά», συμμετέχοντα στὴ μεγάλη χαρὰ τοῦ ἑλληνικοῦ Ἔθνους καὶ στὴν προσωπικὴ εὐτυχία τοῦ δημοφιλοῦς μας βασιλιᾶ, ἀφιερώνουν αὐτὲς τὶς στῆλες, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι ἐξωτερικεύουν τὴν βαθειὰ προσήλωσι τῶν ἀστυνομικῶν στὸ σύμβολο τοῦ Ἔθνους. Ὅπως μέχρι τώρα κάθε γεγονὸς ποὺ εἶχε πανελλήνια ἢ παγκόσμια ἀκτινοβολία, σχολιάσθηκε, κατὰ κάποιο τρόπο, ἀπὸ τὶς στῆλες αὐτές, ἔτσι καὶ οἱ βασιλικοὶ γάμοι, παρέχουν σὲ μᾶς τὴν εὐκαιρία νὰ ἀσχοληθοῦμε γιὰ λίγο μ' αὐτούς, ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἀφίξεως τῆς σημερινῆς μας βασιλίσσης μέχρι καὶ τὴν ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ ζεύγους τῶν ἐστεμμένων μας, γιὰ τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος. Ἀλλ' ἂν οἱ βασιλικοὶ γάμοι μᾶς παρέχουν τὴν εὐκαιρία ἑνὸς τέτοιου ρεπορτάζ, αὐτὸ ἐπιβάλλεται ἀκόμη περισσότερο γιὰ μᾶς τοὺς ὑπηρετοῦντας στὴν Ἀστυνομία Πόλεων, σὲ μᾶς ποὺ ὅλο τὸ διάστημα τῶν προετοιμασιῶν καὶ τῆς τελετῆς τῶν γάμων ἔλαχεν ὁ κλῆρος νὰ λάβουμε τὰ τόσο ἀπαραίτητα, σὲ παρόμοια σημαντικὰ γεγονότα, μέτρα τάξεως καὶ ἀσφαλείας.

Καὶ νοιώθουμε, δὲν τὸ ἀποκρύπτουμε, ἰδιαίτερη χαρὰ καὶ ἱκανοποίησι, γι' αὐτὴ τὴν εὔνοια τῆς τύχης, γιατί καὶ ἐμεῖς, ἀπὸ τὴν ἰδική μας σκοπιά, συμβάλαμε ἀποφασιστικὰ στὴν ἐπιτυχημένη ὁλοκλήρωσι τοῦ ὅλου τελετικοῦ μέρους τῶν βασιλικῶν γάμων. Ὑπήρξαμε, γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, οἱ ἀφανεῖς ἥρωες ποὺ νυχθημερόν, ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ τοῦ Σώματος ὡς τὸν τελευταῖο ἀστυφύλακα, δώσαμε ἐξετάσεις ἐνώπιον μιᾶς διεθνοῦς αὐστηρᾶς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς καὶ διακριθήκαμε. Δὲν ἔχει σημασία ἂν κουραστήκαμε, ἂν βρεθήκαμε στὴν ἀνάγκη νὰ δυσαρεστήσουμε πολίτες, ἂν δὲν μπορέσαμε νὰ φανοῦμε ἀρεστοὶ σὲ μερικοὺς ἀπὸ τὶς ἑκατοντάδες τῶν χιλιάδων ποὺ κατέκλυσαν τοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν. Πιστεύουμε ἀπόλυτα ὅτι κι' ἐκεῖνοι ἀκόμη, ποὺ πρὸς στιγμὴν παρεξήγησαν τὴν αὐστηρότητα ποὺ ἐπεδείξαμε σ' ὡρισμένες περιπτώσεις, κατὰ βάθος ἀνεγνώρισαν τὸ λεπτὸ μας ἔργο.

Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων πολλὲς φορὲς ὡς τώρα βρέθηκε σὲ μεγάλη δοκιμασία, ἀλλὰ οἱ βασιλικοὶ γάμοι, τοὺς ὁποίους ἐτίμησαν μὲ τὴν παρουσία τους τόσοι καὶ τόσοι ἐστεμμένοι καὶ πρίγκιπες, καθὼς καὶ ἐπίσημοι ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμο, δὲν εἶναι συνηθισμένο γεγονός. Ὄχι μόνον ἡ Ἀστυνομία ποὺ ἐκαλεῖτο νὰ λάβη μέτρα τάξεως, ἀλλὰ ὁλόκληρο τὸ Ἔθνος τὶς ἡμέρες αὐτὲς βρέθηκε σὲ μιὰ πυρετώδη κί-

νησι. Οἱ προσπάθειες ὅλων τῶν ἁρμοδίων ἕνα καὶ μόνο εἶχαν σκοπό. Νὰ μὴ παρατηρηθῆ καμμιὰ ἀταξία. Θέλουμε νὰ πιστεύουμε πὼς ἀπὸ τὴν πλευρὰ τὴ δική μας ὅλα πῆγαν καλά. Αὐτὸ εἶναι γιὰ μᾶς ἡ πιὸ τρανὴ ἱκανοποίησις.

***

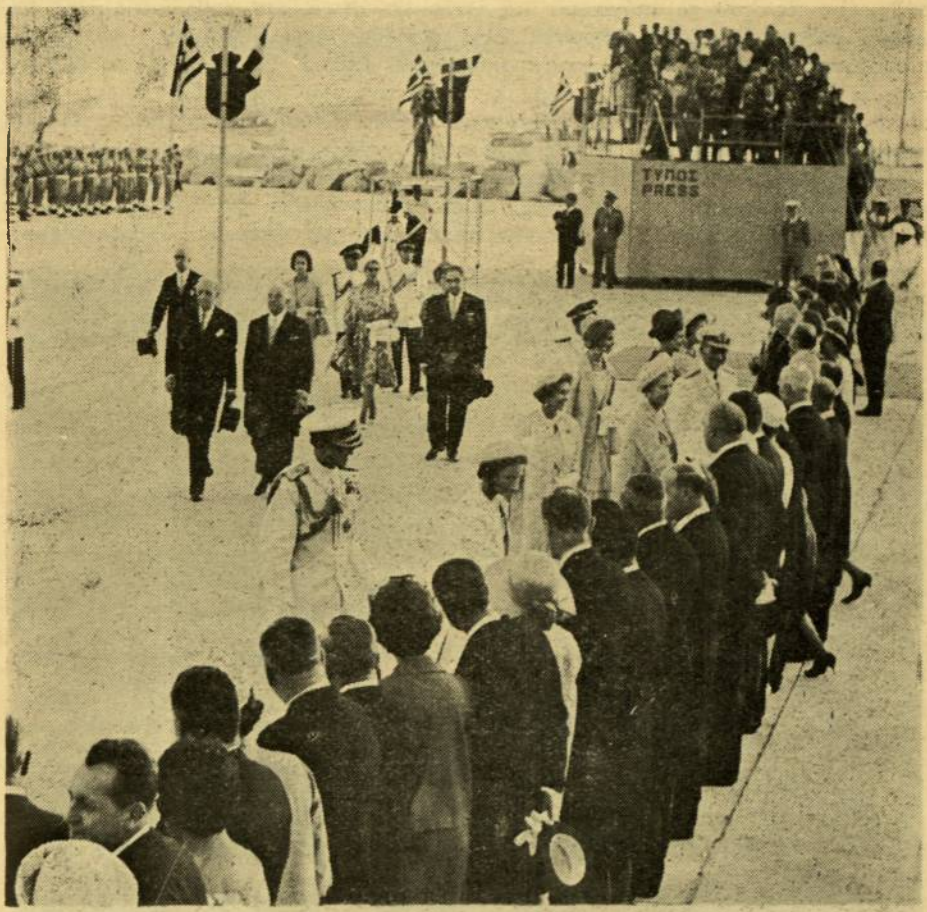
Υστερα ἀπὸ αὐτὴ τὴν παρέκκλισι, ποὺ κατὰ τὴ γνώμη μας ἦταν ἐπιβεβλημένη, ἂς γυρίσουμε νοερὰ λίγες ἡμέρες πρίν, τότε ποὺ γιὰ μιὰ ἑβδομάδα ὁλόκληρη ἡ Ἀθήνα ἀπὸ ἄκρη σ' ἄκρη καὶ μαζί της ἡ Ἑλλὰς γιόρταζε τὸ μεγαλύτερο χαρμόσυνο γεγονός. Ἂς μὴ ξεχνοῦμε ἐπίσης ὅτι ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Κόδρου εἶχε νὰ γιορτάση ἡ Ἀθήνα βασιλικοὺς γάμους. Γιόρτασε βέβαια κατὰ καιροὺς διαφόρους πριγκιπικοὺς γάμους, ὄχι ὅμως βασιλικούς. Ἡ δημοτικότης τοῦ Ὀλυμπιονίκου βασιλιᾶ μας, τὴν ὁποία τόσο δημοκρατικὰ εἶχε καλλιεργήσει ὁ ἀποθανὼν πατέρας Του, ἀλλὰ καὶ ἡ προσωπικότης ἐν τῷ συνόλῳ της τῆς μνηστῆς Του, αὔξησε κατὰ πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ λαοῦ μας γιὰ τοὺς γάμους. Ὅλοι οἱ Ἕλληνες, ἀνεξαρτήτως πολιτικῆς τοποθετήσεως, ἄλλος πολὺ καὶ ἄλλος λίγο, ἔζησαν μὲ τὴν ψυχή τους τὸ μεγάλο γεγονὸς τῆς ζωῆς τοῦ βασιλιᾶ μας. Ἀκόμη ὅμως περισσότερο ὁ μεγάλος ἔρωτας, ποὺ λατρεύθηκε σὰν Θεὸς στὴν πατρίδα μας, ἔκανε τὶς εὐαίσθητες καρδιὲς τῶν Ἑλλήνων νὰ συμμετάσχουν ψυχῆ τε καὶ σώματι στοὺς βασιλικοὺς γάμους. Στὴν πεζή, ὅπως συνηθίσαμε νὰ λέμε τὴ σημερινή μας ἐποχή, τὴν ποτισμένη ἀπὸ πρωτοφανῆ ὠφελισμό, σαρκάζεται πολλὲς φορὲς ὁ ρομαντισμὸς τῶν ἰδεῶν καὶ ἡ ἀγνότης τῶν αἰσθημάτων. Κι' ὅμως, ὑπάρχουν στιγμὲς ποὺ ἀποδεικνύουν πόσο σημαντικὲς καὶ ἀναλλοίωτες ἔχουν παραμείνει στὶς ἀνθρώπινες ψυχὲς μερικὲς ἁπλὲς ἀξίες, αὐτὲς μὲ τὶς ὁποῖες πλάθονταν τὰ παραμύθια, ὅπως ἡ ἀγάπη ἡ καλωσύνη, τὸ λυγερόκορμο βασιλόπουλο καὶ ἡ πεντάμορφη βασιλοπούλα. Ἡ Ἀθήνα εἶχε τὸ προνόμιο νὰ ζήση ἀπὸ κοντὰ μιὰ παραμυθένια τέτοια ὥρα. Καὶ σ' αὐτὸ δὲν συνέβαλαν μόνον ἡ σκηνοθεσία τῶν διαφόρων πομπῶν, οἱ στολές, τὰ παράσημα καὶ οἱ παρατάξεις. Ἦταν τὸ γεγονὸς ὅτι δύο νέοι, στὴν ὡραιότερη ἡλικία Τους, κοινοποιοῦσαν σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο τὴν εὐτυχία Τους, ποὺ ἦλθε σὰν ἐπιστέγασμα μιᾶς τρανῆς, ρομαντικῆς ἀγάπης. Ἦταν ἀκόμη τὸ γεγονὸς μιᾶς πρωτοφανοῦς ἁρμονικότητος ἐρωτευμένου Ζεύγους. Συνδυασμὸς τέλειος, ποὺ δύσκολα ἀνευρίσκει κανεὶς στὴν ἱστορία καὶ τοὺς θρύλους.

***

Παρασκευή, 11 Σεπτεμβρίου 1964. Ὁλόκληρη ἡ Ἀθήνα βρίσκεται στὸ πόδι. Φθάνει στὴν Ἑλλάδα ἡ μνηστὴ τοῦ βασιλιᾶ μας Ἄννα-Μαρία. Ἡ Ἀστυνομία, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, ἔχει καταλάβει δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ὅλους τοὺς δρόμους ἀπὸ τοὺς ὁποίους θὰ περάση ἡ πομπή. Ἀπὸ τὰ Ἀνάκτορα Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ μέχρι τὸ Φαληρικὸ Δέλτα, ὅπου σύμφωνα μὲ τὸ πρόγραμμα θ' ἀποβιβαζόταν στὶς 6.30' τὸ ἀπόγευμα ἡ μέλλουσα νὰ γίνη σὲ λίγες μέρες βασίλισσά μας, ἀστυνομικὲς δυνάμεις σὲ πυκνὰ διαστήματα πῆραν ἀπὸ τὶς 3.30' τὶς θέσεις τους, ἐνῶ ἀπὸ πολλὴ ὥρα πρὶν ἄνθρωποι πάσης τάξεως εἶχαν ἀρχίσει νὰ καταλαμβάνουν τὶς πιὸ ἐπίκαιρες θέσεις. Κι' ἐνῶ ὅλοι οἱ ἁρμόδιοι βρίσκονταν σὲ μιὰ συνεχῆ κίνησι, ἀπὸ ἐνωρὶς τὸ ἀπόγευμα σημαιοστόλιστη ἡ θαλαμηγὸς τῆς βασιλικῆς Οἰκογενείας τῆς Δανίας εἶχε περάσει τὸν Ἰσθμὸ καὶ κατευθυνόταν πρὸς τὸν Πειραιᾶ. Καὶ ὅταν γύρω στὶς 5.30' τὸ δανικὸ καράβι πλησίαζε τὰ Φαληρικὰ νερά, ἱστιοφόρα, ἄκατοι καὶ βάρκες ἀνοίχθηκαν στὸ πέλαγος γιὰ νὰ τὸ προϋπαντήσουν.

Ὥρα 6 μ.μ. Ἡ ὡραία πριγκήπισσα τοῦ Βορρᾶ ἀποβιβάζεται ἐπισήμως στὴ νέα Της πατρίδα. Γιὰ πρώτη φορά, τὸ μικρότερο κορίτσι τῆς βασιλικῆς Οἰκογενείας προηγήθηκε τῶν βασιλέων. Τὴν ὑποδέχεται μὲ τρυφερὸ ἐναγκαλισμό, μακριὰ ἀπὸ τύπους καὶ πρωτόκολλα, ὁ βασιλιᾶς μας. Στὰ πρόσωπά Τους καθρεπτίζεται ἡ μεγάλη Τους εὐτυχία. Ἡ βασίλισσα Μητέρα Φρειδερίκη, ἀσπάζεται τὴ μνηστὴ τοῦ ἀγαπημένου Της γυιοῦ, ποὺ σὲ λίγες μέρες θὰ γίνη βασίλισσα. Στιγμὴ συγκινητι-

κή, καθὼς ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀνεπανάληπτη στιγμή, ἀπουσιάζει Ἐκεῖνος, ὁ μεγάλος πατέρας, ὁ ἀείμνηστος βασιλιᾶς Παῦλος.

Ἡ Α.Μ. ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, παρουσιάζει εἰς τοὺς ἐπισήμους τὴν μνηστήν Του Ἄνναν Μαρίαν καὶ τοὺς γονεῖς Της, κατὰ τὴν ἄφιξίν των εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν 11-9-1964.

Καθὼς ἡ πομπὴ ἀνέρχεται στὴ λεωφόρο Συγγροῦ, οἱ χιλιάδες τοῦ ἀθηναϊκοῦ λαοῦ ἐπευφημοῦν ζωηρὰ τοὺς νεαρούς μνηστευμένους καὶ φωνάζουν: «Νὰ ζήσετε». Ἕνα παραλήρημα ἐνθουσιασμοῦ ἔχει καταλάβει τὰ πλήθη. Κι' ὅταν ἡ πομπὴ φθάνη στὸ ὕψος τῶν στηλῶν τοῦ Ὀλυμπίου Διός, ὁ Δήμαρχος Ἀθηνῶν κ. Πλυτᾶς καλωσορίζει, ἐκ μέρους τοῦ ἀθηναϊκοῦ λαοῦ, τὴν Ἄννα-Μαρία στὴ νέα Της πατρίδα.

Κι' ὅταν ἡ πομπὴ ἔφθασε στὰ Ἀνάκτορα, οἱ ἀστυνομικὲς δυνάμεις δὲν παρέδωσαν ὑπηρεσία. Γι' αὐτὲς δὲν ὑπῆρχε πλέον ὡράριο ἐργασίας. Ἕνα καὶ μόνο ὑπῆρχε. Ὑπηρεσία καὶ ψυχραιμία, γιὰ νὰ πᾶνε ὡς τὸ τέλος ὅλα καλά. Ἔδωσαν καὶ πάλι ζωντανὴ τὴν παρουσία τους τὸ ἴδιο βράδυ, ὅταν ἡ Κυβέρνησις δεξιώθηκε τοὺς βασιλεῖς καὶ τοὺς ξένους ἐπισκέπτες στὸ ξενοδοχεῖο «Μ. Βρεταννία».

***

Κυριακή, 13 Σεπτεμβρίου. Στὰ πλαίσια τῶν ἐκδηλώσεων γιὰ τοὺς βασιλικοὺς γάμους, στὸ Παναθηναϊκὸ Στάδιο, ἔλαβε χώρα μεγάλη γιορτὴ ποὺ διοργάνωσεν ἡ Α.Σ.Δ.Ε.Ν. Ὅταν στὶς 4 τὸ ἀπόγευμα οἱ ἀστυνομικὲς δυνάμεις πήγαιναν

στὸ Στάδιο ν' ἀναλάβουν ὑπηρεσία, δὲν φαντάζονταν ποτὲ ὅτι θὰ βρίσκονταν μπροστὰ στὸ θέαμα ποὺ ἔκπληκτοι ἀντίκρυσαν. Ἐνῶ ἡ γιορτὴ θ' ἄρχιζε τὴν 9.30′ τὸ βράδυ, ἀπὸ τὶς 3.30′ τὸ ἀπόγευμα, μιὰ ἀτελείωτη σειρὰ ἀπὸ ἀνθρώπους κάθε κοινωνικῆς τάξεως βρισκόταν μπροστὰ στὶς εἰσόδους, ἑτοίμη νὰ μπῆ στὸ Στάδιο καὶ νὰ καταλάβη θέσεις ἐπάνω στὰ πυρπολούμενα ἀπὸ τὴ ζέστη μάρμαρα. Κι' ὅσοι ἀπὸ μᾶς δυσανασχέτησαν, ὅταν πήραμε τὴ διαταγὴ ποὺ καθώριζε τὴν ὥρα μεταβάσεως στὸ Στάδιο γιὰ ὑπηρεσία, δικαίωσαν ἀπόλυτα τοὺς Προϊσταμένους μας ποὺ σκέφθηκαν νὰ στείλουν ἀπὸ ἐνωρὶς δυνάμεις. Συγχαρητήρια πάντως σ' ὅλους, γιατὶ καμμιὰ ἀταξία τελικὰ δὲν παρετηρήθη. Ὁ βασιλιᾶς καὶ ἡ μνηστή Του, μέσα σὲ ἕνα Στάδιο ἀσφυκτικά γεμᾶτο, ἐνῶ χιλιάδες ἔμειναν ἔξω, πραγματοποίησαν μιὰ ἀκόμη δημοσία ἐμφάνισι, δίνοντας τὴν εὐκαιρία σὲ μιὰ ἀπέραντη ἀνθρωποθάλασ-

Φαντασμαγορικὴ ἄποψις ἀπὸ τὴν ἑορτὴν εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον.

σα νὰ ξεσπάση σὲ ἐκδηλώσεις χαρᾶς. Ἡ ὅλη γιορτὴ στέφθηκε ἀπὸ ἀπόλυτη ἐπιτυχία. Τὰ πάντα ὡραῖα καὶ καλοβαλμένα. Ἰδιαίτερα ἐντυπωσίασε τὸ θέαμα τῶν μπλέ, λευκῶν καὶ κόκκινων μπαλλονιῶν ποὺ ἀπολύθηκαν μετὰ τὴν στρατιωτικὴ παρέλασι, σχηματίζοντας τὴ δανικὴ καὶ ἑλληνικὴ σημαία. Οἱ ἐπιδείξεις τῶν σπουδαστῶν τῆς Γυμναστικῆς Ἀκαδημίας, ἡ ἀναπαράστασις τῆς πομπῆς τῶν Παναθηναίων, οἱ ἀκροβατικὲς ἐπιδείξεις μοτοσυκλετιστῶν τῆς Ε.Σ.Α., οἱ ἐπιδείξεις ταχύτητος καὶ αὐτοματισμοῦ ἀσκήσεων ὑπὸ δύο διμοιριῶν στρατοῦ, καὶ οἱ μουσικὲς ἐκτελέσεις ἀπὸ τὴν μικτὴ μπάντα, μὲ ἐθνικοὺς χορούς, ἀπὸ τὸ Λύκειο Ἑλληνίδων καὶ μὲ λαμπαδηφόρους στρατιῶτες ποὺ σχημάτισαν μὲ σήματα καὶ δάδες τὸ χάρτη τῆς Κύπρου, ἐνεθουσίασαν ἀφάνταστα τοὺς θεατάς, ποὺ κάθε τόσο ξεσποῦσαν σὲ παρατεταμένα ζωηρὰ χειροκροτήματα. Κι' ὅταν ἡ γιορτὴ τελείωσε, τὸ Στάδιο καταυγάσθηκε ἀπὸ δύο ἐπιγραφές: «Ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης» καὶ μὲ ἐκρήξεις πυροτεχνημάτων. Ὑποδοχή, μὲ μιὰ βροχὴ ἀπὸ λευκὰ ροδοπέταλα. Ἀποχαι-

ρετισμός, μ' ἕνα πυρπολούμενο ἀπὸ βεγγαλικὰ οὐρανό. Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τῆς γιορτῆς τοῦ Σταδίου.

***

Μιὰ ἄλλη, πολὺ δημοκρατικὴ καὶ πρωτότυπη ἐκδήλωσις στὰ πλαίσια τῶν γιορταστικῶν ἐκδηλώσεων γιὰ τοὺς βασιλικοὺς γάμους, ἦταν καὶ οἱ δεξιώσεις ποὺ διωργάνωσεν ὁ βασιλιᾶς Κωνσταντῖνος στὰ 'Ανάκτορα Τατοΐου τὴν 12, 13 καὶ 14 Σεπτεμβρίου. Εἴχαμε τὴν εὐτυχία νὰ παραβρεθοῦμε στὴν τελευταία καὶ ὁμολογοῦμε πὼς βρεθήκαμε σ' ἕνα πρωτοφανὲς θέαμα. Δύο χιλιάδες λαοῦ, ἀπὸ ὅλη τὴ χώρα, πέρασαν μπροστὰ στὸ βασιλιᾶ, τὴ μνηστή Του καὶ τὰ ἄλλα μέλη τῶν βασιλικῶν Οἰκογενειῶν Δανίας καὶ Ἑλλάδος, νὰ ὑποβάλουν τὶς εὐχές τους γιὰ τὸ χαρμόσυνο γεγονὸς ποὺ θὰ γινόταν σὲ λίγες μέρες. Γύρω στὰ 45 μεγάλα πούλμαν διατέθηκαν καὶ τὶς τρεῖς μέρες τῶν δεξιώσεων γιὰ νὰ μεταφέρουν τοὺς προσκεκλημένους. Καὶ στὶς τρεῖς δεξιώσεις, ἀντιπροσωπεία ἀπὸ δέκα ἀστυνομικοὺς ὅλων τῶν βαθμῶν ἀντάμωσε τὶς εὐχὲς τοῦ ἀστυνομικοῦ κόσμου, μὲ τὶς εὐχὲς ὅλων τῶν Ἑλλήνων, γιὰ τὴν εὐτυχία καὶ τὴν καλὴ βασιλεία τῶν Ὑψηλῶν μνηστευμένων.

***

Ὅμως οἱ μέρες περνοῦν. Ἔφθασε ἡ 18η Σεπτεμβρίου. Ἡμέρα εὐτυχίας γιὰ τὸ Ζεῦγος ποὺ θὰ ἡνώνετο μὲ τὰ ἱερὰ δεσμὰ τοῦ γάμου. Ἡμέρα ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας γιὰ τὸ νεαρὸ βασιλιᾶ καὶ τὴν τρισχαριτωμένη πριγκίπισσα. Ἀλλὰ καὶ γιὰ ὅλους τοὺς Ἕλληνες ἡμέρα ἀληθινῆς, αὐθορμήτου χαρᾶς. Ἡ πρωτεύουσα ἔζησεν ἀλησμόνητες ὧρες. Οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ χιλιάδες τῶν ἐπαρχιωτῶν ποὺ ἦλθαν εἰδικὰ γιὰ τοὺς βασιλικοὺς γάμους, θὰ κρατήσουν στὴ μνήμη τους ἕνα συναρπαστικὸ γεγονὸς τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας.

Αὐτὸ ποὺ ἔγινε τὴν ἡμέρα τῶν γάμων, δὲν εἶχε ποτὲ συμβῆ. Ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα τῆς προηγούμενης ἡμέρας, οἱ πλέον ἐπίκαιρες θέσεις εἶχαν σχεδὸν καταληφθῆ ἐξ ἐφόδου. Ἦταν τόση ἡ ἀγωνία τοῦ λαοῦ μὴ τυχὸν τὴν ἐπαύριο δὲν βρῆ θέσι, νὰ δῆ ἀπὸ κοντὰ καὶ νὰ χειροκροτήσῃ τοὺς βασιλεῖς μας, ὥστε ξενύχτησε στὰ πεζοδρόμια, περιμένοντας μὲ ἀνυπομονησία καὶ λαχτάρα τὴ μεγάλη στιγμή. Πανάκριβα πληρώθηκαν οἱ ἐπίκαιρες θέσεις μπαλκονιῶν στοὺς δρόμους ἀπὸ ὅπου θὰ περνοῦσε ἡ πομπή. Τὰ δωμάτια τῶν ξενοδοχείων ποὺ ἔβλεπαν στοὺς δρόμους, εἶχαν κλεισθῆ ἀπὸ πολὺ καιρὸ πρίν. Ὅλος ὅμως αὐτὸς ὁ κόσμος, τὸ ἀνώνυμο πλῆθος, δὲν λογάριασε κανένα ἐμπόδιο. Ξεχύθηκε στοὺς δρόμους καὶ ἔζησε τὴ μεγάλη χαρὰ τοῦ βασιλιᾶ του. Ὅταν στὶς 5.30' τὸ πρωὶ παραταχθήκαμε κατὰ μῆκος τῶν δρόμων ἀπὸ τοὺς ὁποίους θὰ περνοῦσε ἡ πομπή, δὲν πίστευαν τὰ μάτια μας τὸ θέαμα ποὺ ἀντικρύσαμε. Κατὰ χιλιάδες ὁ κόσμος εἶχε καταλάβει τὰ πεζοδρόμια καὶ μόνον ἡ σημαντικὴ ἀστυνομικὴ δύναμις ποὺ εἶχε διατεθῆ καὶ τὰ συρματόσχοινα ἔσωσαν κυριολεκτικὰ τὴν κατάστασι. Ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος ζητοῦσε νὰ κατεβῆ στὸ κατάστρωμα, νὰ βρίσκεται ὅσο τὸ δυνατὸ πιὸ κοντὰ στὴν πορεία τῆς τελετικῆς πομπῆς. Ἡ 'Αστυνομία Πόλεων, χάρις στὰ μέτρα ποὺ τόσο μελετημένα εἶχαν διατάξει οἱ ἀρμόδιοί της, μπόρεσε νὰ φέρη σὲ αἴσιο πέρας τὴν πιὸ δύσκολη ἀποστολή της.

Τὸ χαρμόσυνο γεγονὸς ἀνηγγέλθη στὶς 8 τὸ πρωὶ μὲ 21 κανονιοβολισμοὺς ποὺ ρίχτηκαν ἀπὸ τὰ πυροβολεῖα τοῦ Λυκαβηττοῦ. Ἡ ἀνθρωποθάλασσα τῶν 'Αθηναίων καὶ τῶν Πανελλήνων ἄρχισε νὰ παρηγορῆται, γιατί ἡ μεγάλη στιγμὴ πλησίαζε. Πράγματι κατὰ τὶς 9 ἐμφανίσθηκε στὴ λεωφόρο Βασιλίσσης Σοφίας ἡ κεφαλὴ μιᾶς μεγάλης φάλαγγος ἀπὸ αὐτοκίνητα ἐπισήμων. Κι' ὅταν ἀργότερα, ἀφοῦ εἶχε τελειώσει πλέον ἡ προσέλευσις τῶν ἐπισήμων στὴ Μητρόπολι, ἀκούσθηκε ὁ ρυθμικὸς βηματισμὸς τῶν ἀλόγων ποὺ ξεκινοῦσαν ἀπὸ τὴν Ἡρώδου τοῦ 'Αττικοῦ καὶ ἦταν τὸ προμήνυμα ὅτι ἡ τελετικὴ πομπὴ προχωροῦσε πρὸς τὴ Μητρόπολι, ἕνας ἀλλαλαγμὸς ἐνθουσιασμοῦ κατέλαβεν ὅλους. Οἱ ζῶνες στρατοῦ καὶ 'Αστυνομίας ἄρχισαν νὰ δέχωνται μιὰ τρομακτικὴ πίεσι τῶν μαζῶν.

Κι' ἐνῶ τὰ πλήθη χειροκροτοῦν, καὶ τὸ ἀνοικτὸ ἁμάξι τοῦ βασιλιᾶ καὶ τῆς βασιλίσσης Μητέρας προχωρεῖ πρὸς τὴ Μητρόπολι, χιλιάδες χέρια σηκώθηκαν σὲ χαιρετισμὸ καὶ οἱ εὐχὲς ἐδόνησαν τὴν ἀτμόσφαιρα. Στὶς 10.30' τὸ βασιλικὸ αὐτοκίνητο ἔφθασε στὴ Μητρόπολι. Σὲ λίγα λεπτὰ ἀργότερα κατέφθασε καὶ ἡ ἅμαξα μὲ τὴν Ἄννα-Μαρία καὶ τὸν πατέρα Της. Οἱ καμπάνες κτυποῦν χαρμόσυνα, οἱ μαθηταὶ τῶν στρατιωτικῶν σχολῶν ἀποδίδουν τὶς κεκανονισμένες τιμές. Οἱ φωτογραφικὲς μηχανὲς καὶ οἱ κάμαρες τῶν συνεργείων τῆς τηλεοράσεως σημαδεύουν τοὺς μελλονύμφους. Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ναοῦ ἀστράφτει ἀπὸ φῶτα, κρύσταλλα, κοσμήματα, πατριαρχικὰ ἄμφια, χρυσὲς ἐπωμίδες καὶ παράσημα, ἐνῶ τὰ δύο στέμματα, τὰ στέφανα, προσδίνουν μιὰ ξεχωριστὴ μεγαλοπρέπεια.

Καθὼς ἀρχίζει μὲ βυζαντινὴ μεγαλοπρέπεια ἡ γαμήλιος τελετή, ὁ λαὸς ποὺ ἔχει κατακλύσει τὴν πλατεία Μητροπόλεως κρατάει τὴν ἀναπνοή του. Τὰ μεγάφωνα μεταδίδουν τὴν ὅλη ἀκολουθία. Ἡ βασίλισσα Μητέρα Φρειδερίκη, ἀρκετὰ συγ-

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν τελετὴν τῆς στέψεως εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν ναὸν τῶν Ἀθηνῶν.

κινημένη ἀνταλλάσσει τοὺς δακτυλίους ἀρραβῶνες καὶ τὰ στέμματα. Σὲ λίγο 101 κανονιοβολισμοὶ ἀναγγέλλουν στὸ πανελλήνιο ὅτι ἡ Ἄννα-Μαρία εἶναι πλέον βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος. Γελαστὸ καὶ εὐτυχισμένο τὸ ὑψηλὸν Ζεῦγος ἐμφανίζεται στὴν πόρτα τοῦ ναοῦ, ἐνῶ τὰ πλήθη ξεσποῦν σὲ οὐρανομήκεις ζητωκραυγές: «Νὰ μᾶς ζήσετε». Οἱ βασιλικοὶ γάμοι ποὺ τόσο καιρὸ ἑτοιμάζονταν, τελείωσαν. Ἡ ἀνοικτὴ χρυσοποίκιλτη μαύρη ἅμαξα μὲ τοὺς βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος ξεκινάει, μέσα σὲ βροχὴ ἀπὸ εὐχὲς καὶ διασχίζει τοὺς δρόμους ποὺ εἶχαν καθορισθῆ γιὰ τὴν διέλευσί της.

Ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδος χαιρετίζει μὲ ἀκράτητο ἐνθουσιασμὸ τοὺς βασιλεῖς του, κι' αὐτοὶ ἀνταποδίδουν τὸ χαιρετισμὸ γιὰ τὰ αἰσθήματα ἀγάπης τοῦ λαοῦ Των.

Θέαμα ἐξαίσιο, ἀλλὰ καὶ συγκινητικό. Ὁ ἑλληνικὸς λαός, αὐτὸς ὁ παράξενος, ἀλλὰ καὶ τόσο εὐαίσθητος λαός, εὔχεται μὲ τὴν καρδιά του στοὺς βασιλεῖς του νὰ ζήσουν

Αἱ Α.Α.Μ.Μ. οἱ Βασιλεῖς διερχόμενοι, μετὰ τὴν στέψιν, τὴν πλατεῖαν Ὁμονοίας.

εὐτυχισμένοι. Μιὰ εὐχὴ ποὺ τὴν παίρνουν οἱ αἰθέρες καὶ τὴν μεταφέρουν στὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης.

***

Καὶ τώρα, γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, πρὶν κι' ἐμεῖς μὲ τὴ σειρά μας ὑποβάλουμε τὶς γνωστὲς σὲ τέτοιες περιπτώσεις εὐχές, ἂς ἀνακεφαλαιώσουμε τὴ δική μας συμβολὴ στὴν ὅλη ἐπιτυχημένη ἐκδήλωσι τῶν βασιλικῶν γάμων. Οἱ προσπάθειές μας δὲν πῆγαν χαμένες. Ἐπίσημοι καὶ μὴ μᾶς συνεχάρησαν γιὰ τὴν τάξι ποὺ παρετηρήθη κι' αὐτὸ ὑπῆρξε γιὰ μᾶς μιὰ μεγάλη ἱκανοποίησις. Τὸ γράψαμε κι' ἄλλοτε, τὸ ἐπαναλαμβάνουμε καὶ τώρα. Τὸ θεωροῦμε τιμή μας γιατὶ ὑπηρετοῦμε σ' ἕνα τόσο λαμπρὸ Σῶμα, τὸ ὁποῖο σ' ὅλες τὶς δύσκολες στιγμὲς τῆς πατρίδος μας στάθηκε στὸ ὕψος τῶν περιστάσεων καὶ προσέφερε σημαντικὲς ὑπηρεσίες. Ἡ Πολιτεία μᾶς ἐμπιστεύθηκε τὴν τάξι καὶ τὴν ἀσφάλεια τῶν πολιτῶν. Πιστεύουμε ὅτι ὡς τώρα ἔχουμε δώσει καὶ στὰ δύο, δείγματα ποὺ μαρτυροῦν τὶς ἱκανότητές μας.

Εἰδικώτερα γιὰ τὴν περίοδο τῶν βασιλικῶν γάμων, φρονοῦμε ὅτι ἡ Ἀστυνομία ἐπέτυχεν ἀπόλυτα στὸ ἔργο της. Ὅλοι οἱ ἄνδρες της τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες ζοῦσαν μὲ μιὰ μοναδικὴ προσδοκία. Νὰ τηρήσουν τὴν ἀπόλυτη τάξι καὶ νὰ μὴ παρατηρηθῆ καμμιὰ ἀνωμαλία. Τώρα νοιώθουν μεγάλη εὐχαρίστησι, διαπιστώνοντας ὅτι ἡ προσδοκία τους δὲν διαψεύσθηκε. Μολονότι δὲν εἴμαστε οἱ ἁρμόδιοι γιὰ νὰ τοὺς συγχαροῦμε, νομίζουμε ὅτι ἔχουμε δικαίωμα, ἀλλὰ καὶ ὑποχρέωσι νὰ τονίσουμε ἕνα πρᾶγμα. Ἂς ἀναλογισθοῦν ὅλοι τὶς τεράστιες εὐθῦνες ποὺ εἴχαμε ἀναλάβει καὶ ἂς μᾶς κρίνουν ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα. Ἐδῶ θὰ πρέπει νὰ ἐκφράσουμε τὴν εὐγνωμο-

σύνη μας στὸ μεγάλο ἀνώνυμο πλῆθος ποὺ μᾶς βοήθησε ἀφάνταστα καὶ συνετέλεσε τὰ μέγιστα στὸ δύσκολο ἔργο μας.

***

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικά», διερμηνεύοντας τὶς ἐνδόμυχες σκέψεις ὅλων τῶν ἀνδρῶν τῆς Ἀστυνομίας, ὑποβάλλουν στὶς Α.Α.Μ.Μ. τοὺς βασιλεῖς μας τὶς πλέον ἐγκάρδιες εὐχὲς γιὰ μιὰ ζωὴ τρισευτυχισμένη, γιὰ μιὰ βασιλεία ἀνέφελη. Εὔχονται ὁλόψυχα ὅπως ὁ Θεός, ὁ τῶν πάντων βασιλιᾶς, κατευθύνῃ τὰ βήματά Τους γιὰ τὸ καλὸ τῆς Ἑλλάδος. Πιστεύουμε ὅτι ὁ βασιλιᾶς μας, ὁ μοναδικὸς Χριστιανὸς

Αἱ Α.Α.Μ.Μ. οἱ Βασιλεῖς τῶν Ἑλλήνων, φωτογραφούμενοι ἀναμνηστικῶς εἰς τὰ Ἀνάκτορα, μετὰ τὴν στέψιν, ἐν μέσῳ τῶν μελῶν τῶν βασιλικῶν Οἰκογενειῶν Δανίας καὶ Ἑλλάδος.

Ὀρθόδοξος βασιλιᾶς, γαλουχημένος στὶς γνήσιες ἑλληνοχριστιανικὲς παραδόσεις, θὰ συνεχίσῃ τὸ παράδειγμα τοῦ προσφιλοῦς πατέρα Του, ὁ ὁποῖος τόσον εἶχε ἀγαπήσει τὸν ἑλληνικὸ λαό, ἀλλὰ καὶ τόσον ἀπὸ αὐτὸν εἶχεν ἀγαπηθῆ.

Στὴ νέα μας βασίλισσα, «τὸ ἀστέρι τοῦ βασιλιᾶ μας», ὅπως πολὺ χαρακτηριστικὰ τὴν παρωμοίασε ἡ βασίλισσα Μητέρα Φρειδερίκη, μιὰ καὶ μόνο εὐχὴ ὑποβάλ-

λουμε. Εὐχόμαστε ν' ἀγαπήση τὴ νέα Της πατρίδα καὶ τὸ λαὸ μὲ τὴν ἀγάπη ἐκείνη πού ἀγάπησε τὸν 'Ολυμπιονίκη βασιλιᾶ μας. 'Ο ἑλληνικὸς λαὸς ξέρει ν' ἀγαπᾶ καὶ ν' ἀγωνίζεται νὰ κρατήση ὅ, τι τοῦ ἀνήκει. 'Η εὐτυχία της, ὡς συζύγου καὶ ὡς βασιλίσσης, θὰ ἐξαρτηθῆ ἀπὸ τὴν ἀγάπη Της πρὸς τὸν ἑλληνικὸ λαό, τὸν λαό Της.

Τὰ πλούσια σὲ δημοκρατικότητα αἰσθήματά Της, ἂς τὴν ἐνισχύσουν στὰ νέα ὑψηλά Της καθήκοντα. Ἂς μὴ λησμονῆ ποτὲ ὅτι σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴ μικρὴ σ' ἔκτασι χώρα, τὴ μεγάλη ὅμως σὲ δόξα, γεννήθηκε καὶ γαλουχήθηκε τὸ δένδρο τῆς Δημοκρατίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Σ' αὐτὴ ἐδῶ τὴν χώρα, τὴ δική Της πλέον πατρίδα, γεννήθηκαν ὁ 'Αριστοτέλης, ὁ Πλάτων, ὁ Περικλῆς, ὁ Φειδίας, ὁ Μ. 'Αλέξανδρος, ὁ Μιλτιάδης, ὁ Λεωνίδας, οἱ Κολοκοτρωναῖοι, ὁ Παῦλος Μελᾶς, ὁ Δαβάκης τῆς Πίνδου καὶ τόσοι ἄλλοι ἀριστεῖς τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἐνδόξων μαχῶν, ἀνδρεῖοι πολεμισταί.

***

Καὶ θὰ ρωτάη καὶ θὰ ξαναρωτάη ὁ μικρὸς ἐγγονός τὴ γιαγιά του:

Τὸν εἶδες μὲ τὰ μάτια σου γιαγιὰ τὸ βασιλιᾶ, ἢ μήπως καὶ σοῦ φάνηκε, σὰν ὄνειρο, σὰν παραμύθι τάχα;

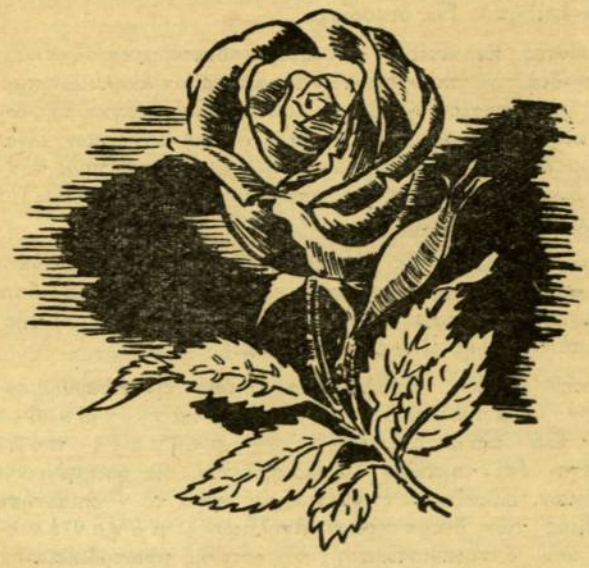
Καὶ ἡ γιαγιὰ θ' ἀπαντᾶ:

—Τὸν εἶδα γιόκα μου μὲ τὰ μάτια μου τὸν βασιλιᾶ. Ἦταν ψηλὸς κι' ὄμορφος, γελαστὸς καὶ περήφανος. Καὶ εἶχε στὸ πλάϊ του μία πεντάμορφη νεαρὴ βασιλοπούλα. Γλυκειά, νεραϊδογέννητη, τριαντάφυλλο σωστό.

Καὶ θὰ τελειώνη ἡ γιαγιὰ τὸ παραμύθι, λέγοντας:

—... Κι' ἔζησαν αὐτοὶ καλὰ κι' ἐμεῖς καλύτερα.

Ι. ΡΑΪΚΟΣ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΑΝΗΛΙΚΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας εἰς τὴν Πάντειον Ἀνωτάτην Σχολὴν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

VI. Ἐκ τῆς θεμελιώδους σημασίας διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου τῶν δικαστῶν ἀνηλίκων «ἀρχῆς τῆς ἐνιαίας διαχειρίσεως τῶν ὑποθέσεων τῶν ἀνηλίκων» ἀφορμώμενοι, ἀγόμεθα καὶ εἰς ἑτέρας δύο διαπιστώσεις, ἤτοι : α') ἀπὸ μιᾶς ἀπόψεως εἰς τὴν κατάργησιν τῆς ἐφέσεως(1) προκειμένου περὶ τῶν ὑποθέσεων τῶν ἀνηλίκων καὶ β') ἀπὸ ἑτέρας εἰς τὴν ἀνάθεσιν εἰς τὸν αὐτὸν δικαστὴν ἀνηλίκων ἀφ' ἑνὸς τῶν καθηκόντων τῆς ἀνακρίσεως κατὰ τὴν φάσιν τῆς προδικασίας καὶ ἀφ' ἑτέρου τῆς ἐποπτείας τῆς ἐκτελέσεως τῶν διαφόρων (ἀναμορφωτικῶν, θεραπευτικῶν καὶ σωφρονιστικῶν) μέτρων κατ' ἀνηλίκων κατὰ τὴν φάσιν τῆς σωφρονιστικῆς διαδικασίας.

Εἰδικώτερον ἡ ἔφεσις οὐ μόνον βλάπτει, διασπῶσα τὴν ρηθεῖσαν ἑνότητα ἐν τῷ ἔργῳ τῆς σωτηρίας τοῦ ἠθικῶς διαφθαρέντος ἢ κινδυνεύοντος ἀνηλίκου, ἀλλ' εἶναι καὶ περιττή, ἐφ' ὅσον οὕτως ἢ ἄλλως ὁ δικαστὴς ἀνηλίκων ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐπανέρχηται ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ καὶ νὰ τροποποιῇ αὐτὴν ἀναλόγως τῶν παρουσιαζομένων ἀναγκῶν(2). Ἄλλως τε ἐπὶ τῶν δικῶν κατ' ἀνηλίκων δὲν ὑφίσταται ὁ φόβος δεινῶν συνεπειῶν διὰ πλάνην δικαστοῦ, ἐμφανιζομένου ὡς ἐκπροσώπου τῆς τυφλῆς δικαιοσύνης, ὅστις θὰ διαβλέπῃ εἰς τὸν δικαζόμενον, πρόσωπον παθητικόν, ὅπερ πρέπει νὰ πληγῇ ἄνευ οἴκτου ὑπὸ τῆς ἀδυσωπήτου σκληρότητος τοῦ ἀπροσώπου νόμου. Ὅλως ἀντιθέτως ἐν τῇ κατ' ἀνηλίκων διαδικασίᾳ πρυτανεύει πνεῦμα φιλοστόργου ἀγάπης, ὁ δὲ δικαστὴς ἀνηλίκων διαπνέεται ὡς ἄλλος πατὴρ ὑπὸ πατρικοῦ ἄλγους διὰ προσφιλὲς τέκνον, περιπεσὸν εἰς κίνδυνον ἠθικῆς ἀπωλείας, ὅπερ πάσῃ θυσίᾳ ἐπιζητεῖ, ἵνα διασώσῃ.

VII. Χωροῦντες περαιτέρω ἐπὶ ἕτερα δικονομικὰ ζητήματα, κεκτημένα οὐσιώδη σημασίαν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν δικαστηρίων ἀνηλίκων παρ' ἡμῖν, ὑποστηρίζομεν ὅτι ἡ ἀρχὴ τοῦ ἐνιαίου τῆς διαχειρίσεως καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς δημιουργίας οἰκογενειακῆς (πατρικῆς) ἀτμοσφαίρας ἐν ταῖς δίκαις ἀνηλίκων εἶναι ἀσυμβίβαστοι καὶ πρὸς τὸ πολυμελὲς τῶν δικαστηρίων ἀνηλίκων(3) καὶ πρὸς τὴν συμπαράστασιν ἐν ταῖς τοιαύταις δίκαις τὸ μὲν κατηγορούσης ἀρχῆς (εἰσαγγελέως)(4), τὸ δὲ πολιτικῆς ἀγωγῆς καὶ ὑπερασπίσεως.

VIII. Χάριν δὲ τῆς αὐτῆς οἰκογενειακῆς ἀτμοσφαίρας ὑποστηρίζομεν τὴν κατάργησιν τῆς δημοσιότητος τῶν δικῶν κατ' ἀνηλίκων, ἐφ' ὅσον ἤδη εὐτυχῶς ἐπετράπη ἡ τοιαύτη κατάργησις ὑπὸ τοῦ νέου συντάγματος(5) τῆς Ἑλλάδος, ὅπερ ἤρξατο ἰσχῦον ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1952.

IX. Ἀνάγκην ὁμοίως αἰσθανόμεθα, ὅπως ἐμπιστευθῶμεν φόβους δι' ἐνδεχομένην παταγώδη ἀποτυχίαν τῶν δικαστηρίων ἀνηλίκων, τῶν ἑδρευόντων ἐν μικραῖς πόλεσι καὶ ὧν ἡ δρᾶσις ἐπεκτείνεται ἐπὶ τοπικῶν διαμερισμάτων, κατῳκημένων ὑπὸ ἐλάσσονος πληθυσμοῦ κατοίκων. Εἰκάζομεν ἐπομένως ὡς μέγα τὸ ν' ἀπαιτήσωμεν, ὅπως περιορισθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν δικαστηρίων ἀνηλίκων μόνον ἐν ταῖς ἕδραις τῶν ἐφετείων, ἀντικαθισταμένης τῆς στενῆς πρωτοδικειακῆς διὰ τῆς εὐρυτέρας περιφερείας τῶν ἐφετείων. Τὸν περιορισμὸν οὐδαμῶς προτείνομεν διὰ λόγους οἰκονομιῶν, διότι δὲν δύνανται, καθ' ἡμᾶς κριτάς, νὰ χωρήσωσι ἐπιφυλάξεις, ὁσάκις πρόκειται περὶ σωτηρίας καὶ προαγωγῆς τῆς νέας γενεᾶς. Ὁμοίως δὲν προ-

τείνομεν κυρίως τὸν περιορισμόν, διότι τυχὸν θὰ κινδυνεύσωμεν νὰ συναντήσωμεν καὶ ἐν Ἑλλάδι τὸ ἐμποιοῦν ἐντύπωσιν φαινόμενον τῶν νήσων τῆς Ἀγγλίας, παρ' αἷς, λόγῳ τῆς πληθώρας τῶν λειτουργούντων δικαστηρίων ἀνηλίκων (ἐν μόναις ταῖς διοικητικαῖς περιφερείαις τῆς Ἀγγλίας καὶ Οὐαλλίας λειτουργοῦσι περὶ τὰ 1.000 δικαστήρια ἀνηλίκων), οἱ δικασταὶ ἀνηλίκων, ὀρθῶς ἀσχολούμενοι μόνον εἰς δίκας ἀνηλίκων, μοιραίως ἀπὸ τῆς ἄλλης πλευρᾶς ἀργοῦσι, συνερχόμενοι εἰς συνεδριάσεις κατ' ἀραιὰ διαστήματα, καὶ τότε, ἵνα ἐκδικάσωσι μίαν μόνην ὑπόθεσιν, καὶ ὡς ἐκ τούτου οὐδὲ καὶ πεῖραν δύνανται νὰ ἀποκτήσωσιν, ἐφ' ὅσον ὁ ἀριθμὸς τῶν εἰσαγομένων ὑποθέσεων τῶν ἀνηλίκων εἶναι ἐλάσσων. Ἀντιθέτως ὁ ἀποφασιστικὸς λόγος τῆς καθιερώσεως τῶν περιφερειῶν τῶν ἐφετείων, καθ' ἡμᾶς, ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι δικαστήρια ἀνηλίκων, δρῶντα ἐν μικραῖς περιφερείαις, δὲν δύνανται νὰ πλαισιῶνται καὶ ἐπικουρῶνται ὑπὸ ἀρτίως συγκεκροτημένων ἐπιτελείων «δικαστηριακῆς βοηθείας». Ἄνευ ὅμως τούτων οὐχὶ ἁπλῶς προβληματική, ἀλλ' αὐτόχρημα ἀδύνατος καθίσταται ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἔργου τῶν δικαστῶν ἀνηλίκων.

Χ. Τοιαῦται δὲ «ὑ π η ρ ε σ ί α ι δ ι κ α σ τ η ρ ι α κ ῆ ς β ο η θ ε ί α ς» δ έ ο ν ν ὰ ὀ ρ γ α ν ω θ ῶ σ ι κ α ὰ τ ρ ό π ο ν ἄ ρ τ ι ο ν κ α ὶ σ υ σ τ η μ α τ ι κ ὸ ν ἐ ν τ ῇ ἐ φ ε τ ε ι α κ ῇ ἕ δ ρ ᾳ π α ν τ ὸ ς δ ι κ α σ τ η ρ ί ο υ ἀ ν η λ ί κ ω ν, διακλαδούμεναι διὰ τοπικῶν ἐκπροσωπειῶν μέχρι τῆς ἀπωτάτης γωνίας τῆς περιφερείας τοῦ ἐφετείου. Τοιουτοτρόπως ἡ στοργικὴ χεὶρ τῆς μητρὸς πατρίδος θὰ ἐπεκτείνῃ τὴν εὐεργετικὴν ὑπὲρ τῶν ἠθικῶς ταλαιπωρημένων τέκνων αὐτῆς ἑλληνοπαίδων μέριμναν καὶ πρόνοιαν μέχρι καὶ τῶν συνήθως ἐγκαταλελειμμένων ἑλληνικῶν χωρίων. Δικαιούμεθα δὲ νὰ βασιζώμεθα ἐπὶ ἀρτίας συγκροτήσεως «ὑπηρεσιῶν δικαστηριακῆς βοηθείας» ἐν ταῖς ἕδραις τῶν ἐφετείων. Ἐπὶ τούτοις συνιστῶμεν, ἵνα αἱ ἐν λόγῳ ὑπηρεσίαι καρποφορῶσιν εἰς ἔργα ἀγαθά, ὀργάνωσιν παρ' αὐταῖς σώματος εἰδικῶν ἐπιμελητῶν ἀνηλίκων (ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ὑπαλλήλων καὶ ἐθελοντῶν), σώματος εἰδικῆς ἀστυνομίας ἀνηλίκων (παιδονομίας ἀνδρικῆς καὶ γυναικείας), σταθμῶν πρώτων κοινωνικῶν βοηθειῶν εἰς ἀνηλίκους, σταθμῶν φιλοξένου στέγης νέων καὶ νεανίδων, ἰδιαίτατα δὲ καὶ «κέντρου ψυχολογικῆς παρατηρήσεως ἀνηλίκων», πλαισιωμένου ὑπὸ ἐπιλέκτου ἐπιτελείου ἐξ ὑπαλλήλων ἐπιστημόνων ἰατρῶν διαφόρων εἰδικοτήτων, εἰδικῶν ψυχολόγων καὶ εἰδικῶν ψυχιατρῶν ἀνηλίκων, ὡς καὶ τέλος παιδαγωγῶν.

ΧΙ. Συνετὴν ὁμοίως προσοχὴν ὀφείλομεν νὰ καταβάλωμεν καὶ διὰ τὴν ἐξασφάλισιν ἀρτίας ε ἰ δ ι κ ῆ ς ἐ κ π α ι δ ε ύ σ ε ω ς τόσον διὰ τοὺς δικαστὰς ἀνηλίκων, ὅσον καὶ διὰ πάντας ἐκείνους τοὺς ἐπιστήμονας, οἵτινες θὰ ὦσι τεταγμένοι ὑπὸ τῆς πολιτείας, ὅπως ἐνεργῶσιν ὑπὲρ τῆς νεότητος ὑφ' οἱανδήποτε ἰδιότητα, φέρ' εἰπεῖν ὡς ἐπιμεληταὶ ἀνηλίκων, ἀστυνόμοι ἀνηλίκων, σωφρονιστικοὶ ὑπάλληλοι ἀνηλίκων κ.ο.κ. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης ἱστάμεθα διστακτικοὶ μὲν ἔναντι τῆς ἀποτελεσματικότητος τῆς ἐκφρασθείσης αἰσιοδόξου ἀντιλήψεως, καθ' ἣν ἡ εἰδίκευσις θὰ ἐπιτευχθῇ αὐτομάτως διὰ τῆς κατ' ἰδίαν μελέτης τῶν εἰς τὰς ἄνω θέσεις διορισθησομένων, ἀντιθέτως δὲ προτείνομεν μέτρα πλέον θετικά, κατὰ τὴν ἡμετέραν ἀντίληψιν, ὡς τὴν καθιέρωσιν εἰδικῶν ὑποτροφιῶν, διοργάνωσιν εἰδικῶν κρατικῶν φροντιστηρίων, τὴν ἵδρυσιν εἰδικῶν ἑδρῶν πανεπιστημιακῆς διδασκαλίας, τὴν ἔκδοσιν σειρᾶς εἰδικῶν συγγραφῶν, ὡς καὶ εἰδικοῦ ἐπιστημονικοῦ περιοδικοῦ. Ὅπωσοῦν ὡς ριζικὴν καὶ συστηματικὴν λύσιν θεωροῦμεν τὴν ταχεῖαν ἐπιψήφισιν ὑποβληθέντος πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον ἐπὶ τῶν Θρησκευμάτων καὶ Παιδείας ὑπὸ τῆς συγκλήτου τῆς Παντείου Ἀνωτάτης Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν σχεδίου νόμου, δι' οὗ ἱδρύεται παρ' αὐτῇ εἰδικὸν τρίτον τμῆμα ἀνωτάτης ἐκπαιδεύσεως παρὰ τὸ ὑφιστάμενον πολιτικὸν καὶ τὸ ἐν τῷ γίγνεσθαι δημοσιογραφικόν, ἤτοι «τμῆμα παιδολογίας, κοινωνικῆς προνοίας καὶ σωφρονιστικῆς».

XII. Τελευτῶντες ὀφείλομεν νὰ ἀναγνωρίσωμεν, χάριν συντονισμοῦ τῶν κρατικῶν ἐνεργειῶν ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς διοργανώσεως ἀρτίου συστήματος δικαστηρίων ἀνηλίκων καὶ ἐξασφαλίσεως τῆς καλῆς λειτουργίας αὐτῶν, τὴν πρὸ παντὸς ἑτέρου ἀνάγκην καὶ τῆς ἱδρύσεως παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης εἰδικῶς σχετικῆς ὑπηρεσίας, φέρ' εἰπεῖν «ε ἰ δ ι κ ο ῦ ἐ π ι σ τ η μ ο ν ι κ ο ῦ ἀ ν ω τ ά τ ο υ σ υ μ β ο υ λ ί ο υ δ ι κ α σ τ η ρ ί ω ν ἀ ν η λ ί κ ω ν». Τοῦτο ὅμως πρέπει νὰ ἀπαρτισθῇ οὐχὶ πρὸς ἁπλῆν ἱκανοποίησιν προσωπικῶν φιλοδοξιῶν ἢ βάσει κομματικῶν κριτηρίων, ἀλλ' ἐξ εἰδικῶν ἐπιστημόνων ἐν ὄψει ἑτέρων αὐστηρῶν ἀντικειμενικῶν βάσεων. Οὕτω φέρ' εἰπεῖν μετὰ θάρρους, ἀλλὰ καὶ μετὰ λόγου θὰ ἔδει νὰ ἀποκλεισθῶσιν ἐπιστήμονες ἀρτίως μὲν θεωρητικῶς μεμορφωμένοι πλὴν ἀρτηριοσκληρωτικῶν ἀντιλήψεων ἢ ἐκ φύσεως δειλοὶ περὶ τὰς εὐθύνας καὶ διστακτικοὶ ἢ τυχὸν θεωρητικῶς ἔγκλειστοι, ἤτοι περιοριζόμενοι μόνον εἰς θεωρητικὰς ἐρεύνας τῶν ἐπιστημονικῶν προβλημάτων, ἀλλὰ κοινωνικῶς ἀδρανεῖς. Πεποίθαμεν ὅτι μόνη ἡ ἐπιλογὴ εἰδικῶν ἐπιστημόνων κύρους καὶ κοινωνικῆς δράσεως, ἐμπνεομένων ὑπὸ τῆς φλογὸς τῆς δημιουργίας, ὑπὸ τῆς ἀριστοτελείου ἐντελεχείας, εἶναι ἱκανὴ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ νέου θεσμοῦ τῶν δικαστηρίων ἀνηλίκων.

Συμπεράσματα

Δὲν εἶναι ὅμως ἐπαρκεῖς μόνον οἱ ὡραῖοι λόγοι διὰ τὴν ἐπιτυχίαν. Διότι βεβαίως μόνον ἐργαζόμενοι, καὶ οὐχὶ ἁπλῶς εὐχόμενοι, δυνάμεθα νὰ ἐξασφαλίσωμεν τὴν ἐπιτυχίαν τῆς διασώσεως τῆς ἑλληνικῆς νεότητος, ἀπὸ τῆς ἠθικῆς ταλαιπωρίας. Ἀληθῶς καθ' ἑαυτὴν ἡ εὐχὴ συνιστᾷ ἁπλῆν ρητὴν ἐκζήτησιν, θαύματος. Ἂς ἀνυψωθῶσιν οἱ ἁρμόδιοι ἐν τῇ πολιτείᾳ εἰς τὴν ἀξίαν ἐργατῶν. Εἶναι ὡραῖον τὸ θέαμα ἑλληνικοῦ Κράτους, συναισθανομένου τὸ καθῆκον του ἔναντι τῶν κινδυνευόντων ἑλληνοπαίδων καὶ ἐκπληροῦντος αὐτὸ ἀξίως μετ' ἐπιμονῆς, καρτερίας καὶ ἀρετῆς.

Ἐξ ἑτέρου κόπτοντες τυχὸν καὶ σχίζοντες τὰ ἱμάτια ἡμῶν διὰ τὴν διαφθορὰν τῶν χαρακτήρων τῶν ἀνθρώπων τοῦ αἰῶνος ἡμῶν, πλὴν μὴ ἐργαζόμενοι θετικῶς, δὲν διασώζομεν τοὺς νέους ἀπὸ τοῦ ἠθικοῦ θανάτου, ἀλλὰ ἁπλῶς μεταβαλλόμεθα εἰς ἐκπροσώπους κομπαζούσης ἀρετῆς καὶ ἱκανότητος ὑποκριτικῆς καὶ ἀναισχύντου καὶ ἐπιδεικτιώσης.

Βεβαίως αἱ τὴν σήμερον συνεχῶς προβαλλόμεναι δικαιολογίαι περὶ οἰκονομικῶν δυσχερειῶν διὰ τὴν πραγμάτωσιν τῆς ὁλοκληρώσεως συγκεκροτημένου ἔργου ἠθικῆς προστασίας τῶν νέων Ἑλλήνων δὲν εἶναι παραθεωρητέαι. Ἀλλὰ ἀντὶ τῆς διὰ παραπομπῆς εἰς τὰ οἰκονομικὰ ἢ καὶ ἕτερα κωλύματα ὑπεκφυγῆς τῆς εὐθύνης, ἐνδείκνυται ὁ ὑπὸ πνεύματος αὐταπαρνήσεως ἐμπνεόμενος ἀκάματος ἀγὼν χάριν τῆς νίκης. Ἡ ἐπιτυχία δὲν κτᾶται ἐν ἀνέσει, ἀλλὰ διὰ τραχείας πάλης. Ἄλλως τε ἡ ὕπαρξις δεινῶν ἀντιξοοτήτων, ἐπιβάλλει ἐπιτακτικώτερον καὶ τὸ καθῆκον πρὸς ἀκμαιοτέραν ἀντίστασιν καὶ σκληροτέραν ἀντίδρασιν.

Οὐχ' ἧττον, ἀπὸ ἑτέρας πλευρᾶς, ῥητέον ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀναμένωνται καὶ τὰ πάντα ἐκ μέρους τοῦ Κράτους. Ἀντιθέτως καὶ ἐν προκειμένῳ ἀντὶ τῆς διὰ παραπομπῆς εἰς τὴν κρατικὴν πρωτοβουλίαν ὑπεκφυγῆς τῆς ἰδίας εὐθύνης, ὀφείλομεν πάντες οἱ Ἕλληνες καὶ ὡς ἄτομα νὰ συνεργήσωμεν, ἔργῳ καὶ οὐχὶ λόγῳ, αὐτοθυσιαζόμενοι ὑπὲρ τῆς προσφιλοῦς ἑλληνικῆς πατρίδος καὶ ἐν τῷ πεδίῳ τῆς ἠθικῆς ἀνοικοδομήσεως.

Ι. ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΑ ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

Μὲ αὐτὸ τὸν τίτλο ἡμέρες καὶ ἡμέρες ἐδημοσίευαν οἱ ἐφημερίδες, ἐδῶ καὶ καμμιὰ σαρανταριὰ χρόνια, ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ φοβερὰ ἐγκλήματα ποὺ ἔγιναν στὴν παληὰ μικρὴ Ἀθήνα, λίγα χρόνια μετὰ τὴ Μικρασιατικὴ καταστροφή, τότε ποὺ αὔξησε καταπληκτικὰ τὸ κῦμα τῆς ἐγκληματικότητος. Τὴν ἀγρία, τὴν φοβερὴ σφαγὴ τῆς γυναίκας τοῦ μπακάλη τοῦ Νίκου Ἴσαρη. Παράξενο πραγματικὰ ἔγκλημα καὶ γιὰ τὴν στυγερότητά του καὶ γιὰ τὶς περίεργες φάσεις ποὺ τράβηξε τὸ μυστήριο ποὺ τὸ τύλιγε δυόμισι ὁλόκληρους μῆνες, ὡς ὅτου ἀνακαλυφθοῦν οἱ δολοφόνοι καὶ ξεκαθαρίσουν τὰ αἴτια.

Ἔκανε μιὰ φοβερὴ ζέστη ἐκεῖνο τὸ ἀπομεσήμερο τῆς 28ης Αὐγούστου τοῦ 1926, ἡμέρα Σάββατο, ὅταν ὁ Νῖκος Ἴσαρης, ἕνας 50ρης μπακάλης ἀπὸ τὴν Ἄνδρο, ἀφοῦ ἔφυγε ἀπὸ τὸ μικρομπακάλικο, ποὺ εἶχε στὴν ἀραιοκατωκημένη τότε συνοικία «Ρούφ», ἀφίνοντας μέσα γιὰ νὰ γείρη λιγάκι καὶ νὰ φυλάη τὸ μαγαζὶ τὸν μοναδικό του ὑπαλληλάκο Κώστα Καραβέλλα - πιτσιρίκο δώδεκα χρονῶν — γύρισε στὸ σπίτι του, ποὺ ἦταν στὴν ὁδὸν Ἡρακλειδῶν 58, γιὰ νὰ κοιμηθῆ κι' αὐτὸς καμμιὰ ὡρίτσα, ὡς ποὺ νὰ ξανανοίξη καὶ πάλι τὸ μαγαζί του τὸ ἀπόγευμα. Ὁ Ἴσαρης ἦταν παντρεμμένος μὲ μιὰ γυναίκα πολὺ παχειά, τὴν κυρὰ Μαρία, πενηντάρα καὶ ἐκείνη, παληὰ δασκάλα σὲ κάποιο χωριουδάκι τοῦ νησιοῦ της, ποὺ εἶχε τὸν τρόπο της καὶ ποὺ εἶχε ἀγοράσει μὲ λεπτὰ της τὸ σπιτάκι ἐκεῖνο, ποὺ εἶχε ἕνα μισοϋπόγειο ποὺ νοίκιαζαν καὶ ἕνα διαμέρισμα ἀπὸ πάνω του ἀπὸ τρία δωμάτια χαγιάτι καὶ κουζίνα ποὺ ἀνέβαιναν μὲ καμμιὰ δεκαριὰ σκαλιά. Ὁ μπακάλης εἶχε φάει τὸ μεσημεριανό του στὸ μπακάλικο, γιατὶ ἐξ αἰτίας τοῦ Σαββάτου εἶχε πολλὴ δουλειὰ γύρω στὸ μεσημέρι καὶ γύριζε ὅπως εἴπαμε, ἴσα - ἴσα νὰ κλέψη ἕναν ὑπνάκο. Πῆγε νὰ βάλη τὸ κλειδὶ στὴν ἐξώπορτα καὶ παραξενεύτηκε γιατὶ τὴν βρῆκε μισοανοικτή, ἐνῶ πάντοτε ἔλεγε στὴν γυναίκα του νὰ τὴν κλείνη. Ἀνέβηκε τὰ τρία - τέσσερα σκαλιά, τὸ κεφαλόσκαλο, διέσχισε τὸ στενὸ προαύλιο, μιὰ μικρὴ σούδα, καὶ ἀφοῦ ἀνέβηκε καὶ τὰ ἐσωτερικὰ 7 ἢ 8 σκαλοπάτια ἐπῆγε νὰ ἀνοίξη καὶ τὴν ἐσωτερικὴ πόρτα. Τὴν βρῆκε κι' αὐτὴ ὁλάνοικτη καὶ ἐπειδὴ εἶχε κάνει ἀρκετὸ θόρυβο μπαίνοντας τοῦ παραξενοφάνηκε πὼς δὲν πρόβαλε ἡ γυναίκα του, νὰ τὸν ὑποδεχθῆ καὶ νὰ τὸν καλωσορίση, σᾶν τὰ ἄλλα μεσημέρια καὶ τὰ βράδυα ποὺ γύριζε ἀπὸ τὸ μπακάλικό του. Ἔμπηξε μιὰ φωνή :

— Μωρὴ γυναίκα ποῦ εἶσαι ;

Δὲν ἐπῆρε καμμιὰ ἀπάντησι καὶ προχώρησε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ φωνάζοντας :

— Μαρία. . . Μαρία. . . Δὲν ἀκοῦς ; Κουφάθηκες σήμερα ;

Εἶχε μπῆ πιὰ στὸ χαγιάτι τοῦ σπιτιοῦ, τὴ στενὴ τζαμαρία τῶν μικρῶν σπιτιῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ποὺ δὲν τὰ ἔκτιζαν μηχανικοί, ἀλλὰ ἐργολάβοι καὶ μάλιστα πρακτικοί. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ πρῶτο δωμάτιο, στὸ σαλόνι, ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς κρεβατοκάμαράς τους χωρὶς νὰ δῆ τὴ Μαρία του καὶ προχώρησε τότε στὸ τρίτο τὸ δωμάτιο, τὴν τραπεζαρία, ποὺ τὴν ἔλεγαν καὶ ξενῶνα γιατὶ εἶχε στὴν ἄκρη ἕνα ντιβάνι δίπλα σ' ἕνα καναπὲ γιὰ νὰ κοιμᾶται καμμιὰ φορὰ κανένας ξένος. Καὶ ξαφνικὰ κεῖ μπροστὰ στὸ ντιβάνι βλέπει πεσμένη κάτω στὸ πάτωμα τὴ γυναίκα του, γυρμένη στὸ δεξιὸ πλευρό. Καθὼς ἦταν τὰ μάτια του ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ μπῆκε στὸ μισοσκότεινο δωμάτιο, ποὺ τὰ παντζούρια του ἦσαν γυρτά, δὲν εἶδε τίποτε ἄλλο. Φώναξε τὴν γυναίκα του καὶ ἐπειδὴ καὶ πάλι δὲν ἔλαβε καμμιὰ ἀπάντησι νόμισε ὅτι τῆς εἶχε ἔλθει καμμιὰ συμφόρησι ἀπὸ τὸ πάχος ἢ καμμιὰ λιποθυμία. Καὶ χωρὶς νὰ χάση καιρό, γνωρίζοντας ὅτι οἱ νοικάρηδες τοῦ ἡμιυπογείου

ἔλλειπαν σὲ παραθερισμὸ καὶ ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ ζητήση καμμιὰ βοήθεια ἀπ' αὐτούς, ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι του τρέχοντας καὶ πῆγε στὸ σπίτι τοῦ γείτονά του γιατροῦ κ. Γουλοπούλου γιὰ νὰ τὸν φωνάξη. Δὲν τὸν βρῆκε ἐκεῖ καὶ ἄφησε παραγγελία ἅμα γυρίση νὰ τὸν στείλουν ἀμέσως σπίτι του «γιατὶ λιποθύμησε ἡ Μαρία του» καὶ τότε ξαναπῆγε πιὸ πάνω, στὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Ἡρακλειδῶν, ὅπου ἦταν τὸ Ἀστυνομικὸ Τμῆμα καὶ ζήτησε βοήθεια, γιατὶ ἡ γυναίκα του εἶχε λιποθυμήσει καὶ δὲν εὕρισκε γιατρό. Μὰ ἐν τῷ μεταξύ, ὁ γιατρὸς Γουλόπουλος γύρισε, βρῆκε τὴν παραγγελία τοῦ μπακάλη καὶ ἔτρεξε ἀμέσως στὸ σπίτι τοῦ Ἴσαρη. Καὶ βρῆκε τὴν Μαρία ὄχι λιποθυμισμένη, καθὼς ἐνόμιζεν ὁ ἄντρας της, ἀλλὰ σφαγμένη. Καὶ μάλιστα κατὰ τὸν ἀγριώτερο τρόπο. Ἦταν ἕνα φοβερὸ ἔγκλημα καὶ σὲ μισὴ ὥρα ὅλοι οἱ «ἁρμόδιοι» εἶχαν βρεθῆ ἐπὶ τόπου.

Πρῶτος ἔφθασε ὁ τότε διοικητὴς τοῦ Τμήματος ὑπομοίραρχος κ. Γριμπογιάννης, συνταξιοῦχος ὑποστράτηγος σήμερα, μετὰ ὁ μοίραρχος Παπαευσταθίου, ὁ ὑπομοίραρχος Σαράφης καὶ ἀπὸ τὴ Σήμανσι ὁ ὑπομοίραρχος Σταθόπουλος, γέρος πιὰ κι' αὐτὸς καὶ ἀπόστρατος ἀπὸ χρόνια. Σὲ λίγη ὥρα ἔφθασε ὁ μακαρίτης Εἰσαγγελεὺς Γιῶργος Κιουρτσάκης, ἀνεκτίμητος φίλος, μαζὶ μὲ τοὺς ἰατροδικαστὰς Δημήτρη Ξάνθη καὶ Γιῶργο Τρουπάκη, πεθαμένους ἀπὸ χρόνια. Καὶ ἄρχισε ἡ αὐτοψία. Μιὰ αὐτοψία καὶ ἔρευνα λεπτομερεστάτη. Ὁ δράστης ἢ μᾶλλον οἱ δρᾶστες, γιατὶ ἔπρεπε νὰ ἦσαν περισσότεροι ἀπὸ ἕναν, πρῶτα εἶχαν ἀποπειραθῆ νὰ φιμώσουν ἢ ἐφίμωσαν γιὰ λίγο τὸ ὑποψήφιο θῦμα τους μὲ κάνα δυὸ πετσέτες ποὺ τὶς εἶχαν φέρει μαζί τους γιατὶ δὲν ἦταν τοῦ σπιτιοῦ. Ὕστερα προσπάθησαν νὰ στραγγαλίσουν τὴ δυστυχισμένη γυναίκα, καὶ ἀπὸ πίσω, καὶ καθὼς αὐτὴ ἦταν μπροστὰ στὸ ντιβάνι τοῦ ξενῶνα - τραπεζαρίας, τῆς ἐπέταξαν μιὰ θηλειὰ μὲ σκοινί. Τὴν ἔρριξαν κάτω, ἀλλὰ δὲν κατάφεραν νὰ τὴν πνίξουν καὶ ἐπειδὴ αὐτὴ ἴσως ἄρχισε νὰ μουγκρίζη καθὼς πνιγόταν, ἀφοῦ εἶχε κατορθώσει νὰ βγάλη τὶς πετσέτες ποὺ θέλησαν νὰ τὴν φιμώσουν, παράτησαν τὸν στραγγαλισμὸ καὶ τὸ φίμωμα καὶ ἄρχισαν νὰ τὴν κτυποῦν λυσσασμένα μ' ἕνα μαχαίρι. Τὴν ἔσφαξαν σὰν τραγί, γιατὶ τῆς ἔκοψαν τὸ λαιμὸ πέρα ὡς πέρα. Τόση ἦταν ἡ μανία τους μάλιστα ὥστε ἔκοψαν τὴν καρωτίδα καὶ τὴν σφαγίτιδα μὲ τόση δύναμι, ὥστε ἡ χαρακιὰ ἀπὸ τὴν βαθειὰ μαχαιριὰ φαινόταν ἐπάνω στὴν σπονδυλικὴ στήλη. Δυὸ ἄλλες μαχαιριὲς εἶχε ἐπάνω στὶς ἀμυγδαλές, μιὰ στὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ σαγονιοῦ, ἄλλη στὸ ἀριστερὸ μάγουλο, ἄλλη στὸν ἀριστερὸ κρόταφο, τρία τραύματα ἀκόμη στὴν παλάμη τοῦ δεξιοῦ της χεριοῦ, πρᾶγμα ποὺ ἔδειχνεν ὅτι ἡ δυστυχισμένη πάλαιψε γιὰ νὰ ἁρπάξη τὸ μαχαίρι ἀπὸ τὸ φονηὰ ἢ τοὺς φονηάδες καὶ τέλος δύο ἄλλες μαχαιριὲς στὸν ἀριστερὸ γλουτό. Ἔνδεκα μαχαιριὲς εἶχε φάει ἡ γυναίκα τοῦ μπακάλη. Στὰ γουρλωμένα μάτια της φαινόταν ὅτι εἶχε ἀποτυπωθῆ ὁ τρόμος, ἀφοῦ πραγματικὰ εἶχεν ἀντικρύσει τὸ χάρο μὲ τὰ μάτια της. Καὶ τὸ φοβερὸ αὐτὸ κακούργημα εἶχε γίνει μέρα μεσημέρι, μόλις ἡ δυστυχισμένη Μαρία εἶχε ἀποφάει. Ὁ μακαρίτης Γρηγόρης Κάτσας, ὁ ὕστερα καθηγητής, ἐπιμελητὴς τότε στὸ μικρὸ νεκροτομεῖο τῆς ὁδοῦ Σωκράτους, ὅπου εἶχε μεταφερθῆ τὸ πτῶμα, εἶχε διαπιστώσει ὅτι τὸ μεσημεριανὸ φαγητὸ δὲν εἶχε καθόλου χωνευθῆ.

Γιατί οἱ δολοφόνοι εἶχαν σκοτώσει τὴ δυστυχισμένη τὴν Μαρία Ἴσαρη; Μυστήριο! Πραγματικὰ μεγάλο μυστήριο. Ὁ μπακάλης καὶ ἡ γυναίκα του, ὅπως ἔλεγεν τοὐλάχιστον αὐτός, δὲν εἶχαν κανένα ἐχθρὸ καὶ ἀπὸ τὸ σπίτι δὲν φαινόταν νὰ λείπη τίποτε γιὰ νὰ ὑποθέση κανεὶς μὲ τὸ πρῶτο ὅτι ἀφορμὴ ἦταν ἡ ληστεία. Ἡ ντουλάπα ἦταν κλειδωμένη καὶ τὰ κλειδιὰ βρέθηκαν μέσα στὰ δύο στρώματα στὸ συζυγικὸ κρεβάτι, γιατὶ ἐκεῖ πάντα τὰ ἔκρυβε ἡ κυρὰ Μαρία. Ἴχνος παραβιάσεως δὲν παρουσιαζόταν πουθενά. Καὶ μέσα στὴν ντουλάπα ὑπῆρχαν 11 χιλιάδες δραχμὲς σὲ μετρητά, οἱ οἰκονομίες τοῦ μπακάλη καὶ τῆς γυναίκας του. Ἄντε λοιπὸν νὰ βρῆς τὴν ἀφορμὴ γιὰ τὴν ὁποίαν ἔγινε αὐτὸ τὸ φοβερὸ κακούργημα...

Αὐτοὶ ποὺ ἔκαναν τὴν προανάκρισι, μὴ βρίσκοντας καμμιὰ ἄλλη ἀφορμή, ἔκαναν μιὰ ὑπόθεσι τόσο παράτολμη πού, καθὼς θυμᾶμαι, μὲ ἔκανε νὰ πηδήσω ὡς τὰ οὐράνια καὶ νὰ ὑποστηρίξω τὴν ἀθωότητα τοῦ δύστυχου τοῦ Μπακάλη ποὺ καθόταν καὶ ἔκλαιγε τὴ Μαρία του. Γιατὶ ἡ ὑπόθεσις, ἀφοῦ δὲν βρισκόταν ἄλλη εὔλογη ἀφορμή, ἦταν ὅτι ὁ μπακάλης ὁ ἴδιος εἶχε σφάξει τὴ γυναίκα του ἢ ἔβαλεν ἄλλους νὰ τὴ σφάξουν καὶ αὐτὸ γιὰ νὰ τὴν κληρονομήση. Νὰ τῆς φάη τὸ σπίτι ποὺ εἶχεν ἀγοράσει ἐκείνη καὶ ὕστερα νὰ παντρευθῆ καμμιὰ ἄλλη γυναίκα. Ἄρχισαν μάλιστα νὰ ψάχνουν γιὰ νὰ βροῦν τὴν ἀνύπαρκτη φιλενάδα του, τὴν ἀφορμὴ τοῦ ἐγκλήματος. Χωρὶς μάλιστα νὰ διστάσουν, μετὰ τὴν κηδεία τοῦ θύματος, ἔπιασαν γιὰ ὑπόπτους δρᾶστες τῆς μυστηριώδους δολοφονίας τὸν σύζυγο, τὸν μπακάλη Νῖκο Ἴσαρη καὶ τὸν ὑπάλληλό του, τὸν Κώστα Καραβέλλα. Καὶ τοὺς κράτησαν... Στὶς πετσέτες τοῦ φιμώματος καὶ στὸ σχοινὶ τοῦ στραγγαλισμοῦ, ποὺ δὲν ἦσαν τοῦ σπιτιοῦ, δὲν δόθηκε στὴν ἀρχὴ καμμιὰ σημασία, οὔτε ἔγινε καμμιὰ ἔρευνα γιὰ νὰ βροῦν τὸν κάτοχό τους.

Ἀπὸ τὴν προανάκρισι βγῆκε ὅτι στὶς 11 τὸ πρωί, ἐκείνης τῆς ἡμέρας, καὶ πρὶν ἀρχίση ἡ δουλειὰ στὸ μικρομπακάλικο τοῦ «Ρούφ», ὁ μπακάλης Ἴσαρης ἔστειλε τὸ μικρὸ Κωστάκη στὸ σπίτι του νὰ τοῦ φέρη φαγητό. Ὁ μικρὸς τοῦ ἔφερε τὸ φαγητὸ γύρω στὸ μεσημέρι, σούπα μὲ ρύζι καὶ βραστὸ κεφαλάκι, ποὺ εἶχε βράσει ἡ κυρὰ Μαρία. Μαζὶ μὲ τὸ φαγητὸ ὅμως τοῦ ἔφερε καὶ ἕνα γραμματάκι τῆς γυναίκας του, ποὺ αὐτὸ καὶ μόνον ἦταν ἱκανὸ νὰ ἀποδείξη πόση τρυφερότητα εἶχε τὸ ἀνδρόγυνο ἀναμεταξύ του. Ἡ Μαρία τοῦ ἔγραφε: «Νῖκο, Ἐγὼ ἔφαγα καλά. Νὰ φᾶς καὶ σὺ καλὰ καὶ τὸ βράδυ τρῶμε λίγο. Σ.Φ.».

Ἡ προανάκρισις ἐνδιεφέρθη νὰ μάθη τί συμβολικὸ καὶ τί μυστήριο ἦταν αὐτὸ τὸ Σ.Φ. ποὺ εἶχε ἀπὸ κάτω τὸ γράμμα τῆς κυρᾶς Μαρίας στὸν ἄντρα της. Καὶ αὐτὸς ἔδωσε τὴν ἐξήγησι ὅτι ἦταν τὰ ἀρχικὰ τοῦ «σὲ φιλῶ» καὶ ἐπρόσθεσε ὅτι κάθε φορὰ ποὺ ἡ γυναίκα του τὰ μεσημέρια θὰ τοῦ ἔστελνε φαγητὸ στὸ μπακάλικο, τοῦ ἔγραφε καὶ ἀπὸ ἕνα τέτοιο ραβασάκι, ποὺ ἔδειχνε τὴν ἀγνὴ ἀγάπη ποὺ ὑπῆρχε ἀνάμεσα στοὺς πενηντάρηδες συζύγους, στὸν ἁπλοϊκὸ μπακάλη καὶ στὴ παληὰ δασκάλα τῆς Ἄνδρου.

Ἡ κυρὰ Μαρία ἐκτὸς ἀπὸ τὸ φαγητὸ ἔδωσε καὶ στὸν Κώστα Καραβέλλα γιὰ τὸν ἄνδρα της ψωμὶ καὶ σταφύλια καὶ γνωρίζοντας ὅτι τὸ φαγητὸ δὲν θὰ ἔφθανε νὰ φάη ὁ ἄντρας της καὶ ὁ μικρός, εἶπε στὸν τελευταῖο.

— Σὺ Κωστάκη πάρε λεφτὰ ἀπὸ τὸν ἄνδρα μου καὶ φάε σὲ κανένα διπλανὸ μαγέρικο. Καὶ αὔριο θὰ φᾶς καλύτερα. Αὔριο θὰ πᾶμε ὅλοι ἐκδρομὴ μαζὶ μὲ τὴν οἰκογένεια Μαμάη στὴν Πεντέλη καὶ θὰ φᾶς πατάτες τηγανιτὲς ποὺ σ' ἀρέσουν.

Ἄρχισαν ἀτελεύτητες ἐρωτοαποκρίσεις τόσο στὸν Ἴσαρη, ὅσο καὶ στὸ μικρὸ μπακαλόγατο, μὲ τὴν ἰδέα νὰ τοὺς πιάσουν σὲ ἀντιφάσεις. Ἀντίφασις καμμία δὲν ὑπῆρξε μεταξύ τους. Ἀλλ' οἱ ἀξιωματικοὶ ἐνόμισαν πρὸς στιγμὴν ὅτι βρῆκαν ἕνα σοβαρὸ στοιχεῖο γιὰ τὸν μπακάλη καὶ γιὰ τὴν ἐνοχή του ποὺ πίστευαν τὸ πρῶτο ἀκράδαντα. Εἶχαν βρῆ κηλῖδες αἵματος στὰ ροῦχα του. Ὁ Ἴσαρης εἶχε πλύνει στὸ νεροχύτη τῆς κουζίνας τὰ ματωμένα χέρια του. Ποιὰ ἄλλη μεγαλύτερη καὶ καλύτερη ἀπόδειξι ἤθελαν; Μὰ ὅταν τὸν ρώτησαν σχετικὰ ὁ μπακάλης, μέσα στὰ κλάματα καὶ τοὺς λυγμούς του, ἔδωσε μιὰ ἐξήγησι τόσο ἀληθινή... τόσο πιστευτή.

— Σᾶς εἶπα ὅτι ὅταν μπῆκα στὴ δεύτερη κάμαρα καὶ εἶδα τὴ Μαρία μου πεσμένη μπροστὰ στὸ ντιβάνι, τὴ νόμισα πὼς ἦταν λιποθυμισμένη Ὅπως ἤμουνα ἀπὸ τὸν ἥλιο ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ δρόμο καὶ ὅπως ἦταν μισοσκόταδο ἐκεῖ μέσα, εἶδα στὸ στόμα της κάτι σὰν ἀφρούς. Καὶ νόμισα ὅτι τῆς εἶχεν ἔλθει συμφόρησι. Ἀμέσως ἔτρεξα στὸ γιατρὸ τὸ Γουλόπουλο. Ὕστερα ὅταν ἦλθε ὁ γιατρὸς καὶ ἀνοίξαμε τὰ παράθυρα καὶ βρήκαμε ὅτι ἡ Μαρία μου εἶχε σφαγῆ, εἶδα ὅτι εἶχα αἵματα στὰ χέρια

καὶ μπῆκα στὴν κουζίνα καὶ τὰ ἔπλυνα. Ρωτῆστε καὶ τὸ γιατρὸ ἂν ἀμφιβάλλετε.

— Καὶ τὰ ροῦχα σου γιατί δὲν τὰ καθάρισες ; τὸν ρώτησαν.

— Στὴ φουρτούνα ποὺ μὲ βρῆκε θὰ σκεφτόμουνα νὰ καθαρίσω τὰ ροῦχα μου ἀπὸ τὰ αἵματα ; Ἔπλυνα τὰ χέρια μου γιατὶ «γλύτσιαζαν» καὶ κολλοῦσαν ἀπὸ τὸ αἷμα.

Μὰ μὲ τὸ πλύσιμο τῶν χεριῶν καὶ μὲ τὸ μάτωμα τῶν ρούχων, ποὺ πραγματικὰ ἦσαν στοιχεῖα ποὺ ἔπρεπε νὰ ἐρευνηθοῦν μὲ προσοχή, ἀλλὰ δὲν ἦσαν καὶ τὰ μόνα, οἱ ἐνεργοῦντες τὴν προανάκρισι ἐπέταξαν κατάμουτρα στὸν Ἴσαρη τὴ φοβερὴ κατηγορία :

—Ἐσὺ Νῖκο ἔσφαξες τὴ γυναίκα σου. . . Ἐσὺ εἶσαι ὁ δολοφόνος.

Θυμᾶμαι τὴ φοβερὴ ἐκείνη σκηνή, σὰν νὰ εἶναι τώρα. Ὁ ἁπλοϊκὸς μπακάλης δὲν θύμωσε, οὔτε ὕψωσε φωνὴ γιὰ νὰ διαμαρτυρηθῆ. Ἄφησε νὰ κυλίσουν μερικὰ δάκρυα ἀπὸ τὰ μάτια του καὶ ὕστερα, ἀφοῦ τὰ σκούπισε μὲ τὸ μαντήλι του, σήκωσε τὸ κεφάλι ψηλά. Χωρὶς νὰ κοιτάζη οὔτε τοὺς ἀξιωματικοὺς τῆς Χωροφυλακῆς, οὔτε ἐμᾶς τοὺς δημοσιογράφους ποὺ εἴμαστε μπροστά, σήκωσε τὰ μάτια του πρὸς τὸν Οὐρανὸ καὶ σὰν νὰ ἐπικοινωνοῦσε μὲ τὸν ἴδιο τὸ Θεὸ καὶ νὰ τὸν παρακαλοῦσε εἶπε :

—Ὅ,τι γίνεται βρίσκεται. . . Ὁ Θεὸς τὸ ξέρει. Πότε τὸ ἔκανα ; Γιὰ ποιὸ λόγο καὶ πῶς ; Γιὰ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας ποὺ εἶχα φύγει ἀπὸ τὸ μαγαζί μου μέχρι νὰ βρῶ πεσμένη τὴ Μαρία μου καὶ νὰ τρέξω γιὰ τὸ γιατρό ; Καὶ γιατί νὰ τὴν σφάξω ; Αὐτὴν τὴν γυναίκα ποὺ λάτρευα καὶ μὲ λάτρευε; . .

Καὶ ξέσπασε σὲ ἀναφυλλητά. . .

Ὁ Ἴσαρης προφυλακίσθηκε παρὰ τὶς διαμαρτυρίες του. Ἦταν πιὰ σὰν μισοπάλαβος καὶ ὕστερα ἀπὸ ἔκθεσι τοῦ ἰατροδικαστοῦ Τρουπάκη ἀντὶ γιὰ τὴ φυλακὴ τὸν ἔστειλαν τὸ φουκαρᾶ στὸ Στρατιωτικὸ Νοσοκομεῖο, ἐπειδὴ τότε ἦταν στρατιωτικὸς νόμος καὶ τὸν φρουροῦσαν μήπως δραπετεύση. Ἔπιασαν ἀκόμη καὶ τοὺς συγγενεῖς του, γιὰ νὰ βροῦν μήπως κανένας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ἀνακατεμμένος στὸ ἔγκλημα γιὰ λόγους κληρονομίας. Δὲν βρῆκαν ἀπολύτως τίποτε καὶ τοὺς ἄφησαν ἐλευθέρους. Ὕστερα ἀπὸ λίγο, καὶ γιατὶ οὐσιαστικὰ δὲν εὕρισκαν καὶ κανένα στοιχεῖο γιὰ τὸ μπακάλη, τὸν ἄφησαν κι' αὐτὸν ἐλεύθερο, μὲ διακοπὴ τῆς προφυλακίσεως ὕστερα ἀπὸ συμφωνία τοῦ Ἐπιτρόπου καὶ τοῦ Εἰσηγητοῦ τοῦ Στρατοδικείου. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ σκυλιάση ἕνας ἀπὸ τοὺς φίλους μου ἀξιωματικοὺς ποὺ ἔκαναν τὴν ἀνάκρισι καὶ νὰ μοῦ λέη, προσπαθώντας πάντα νὰ μὲ πείση γιὰ τὴν ἐνοχὴ τοῦ Ἴσαρη.

— Βρὲ ἔπρεπε νὰ μ' ἀφίσουν ἐμένα στὰ χέρια μου γιὰ 24 ὧρες τὸ μπακάλη καὶ νὰ δῆς πῶς θὰ ἔβγαζα τὸ ἔγκλημα. Μερικὲς βουρδουλιὲς στὰ ψαχνὰ καὶ κάνα τράβηγμα στὰ νύχια καὶ νὰ δῆς πῶς θὰ τὰ ξερνοῦσε χῦμα.

Ἔφριξα. Ἀλλὰ τέτοια ἦταν ἡ νοοτροπία τῆς τότε ἐποχῆς. Στὸ γραφεῖο τοῦ ἐνωμοτάρχη τῆς ὑπηρεσίας σὲ κάθε Τμῆμα ἦταν κρεμασμένος ἕνας βούρδουλας. Καὶ μὲ αὐτὸν ἄρχιζε πάντα ἡ ἀνάκρισις τοῦ ὑπόπτου.

Τὸ ἔγκλημα, ὕστερα ἀπὸ μέρες, ἔπαυσε πλέον νὰ ἀπασχολῆ καὶ τὸν τύπο. Μόνο ἐγώ, ποὺ καὶ πού, πήγαινα στὸ «Ρούφ» καὶ ἔβλεπα τὸν Ἴσαρη στὸ μικρομπακάλικό του.

Ἐκεῖνος μοῦ ἔλεγε :

— Νὰ τὸ δῆς ὅτι θὰ βγῆ. . . Ἔχω πεποίθησι στὸ Θεό.

Εἶχε δίκηο. Γιατὶ τὸ ἔγκλημα βγῆκε καὶ μάλιστα ἀναπάντεχα. Καὶ θὰ δοῦμε τὸ πῶς.

(Συνεχίζεται)

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΦ·ΜΠΙ·ΑΪ

Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως **Ντὸν Χουάιτχεντ** «Ἡ Ἱστορία τοῦ F.B.I.», κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Τὸ ἄχαρες ὅμως τοῦτο ἔργον εἶχε ἀρχίσει. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ὑστερικούς, ὑπῆρχαν καὶ ἄλλα ἄτομα ποὺ ἐπιθυμοῦσαν καὶ εἶχαν κάθε συμφέρον ἀπὸ τὴν ἀπομάκρυνσι τῶν Ἰαπώνων, γιὰ οἰκονομικοὺς λόγους καὶ φυλετικὲς ἀντιλήψεις. Οἱ ἀποφάσεις γιὰ τὴν μετακίνησι εἶχαν ληφθῆ. Ἔτσι, δεκάδες χιλιάδες νομοταγῶν Ἰαπωνοαμερικανῶν ξεσπιτώθηκαν καὶ ἄρχισαν τὴν θλιβερὴ πορεία πρὸς τὰ στρατόπεδα συγκεντρώσεως. Ἡ ἐκτέλεσις τῆς διαταγῆς αὐτῆς ἀνατέθηκε στὸ στρατό.

Ὁ Χοῦβερ σὲ μιὰ ἀναφορά του πρὸς τὸν Μπίντλ, ἀνέφερε τοὺς πραγματικοὺς λόγους τῶν συλλήψεων :

«... Ἡ ἀπόφασις γιὰ τὶς ὁμαδικὲς συλλήψεις ἐβασίσθη κατ' ἀρχὰς στὶς πολιτικὲς ἀντιλήψεις καὶ τὴν πίεσι τῆς κοινῆς γνώμης καὶ ὄχι σὲ θετικὰ ἐνοχοποιητικὰ στοιχεῖα. Σὲ μερικὲς περιπτώσεις ἡ ὑστερία τοῦ κοινοῦ, τὰ σχόλια τοῦ τύπου καὶ τῶν ἐκφωνητῶν τῶν ραδιοφωνικῶν σταθμῶν, ἐπέδρασαν ἰσχυρῶς στὸν κυβερνήτη Ὅλσον καὶ στὸν εἰσαγγελέα τῆς Πολιτείας...».

Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα. Τὸ F.B.I., ὕστερα ἀπὸ πολλοὺς μῆνες ἐρεύνης καὶ παρακολουθήσεως, προέβη στὴν σύλληψι 733 Ἰαπώνων ἀλλοδαπῶν καθ' ὅλην τὴν ἐπικράτεια τῶν Η.Π.Α. κατὰ τὴν 6.30' ὥρα τῆς 8 Δεκεμβρίου. Αὐτοὶ μόνον ἦσαν οἱ Ἰάπωνες ἐκεῖνοι ποὺ ἐθεωρήθησαν ἀπὸ τὸ F.B.I. ὡς ἐπικίνδυνοι γιὰ τὴν ἐθνικὴ ἀσφάλεια. Στὰ στρατόπεδα συγκεντρώσεως ὅμως ὡδηγήθηκαν ἄνω τῶν 120.000 ἀτόμων ἰαπωνικῆς καταγωγῆς — τὸ πλεῖστον ἐξ αὐτῶν Ἀμερικανοὶ ὑπήκοοι—, κάτοικοι τῶν δυτικῶν ἀκτῶν τῶν Η.Π.Α.

Μέσα στὴν ἀναταραχὴ αὐτή, ὁ Χοῦβερ ἀπέρριψεν ὅλες τὶς προσφορὲς ποὺ κατέκλυσαν τὸ γραφεῖο του ἀπὸ πολῖτες καὶ ὀργανώσεις, γιὰ τὴν ἐπανίδρυσι τοῦ παλαιοῦ Ἀμερικανικοῦ Προστατευτικοῦ Συνδέσμου τοῦ Α' παγκοσμίου πολέμου. Ὁ διευθυντὴς τοῦ F.B.I. ἔβλεπεν ὅτι δὲν ὑπῆρχε κανένας λόγος νὰ συγκροτηθῆ πολιτοφυλακὴ καὶ κατὰ τὸν Β' παγκόσμιο πόλεμο.

Ἡ ἐχθρικὴ κατασκοπεία περιορίζεται

Τὴν στιγμὴ ποὺ μαῦροι καπνοὶ τύλιγαν τὰ ἀμερικανικὰ πολεμικὰ πλοῖα στὸ Πὲρλ Χάρμπορ, ἕνας ἄλλος λεπτός, γκρίζος καπνὸς ὑψωνόταν στὴν αὐλὴ τοῦ Ἰάπωνος προξένου τῆς Χονολουλοῦ. Τὸν καπνὸ αὐτὸ τὸν ἔστελνε μιὰ μικρὴ φωτιά, ποὺ τὴν τροφοδοτοῦσε ὁ γενικὸς πρόξενος Ναγκάο Κίτα, βοηθούμενος καὶ ἀπὸ τὸν ὑποπρόξενό του Ἀτοζίτο Ὀκούντα. Ἔκαιγαν τὰ βιβλία, τοὺς μυστικοὺς κώδικες καὶ τὰ σήματα ποὺ εἶχαν ἀνταλλαγῆ μεταξὺ τοῦ Κίτα καὶ τοῦ Ἰάπωνος ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν στὸ Τόκιο, κατὰ τὶς τελευταῖες ἡμέρες πρὸ τῆς ἐπιθέσεως κατὰ τοῦ ἀμερικανικοῦ στόλου.

Ναγκάο Κίτα. Ἕνα ὄνομα ποὺ ἀξίζει κανεὶς νὰ τὸ θυμᾶται, γιατὶ ἔπαιξε σπουδαῖο ρόλο στὴν κατασκοπεία κατὰ τὸν Β' παγκόσμιο πόλεμο. Ἐὰν κάποιος ἔπρεπε νὰ θεωρηθῆ ὡς ὁ πλέον ἐπικίνδυνος πράκτωρ καὶ πληροφοριοδότης τοῦ ἐχθροῦ, ποὺ συνετέλεσε στὴν καταστροφὴ τοῦ Πὲρλ Χάρμπορ, αὐτὸς ἔπρεπε νὰ εἶναι ὁ Κίτα. Ὠχυρωμένος πίσω ἀπὸ τὴν διπλωματικὴ ἀσυλία ποὺ τοῦ παρεῖχεν ἡ ἰδιότης του, τροφοδοτοῦσε συνεχῶς μὲ πληροφορίες τὸ Τόκιο, σχετικὰ μὲ τὶς κινήσεις τῶν ἀμερικανικῶν σκαφῶν. Καὶ τώρα, ποὺ συνετελέσθη ἡ καταστροφὴ τοῦ ἀμερικανι-

κοῦ στόλου, προσπαθοῦσε κι' αὐτὸς νὰ καταστρέψη τὰ ἐνοχοποιητικὰ μαρτυρικὰ στοιχεῖα.

Τὰ χαρτικὰ ὅμως, ὅταν εἶναι δέσμες, δὲν καίγονται γρήγορα. Κι' ἐνῶ ὁ Κίτα τροφοδοτοῦσε τὴ φωτιά, ὁ εἰδικὸς ὑπάλληλος τοῦ F.B.I. Σίβερς ζήτησε ἀπὸ τὴν Διεύθυνσι τῆς 'Αστυνομίας τῆς Χονολουλοῦ νὰ τοποθετηθῆ σκοπὸς-ἀστυφύλαξ στὴν εἴσοδο τοῦ προξενείου. 'Ο φρουρὸς αὐτὸς ἀστυφύλαξ εἶδε τὰ χαρτιὰ ποὺ καίγονταν, ὥρμησε μέσα στὴν αὐλὴ καὶ ἅρπαξε ἕνα κώδικα καὶ μιὰ δέσμη ἔντυπα σημάτων ἀπὸ τὰ χέρια τῶν διαμαρτυρομένων 'Ιαπώνων. Τὰ χαρτιὰ αὐτὰ παρεδόθησαν στὸν Σίβερς, ὁ ὁποῖος μὲ τὴ σειρά του τὰ παρέδωσε στὴν ὑπηρεσία τοῦ ναυτικοῦ πρὸς ἀποκρυπτογράφησι, μαζὶ μὲ τὰ τηλεγραφήματὰ τοῦ προξένου ποὺ εἶχε παραλάβει ἀπὸ τὴν τηλεγραφικὴ ὑπηρεσία καὶ τὰ ὁποῖα ἠρνοῦντο νὰ τοῦ παραδώσουν μέχρις ὅτου οἱ 'Ιάπωνες ἐπραγματοποίησαν τὴν ἐπίθεσί τους.

"Οταν ὁ Σίβερς διάβασε τὰ ἀποκρυπτογραφημένα σήματα ἔμεινε κατάπληκτος: «Θεέ μου, ἂν τὰ εἴχαμε αὐτὰ πιὸ ἐνωρίτερα! Γιὰ κοίταξε ἐδῶ», εἶπε στὸν βοηθό του καὶ τοῦ ἔδωσε τὰ σήματα:

«'Από Κίτα πρὸς ὑπουργὸν 'Εξωτερικῶν. Τόκιο.

Μυστικὸν στρατιωτικὸν σῆμα ὑπ' ἀριθμ..... Βάσει τοῦ κώδικος τοῦ γενικοῦ προξένου.

Πρὸς τὸν διοικητὴν τρίτης μοίρας, Ναυτικὸν 'Επιτελεῖον. 'Από Φοὺτζ.

I.—Κῶδιξ (τρίτη § 8ος στίχος).

1.—Μάχιμοι μονάδες, συμπεριλαμβανομένων καὶ περιπολικῶν, ἑτοιμάζονται νὰ ἀνοιχθοῦν εἰς τὸ πέλαγος.

2.—Διάφορα ἀεροπλανοφόρα ἑτοιμάζονται νὰ ἀνοιχθοῦν εἰς πέλαγος.

3.—"Ολα τὰ πολεμικὰ ἀπέπλευσαν. 1η-3η ἡμερομηνία.

4.—Διάφορα ἀεροπλανοφόρα ἀπέπλευσαν.

5.—"Απαντα τὰ ἀεροπλανοφόρα ἀπέπλευσαν.

6.—"Ολα τὰ πολεμικὰ ἀπέπλευσαν, 4η-6η ἡμερομηνία.

7.—Διάφορα ἀεροπλανοφόρα ἀπέπλευσαν, 4η-6η.

8.—"Απαντα τὰ ἀεροπλανοφόρα ἀπέπλευσαν, 4η-6η.

II.—Σήματα φωτεινά: (ἀντιστοιχοῦντα εἰς τὰ ἀνωτέρω).

Φῶς εἰς τὴν ἀκτὴ Λάνικάϊ κατὰ τὴν νύκτα:

"Ενα φῶς : ἀπὸ 8 μ.μ. μέχρι 9 μ.μ. σημαίνει 1, ἀπὸ 9 μ.μ. μέχρι 10 μ.μ. σημαίνει 2, μέχρι τὸ μεσονύκτιον θὰ σημαίνη 3 καὶ 4.

Δύο φῶτα: ἀναλόγως τὴν ὥρα σημαίνουν 5, 6, 7, 8. "Οταν δὲν συμφωνοῦν τὰ ἀνωτέρω φῶτα, τὸ φῶς ἑνὸς προβολέως αὐτοκινήτου (μεγάλου) καὶ ἑνὸς μικροῦ προβολέως σημαίνουν 1,2,3,4. Δύο προβολεῖς αὐτοκινήτων μεγάλοι σημαίνουν 5—6—7—8.

III.—Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας, μία βάρκα μπροστὰ στὸ λιμάνι, στὸν κόλπο Λάνικάϊ, μὲ ἕνα ἀστέρα στὸ πανί της σημαίνει 1, 2, 3, 4. "Ενας ἀστέρας καὶ «III» σημαίνει 5, 6, 7, 8.

IV.—Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας, ἐπὶ τῆς ἀκτῆς Λάνικάϊ, ἀπὸ 8 π.μ. μέχρι 12, κάθε ὥρα ἕνα ἄσπρο πανὶ (ἢ χαρτὶ) σημαίνει 1, 2, 3, 4. Δύο τεμάχια πανὶ σημαίνουν 5, 6, 7, 8.

V.—Φῶς στὸ ὑπνοδωμάτιο τῆς κατοικίας εἰς Καλάμα ἀπὸ 7 μ.μ. μέχρι 1 π.μ. σημαίνει 3, 4, 5, 6, 7, 8...

'Από ὑπουργὸν 'Εξωτερικῶν, πρὸς Κίτα, πρόξενον Χονολουλοῦ, 3-12-1941.

Θὰ κρατήσετε τὸν μυστικὸ κώδικα ποὺ χρησιμοποιοῦμε μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς. Τότε θὰ τὸν κάψετε καὶ θὰ μᾶς ἀναφέρετε σχετικῶς. Τόγκο.

'Από Κίτα πρὸς ὑπουργὸν 'Εξωτερικῶν, Τόκιο. 5-12-1941.

1) Τὰ τρία πολεμικὰ ποὺ ἀναφέρονται εἰς τὸ ὑμέτερον X 239 τῆς πρωίας τῆς

Παρασκευῆς, εἰσῆλθον εἰς τὸν λιμένα τὴν 5ην ὥραν. Θὰ ἀποπλεύσουν τὴν 8ην.

2) Τὴν αὐγὴν ἀπέπλευσαν τὸ «Λέξιγκτον» καὶ πέντε βαρέα καταδρομικά.

3) Τὰ κατωτέρω πολεμικὰ ἦσαν ἠγκυροβολημένα τὸ ἀπόγευμα τῆς 5ης:

8 θωρηκτὰ
3 ἐλαφρὰ καταδρομικὰ
16 ἀντιτορπιλλικά.

Εἰσερχόμενα 4 καταδρομικὰ τύπου Χονολουλοῦ καὶ 2 ἀντιτορπιλλικά.

Κίτα

Ἀπὸ Τόγκο, ὑπουργὸν Ἐξωτερικῶν, πρὸς πρόξενον Χονολουλοῦ. 6-12-1941.

Παρακαλοῦμεν πληροφορήσατέ μας ἀμέσως διὰ τυχὸν κίνησιν τῶν πολεμικῶν σκαφῶν μετὰ τὴν 4ην. Τόγκο».

Ὅλα αὐτὰ μαρτυροῦσαν ὅτι διενεργεῖτο κατασκοπεία εἰς βάρος τῶν Ἀμερικανῶν. Τὸ σῆμα ποὺ ἐστάλη ἀπὸ τὸν Κίτο στὸ Τόκιο τὴν 3 Δεκεμβρίου, ἀπεδείκνυε ὅτι ὁ Κίτο εἶχε τοποθετήσει κάποιον γιὰ νὰ δίνῃ συνθήματα στὰ ἰαπωνικὰ ὑποβρύχια ἐν σχέσει μὲ τὶς κινήσεις τοῦ ἀμερικανικοῦ στόλου. Οἱ ὑποψίες ἐστράφησαν κατὰ τοῦ Μπέρναρντ Τζούλιους-Ὄττο Κουέν, ὡς συνεργαζομένου μετὰ τοῦ Κίτα, ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ Κουὲν εἶχε σπίτι στὴ Καλάμα μὲ ἕνα φεγγίτη, καθὼς καὶ μία βάρκα μὲ ἕνα ἄστρο στὸ πανί της.

Ὁ Ὄττο Κουὲν ἦταν γερμανικῆς καταγωγῆς καὶ εἶχε γιὰ πρώτη φορὰ ἀπασχολήσει τὸ F.B.I. κατὰ τὸ ἔτος 1939, γιατί οἱ φῆμες ἔλεγαν ὅτι εἶχε ἀσυνήθως μεγάλα εἰσοδήματα, παρ' ὅτι δὲν ἐργαζόταν καὶ δὲν ἠσχολεῖτο μὲ τὸ ἐμπόριο. Στὸ στενὸ περιβάλλον μιᾶς κοινότητος ὅπως εἶναι ἡ Χονολουλοῦ, ὁ κόσμος τὰ παρατηρεῖ αὐτὰ ἀμέσως. Δὲν ἦταν καθόλου μυστικὸ ὅτι ὁ Κουὲν εἶχε καταθέσει πάνω ἀπὸ 70.000 δολλάρια σὲ μιὰ τράπεζα τῆς Χονολουλοῦ ἀπὸ τὸ 1936 μέχρι τὸ 1939. Πρὶν εἶχε διατελέσει καὶ μέλος τοῦ ναζιστικοῦ κόμματος.

Ὁ Κουὲν ἐξηγοῦσε στοὺς φίλους του ὅτι τὰ χρήματα αὐτὰ προήρχοντο ἀπὸ κληρονομίες συγγενῶν του. Τὸ F.B.I. ὅμως ὑπωπτεύθηκε τὴν πραγματικὴ προέλευσι, δηλαδὴ ὅτι τὰ ἔστελναν Ἰάπωνες ἀπὸ τὸ Βερολῖνο. Οἱ ὑποψίες αὐτὲς μεγάλωσαν ὅταν ἡ ὑπηρεσία πληροφοριῶν τοῦ στρατοῦ πληροφόρησε τὸ F.B.I. ὅτι ὁ Ἰάπωνας γενικὸς πρόξενος εἶχε ζητήσει ἀπὸ τὸ ἰαπωνικὸ ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν στοιχεῖα περὶ τῆς ἀξιοπιστίας ἑνὸς ζεύγους, ποὺ κατοικοῦσε στὴ Χαβάη μὲ τὸ ὄνομα «Φρῆντελλ».

Τὸ F.B.I. δὲν κατώρθωσε νὰ ἀνακαλύψῃ κανένα μὲ τέτοιο ὄνομα. Οἱ ὑπάλληλοί του ὅμως παρετήρησαν ὅτι τὸ πατρικὸ ὄνομα τῆς συζύγου τοῦ Κουὲν ἦταν Φρῆντελλ. Ἡ ταυτότης αὐτὴ τῶν ὀνομάτων τοὺς ἐφάνη μᾶλλον τυχαία σύμπτωσις, δεδομένου ὅτι τὸ σῆμα τοῦ στρατοῦ ἐλήφθη ὀλίγον χρονικὸν διάστημα μετὰ τὴν ἐπιστροφὴ τῆς κυρίας Κουὲν ἀπὸ ἕνα ταξίδι της στὸ Τόκιο.

Ἐκτὸς τούτου, δὲν ὑπῆρχαν στοιχεῖα μαρτυρικὰ περὶ τῆς κατασκοπευτικῆς δράσεως τοῦ Κουέν. Μόνον ὅταν ἀποκρυπτογραφήθηκαν τὰ σήματα τοῦ Ἰάπωνος προξένου, ὁ Κουὲν ἀναγκάσθηκε νὰ ὁμολογήσῃ. Παραδέχθηκε ὅτι αὐτὸς ἔδιδε τὰ σήματα στὰ ἰαπωνικὰ ὑποβρύχια.

«... Τὴν ἴδια σειρὰ σημάτων μπορούσαμε νὰ τὴν μεταδώσουμε καὶ διὰ τοῦ ἀσυρμάτου, ἐδήλωσεν ὁ Κουὲν. Ὅταν ὁ πρόξενος ἤθελε νὰ ἔρθω σὲ ἐπαφὴ μαζί του, ἔστελνε μιὰ κάρτα μὲ τὴν ὑπογραφὴ «Τζίμμυ» στὴ θυρίδα μου, Νο 1476, στὴ Χονολουλοῦ... Μὲ τὸ ἁπλὸ αὐτὸ σύστημα εἶχα ἐνημερώσει τὸν πρόξενο ὅτι στὰ ὕδατα τῆς Χαβάης ὑπῆρχαν ἑπτὰ θωρηκτά, ἕξη καταδρομικά, δύο ἀεροπλανοφόρα, 40 ἀντιτορπιλλικὰ καὶ 27 ὑποβρύχια...».

Ὁ Κουὲν ὡμολόγησεν ἐπίσης ὅτι τὰ 30.000 δολλάρια ποὺ εἶχε λάβει κατὰ τὰ ἔτη 1940-1941, ὡς δῆθεν προερχόμενα ἀπὸ περιουσιακά του εἰσοδήματα στὴ Γερμανία, προήρχοντο ἀπὸ τὸ Τόκιο. Τὸ τελευταῖο μάλιστα ποσὸν ἐκ 14.000 δολλαρίων,

τοῦ τὸ ἐνεχείρισε ἕνας παράξενος Ἰάπωνας. Ἀργότερα ἀποδείχθηκε ὅτι ὁ παράξενος αὐτὸς Ἰάπωνας δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν βοηθὸ τοῦ ὑποπροξένου Οὐκούντα, προξενικὸ γραμματέα Ταντάσι Μοριμούρα.

Τὸ ἔκτακτο στρατοδικεῖο ποὺ συνεκροτήθη δυνάμει τοῦ κηρυχθέντος στρατιωτικοῦ νόμου, μετὰ σύντομη διαδικασία κατεδίκασε τὸν Κουὲν σὲ θάνατο διὰ τυφεκισμοῦ. Ἡ καταδίκη ὅμως αὐτὴ ἀνεστάλη καὶ μετετράπη σὲ 50 χρόνια καταναγκαστικὰ ἔργα. Ὁ Κουὲν ἔμεινε στὶς ποινικὲς φυλακὲς τῆς Λέβενς-Γουὸρθ ἀπὸ 1-12-1942 μέχρι 6-6-1946, ὁπότε ἐπεφυλακίσθη γιὰ νὰ ἀπελαθῆ στὴ Γερμανία. Παρέμεινε κρατούμενος στὸ Ἔλλις Ἄϊλαντ μέχρι τὴν 29-7-1948, ὁπότε ἀνεχώρησε γιὰ τὸ Μπουένος Ἄϊρες τῆς Ἀργεντινῆς.

Ὁ Κουὲν συγκαταλεγόταν μεταξὺ τῶν 91 ἀτόμων ποὺ εἶχαν καταδικασθῆ γιὰ κατασκοπεία στὶς Η.Π.Α. ἀπὸ τὸ 1938 μέχρι τὸ 1945. Οἱ 64 ἀπὸ τοὺς καταδικασθέντας ἦσαν Ἀμερικανοὶ ὑπήκοοι ποὺ ἐπρόδιδαν τὴν πατρίδα τους. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτοὺς ἐργάζονταν γιὰ λογαριασμὸ τοῦ Χίτλερ. Μερικοὶ ἦσαν τυχοδιῶκτες καὶ λίγοι ἦσαν ἐκεῖνοι ποὺ εἶχαν ἐπιστρατευθῆ ἀπὸ τὸν ἐχθρὸ μὲ τὴν ἀπειλὴ τοῦ θανάτου ἢ κακοποιήσεως προσφιλῶν των προσώπων, ποὺ ἐκρατοῦντο ἀπὸ τοὺς Ναζί. Μερικοὶ πάλι ἔγιναν πράκτορες τοῦ ἐχθροῦ γιατί μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἐκέρδιζαν εὔκολα χρήματα.

Οἱ Ναζὶ κατέβαλαν ἀπεγνωσμένες προσπάθειες γιὰ τὴν ἐγκατάστασι στὶς Η.Π.Α. μηχανισμοῦ σαμποτὰζ καὶ κατασκοπείας, ὅμοιο μὲ ἐκεῖνο ποὺ εἶχαν ἐγκαταστήσει κατὰ τὸν Α' παγκόσμιο πόλεμο ὁ Φὸν Μπέρνστοφ, ὁ Φὸν Πάπεν καὶ ὁ Μπόϋ Ἔντ. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως τὸ F.B.I. ἀγρυπνοῦσε. Πρὶν ἀκόμα ἀρχίσῃ ὁ πόλεμος, τὸ F.B.I. εἶχε συγκεντρώσει σχετικὲς πληροφορίες μὲ τοὺς πράκτορές του, συνεργάσθηκε μὲ τὶς στρατιωτικὲς ὑπηρεσίες πληροφοριῶν τῶν Η.Π.Α. καὶ τῆς Βρεταννίας καὶ ἐγνώριζε τὶς μεθόδους δράσεως τῶν Ναζί.

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς κατασκόπους τῶν Ναζὶ εἶχαν ἐκπαιδευθῆ στὴ σχολὴ κατασκοπείας στὸ Κλόπστοκ Πάνσιον τοῦ Ἀμβούργου καὶ εἶχαν εἰσέλθει στὴν Ἀμερικὴ τὸ 1939 καὶ 1940, πρὶν ἀκόμα ἡ χώρα αὐτὴ βγῆ στὸν πόλεμο. Μερικοὶ ἦσαν ἀπόστρατοι τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ καὶ ἄλλοι ἦσαν μηχανικοί, ἰατροί, οἰκονομολόγοι, φωτογράφοι καὶ ἐκπαιδευτικοί.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς πλέον ἐμπίστους πράκτορες τῶν Ναζὶ κατὰ τὴν προπολεμικὴ περίοδο ἦταν ὁ Κούρτ Φρέντερικ Λούντβιχ, ὁ ὁποῖος εἶχε γεννηθῆ στὴ Φρεμόντ τοῦ Ὀχάϊο, ἀλλὰ εἶχε ζήσει πολλὰ χρόνια στὴ Γερμανία. Ὁ Λούντβιχ ἐστάλη ἀπὸ τὴν Γερμανία στὶς Η.Π.Α. γιὰ νὰ ὀργανώσῃ τὸ κατασκοπευτικὸ δίκτυο.

Ὁ Λούντβιχ χρησιμοποιοῦσε ἄπειρα ψευδώνυμα. Τὸ F.B.I. ἐτέθη ἐπὶ τὰ ἴχνη του ὅταν ἡ βρεταννικὴ λογοκρισία στὶς Βερμοῦδες ἤλεγξε, κατὰ τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1941, μιὰ ὕποπτη ἐπιστολὴ μὲ παραλήπτη κάποιο ἄτομο στὴν Ἱσπανία. Στὸ πίσω μέρος τῆς ἐπιστολῆς ἀνευρέθη μυστικὴ γραφὴ ποὺ περιεῖχε πληροφορίες σχετικὲς μὲ τὸ πολεμικὸ ὑλικὸ ποὺ ἐστέλετο στὴν Ἀγγλία. Ἡ ἐπιστολὴ ἔφερε τὴν ὑπογραφὴ «Τζὸ Κ.».

Τὸ F.B.I. εἶχε μπροστά του ἕνα δύσκολο ἔργο. Ἔπρεπε νὰ βρῆ τὸν μυστηριώδη «Τζὸ Κ.» ἀνάμεσα σὲ δεκάδες ἑκατομμύρια Ἀμερικανούς, καὶ τὸ μόνο στοιχεῖο ποὺ εἶχε στὰ χέρια του ἦταν τὸ ὄνομα. Ἐφαίνετο κάτι τὸ ἀκατόρθωτο, μέχρις ὅτου ἡ λογοκρισία ἔπιασε μιὰ δεύτερη ἐπιστολὴ τοῦ «Τζὸ Κ.», στὴν ὁποία ἀνεφέρετο ὅτι ὁ «Φὶλ» εἶχε τραυματισθῆ θανάσιμα στὶς 18 Μαρτίου σ' ἕνα τροχαῖο ἀτύχημα καὶ εἶχε ἐκπνεύσει στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Ἁγίου Βικεντίου, στὴ Νέα Ὑόρκη.

(Συνεχίζεται)

ΕΓΚΛΗΜΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. **ΓΕΩΡΓ. ΔΟΥΚΑΚΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο

Ὕστερα ἤλθε ἡ σειρὰ γιὰ τὴν σύλληψι τοῦ Σαχίνη, ποὺ τὸν βρῆκα τὸ ἴδιο βράδυ νὰ διασκεδάζη στὸ κέντρο «Καλλιθέα» τῆς πλατείας «Μουχάμετ Ἀλῆ». Τὸν συνέλαβα καὶ πῆρε κι' αὐτὸς τὸν ἴδιο δρόμο μὲ τὸν πρῶτο.

Τὴν ἑπομένη ἀνέφερα τηλεγραφικῶς τὶς συλλήψεις Βαρούκα καὶ Σαχίνη στὴν ὑπηρεσία μου καὶ μὲ τὴν ἀπογευματινὴ ἁμαξοστοιχία τράβηξα γιὰ τὸ Κάϊρο.

Θὰ ἦταν ἡ ὥρα 11 τὸ βράδυ ὅταν φθάσαμε στὸν ἐξευρωπαϊσμένο σταθμὸ τῆς αἰγυπτιακῆς πρωτευούσης. Στὴν ἔξοδο ἦσαν παρατεταγμένοι σὰν στρατιῶτες οἱ κουριέρηδες τῶν ξενοδοχείων. Μὲ παρέλαβε ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς καὶ μὲ ὡδήγησε στὸ ξενοδοχεῖο «Βικτώρια». Τὸ πρωὶ τῆς ἑπομένης τράβηξα γιὰ τὸ προξενεῖο.

Ὁ καβάσης, ποὺ στεκόταν στὴν εἴσοδο κι' αὐτὸς πανύψηλος, μοῦ ἔκοψε τὸ δρόμο.

— Ποῦ πηγαίνετε καὶ τὶ θέλετε; μὲ ρώτησε.

— Τὸν κ. πρόξενο, τοῦ εἶπα κι' ἔκανα νὰ προχωρήσω.

—Ὄχι, πρῶτα θὰ περάσετε ἀπὸ τὸν γραμματέα κ. Ἀρβανιτάκη κι' αὐτὸς θὰ σᾶς παρουσιάση στὸν κ. πρόξενο, μοῦ εἶπε καὶ μὲ ὡδήγησε στὸ γραφεῖο τοῦ γραμματέως.

Αὐτοσυστήθηκα κι' ὅταν τοῦ εἶπα τὸ σκοπὸ τῆς ἀποστολῆς μου μὲ παρουσίασε στὸν κ. πρόξενο στὸν ὁποῖο καὶ ἔδωσα τὸ καταδιωκτικὸ ἔγγραφο τοῦ Τζιμένη.

—Ἔχετε πληροφορίες ποὺ ἀκριβῶς μένει; μὲ ρώτησε.

— Μάλιστα, στὴν ὁδὸ Κάμελ 192, στὸ σπίτι τῆς μητέρας του, τῆς κυρίας Κορμᾶ.

— Γνωρίζω τὸ σύζυγό της, εἶναι ἔμπορος καὶ χαίρει ἐκτιμήσεως ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ παροικία τῆς πόλεώς μας. Θὰ ἑτοιμάσω ἔγγραφο πρὸς τὸν διευθυντὴ τῆς ἀσφαλείας κ. Μάρκου, εἶναι Ἕλλην τὴν καταγωγή, καὶ θὰ τὸν παρακαλέσω νὰ σᾶς βοηθήση στὸ ἔργο σας.

Εὐχαρίστησα τὸν κ. πρόξενο, πῆρα τὸ ἔγγραφο καὶ μὲ τὸν καβάση τραβήξαμε γιὰ τὴ γενικὴ ἀσφάλεια.

Ὁ κ. Μάρκου, νέος, καλοδεμένος, μὲ ἁδρὰ χαρακτηριστικὰ καὶ ὕφος ἐπιβλητικό, μᾶς δέχθηκε μ' ἐγκαρδιότητα στὸ γραφεῖο του κι' ὅταν διάβασε τὸ ἔγγραφο τοῦ κ. προξένου μοῦ εἶπε νὰ τοῦ ἐξιστορήσω τὴν ὑπόθεσι καὶ τὶ εἴδους ἄνθρωπος εἶναι ὁ καταζητούμενος.

Τοῦ εἶπα ἐν συντομία τὴν ὑπόθεσι καὶ εἰδικώτερα γιὰ τὸν Τζιμένη, ὅτι εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνος ἄνθρωπος, ἱκανὸς γιὰ ὅλα καὶ πῶς θὰ πρέπει νὰ ἐνεργήσουμε μὲ προσοχὴ γιὰ τὴν σύλληψί του.

Τότε κάλεσε στὸ γραφεῖο του δύο ἀστυνομικούς, ἐπίσης Ἕλληνες τὴν καταγωγή, τὸν κ. Χριστόφορο Χριστοφορίδη καὶ τὸν κ. Νικολοῦτσο.

Ὁ κ. Μάρκου μὲ συνέστησε στοὺς δύο ἀστυνομικοὺς καὶ τοὺς εἶπε ὅτι ἀπ' ἐκείνη τὴ στιγμὴ τοὺς θέτει στὴ διάθεσί μου μέχρις ὅτου συλληφθῆ ὁ Τζιμένης.

Ἀφοῦ εὐχαρίστησα τὸν κ. Μάρκου γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ ἔδειξε, πῆγα στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Χριστοφορίδη γιὰ νὰ τοὺς κατατοπίσω σύμφωνα μὲ τὶς πληροφορίες μου καὶ νὰ καταστρώσουμε τὸ σχέδιο πηρακολουθήσεως.

— Κύριοι, τοὺς εἶπα, ὁ καταδιωκόμενος Ἀλέκος Τζιμένης εἶναι τύπος ἔξυπνος, θρασὺς καὶ ἐπικίνδυνος κακοποιός. Ἐδῶ στὴν Αἴγυπτο κυκλοφορεῖ μὲ ψευδώνυμα ὡς Γκίκας, Κωστοῦρος, Μαρτάκιας, ἴσως καὶ ἄλλα. Ἀπὸ τὶς πληροφορίες μου

μένει στὴν ὁδὸ Κάμελ 192, στὸ σπίτι τῆς μητέρας του, συζύγου τοῦ ἐμπόρου Κορμᾶ. Στὸ μεταξύ τοὺς ἔδωσα καὶ ἀπὸ μιὰ φωτογραφία του.

— Μπᾶ, τὸν γνωρίζω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, εἶπεν ὁ Χριστοφορίδης, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὶς ἐπαφές του ἔχω σχηματίσει τὴν ἐντύπωσι πὼς εἶναι ἔμπορος ναρκωτικῶν.

— Δὲν πέσατε ἔξω κ. Χριστοφορίδη, αὐτὸ εἶναι τὸ κυριώτερο ἐπάγγελμά του. Κάνει καὶ τὸν ἀγαπητικὸ σὲ οἴκους ἀνοχῆς καὶ μπερδεύεται μ' ὁποιαδήποτε βρωμοδουλειά.

Αὐτὰ μιλήσαμε μὲ τοὺς νέους συνεργάτες μου καὶ τοὺς συνέστησα νὰ τηρηθῆ μυστικὴ ἡ ἀφιξίς μου στὸ Κάϊρο, γιατὶ ἂν ἐπληροφορεῖτο κάτι ὁ Τζιμένης, ὅπως εἶναι πονηρός, θὰ τὸν χάναμε.

Ἀπὸ τὴν ἑπομένη, προσεκτικὰ κι' ἀθόρυβα, ἀρχίσαμε τὴν παρακολούθησι τῆς πολυκατοικίας τῆς ὁδοῦ Κάμελ ἀριθ. 192.

Οἱ μέρες περνοῦσαν καὶ τὰ πράγματα δὲν πήγαιναν καὶ τόσο καλά. Κανένα ἀκόμα ἀποτέλεσμα ἀπὸ τὴν παρακολούθησι. Ὁ Τζιμένης δὲν φαινόταν πουθενά. Τότε ἀναγκασθήκαμε νὰ ζητήσουμε πληροφορίες ἀπὸ τὸν ἀράπη θυρωρὸ τῆς πολυκατοικίας.

Τὴ δουλειὰ αὐτὴ ἀνέλαβεν ὁ κ. Χριστοφορίδης, γιατὶ ὁ θυρωρὸς ἔτυχε νὰ εἶναι γνωστός του. Αὐτὸς τοῦ εἶπεν, ὅτι ὁ Τζιμένης εἶχε πολλὲς μέρες πού ἔλειπε ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς μητέρας του.

Ἐν τῶ μεταξύ, ὅμως, ὁ ἀστυνομικὸς κ. Νικολοῦτσος ἔφερε μιὰ σημαντικὴ πληροφορία. Ὁ Τζιμένης τώρα τελευταία τὰ ἔχει φτιάξει μὲ μιὰ κοπέλλα σ' ἕνα οἶκο ἀνοχῆς. Αὐτὸ δὲν μοῦ φάνηκε παράξενο, γιατὶ ἦταν κάτι ἀπὸ τὶς συνήθειές του. Χωρὶς χρονοτριβὴ πλησιάσαμε τὴν διευθύντρια τοῦ σπιτιοῦ αὐτοῦ, πού βρισκόταν στὴ κακόφημη συνοικία «Κουμπέζι».

Ὅπως εἶναι γνωστὸν οἱ γυναῖκες αὐτὲς πρόθυμα μᾶς ἐξυπηρετοῦν, μᾶς δίνουν τὴν πληροφορία πού θέλουμε, μὰ ἐν τῶ μεταξύ, ὅμως, πολλὲς φορές, κατατοπίζουν κι' αὐτοὺς γιὰ τοὺς ὁποίους ἐνδιαφερόμεθα. Γι' αὐτὸ κι' ἐμεῖς τοὺς ζητοῦμε τὴν πληροφορία μὲ πλάγιο καὶ παραπλανητικὸ τρόπο. Ἔτσι ὁ κ. Νικολοῦτσος ρώτησε τὴ διευθύντρια, μεταξὺ ἄλλων, ποιὲς ἀπὸ τὶς κοπέλλες ἔχουν φίλους.

Ἀνύποπτη ἐκείνη ἔδωσε πρόθυμα τὴν ἀπάντησι.

—Ὦ! κ. Νικολοῦτσο, δὲν τὶς ξέρεις; Ὅλες, εἶπε κι' ἄρχισε νὰ τοὺς κατονομάζη.

Ἀνάμεσά τους ἀνέφερε καὶ τὸ ὄνομα Κωστοῦρος, ὡς φίλο τῆς Οὐρανίας ἀπὸ τὴν Κύπρο, μὲ τὴν ἐπεξήγησι ὅτι πρὸ ἡμερῶν εἶχαν τσακωθῆ κι ἀπὸ τότε δὲν ξαναπάτησε.

Ἔτσι κι αὐτὴ ἡ πληροφορία δὲν καρποφόρησε καὶ στρέψαμε ἀλλοῦ τὶς ἔρευνές μας.

Κάποια μέρα, τριγυρίζοντας στὰ διάφορα ἑλληνικὰ κέντρα τοῦ Καΐρου, βρέθηκα πάλι σ' ἕνα στενὸ δρομάκι τῆς κακοφήμου συνοικίας «Κουμπέζι». Ἐκεῖ ἦταν ἕνα ἑλληνικὸ καφενεδάκι, τὸ «Ἀκρόπολις». Μπῆκα καὶ κάθησα σ' ἕνα τραπέζι. Στὸ πλαϊνὸ καθόταν κάποιος πού δὲν μοῦ ἔκανε καλὴ ἐντύπωσι. Εἶχε ἕνα πρόσωπο πρασινοκίτρινο κι' ἔδειχνε τὸν τύπο τῶν ἀνθρώπων τοῦ ὑποκόσμου. Σὲ λίγο, καὶ χωρὶς νὰ τὸ περιμένω, γύρισε, μὲ κοίταξε καὶ μὲ ρώτησε.

—Ξένος εἶσαι;

—Ναί, ναυτικὸς ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ.

Πιάσαμε κουβέντα, μοῦ εἶπε πὼς τὸν λένε Μακρῆ καὶ πὼς ἀπὸ μικρὸ παιδὶ βρίσκεται στὴν Αἴγυπτο. Εἴπαμε πολλὰ γιὰ τὴν Ἑλλάδα, γιὰ τὸν Πειραιᾶ, ὅταν ξαφνικὰ μὲ ρώτησε.

—Μήπως γνωρίζεις τὸν Κωστοῦρο; Εἶναι κι' αὐτὸς ναυτικὸς ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ.

—Εἴμαστε χιλιάδες ναυτικοὶ ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, ποῦ νὰ τοὺς θυμᾶμαι ὅλους; Ἂν τὸν ἰδῶ ἴσως νὰ τὸν γνωρίσω.

—Εἶναι φίλος μου καλὸς καὶ παιδὶ μάλαμα, μοῦ εἶπε. Εἶναι γλεντζὲς καὶ κάνουμε καλὴ παρέα. Τώρα λείπει στὴν Μανσούρα γιὰ δουλειὲς καὶ σήμερα τὸν περιμένω.

Προφασίσθηκα πὼς εἶχα δουλειὰ κι ἔφυγα. Τὸ ἀπόγευμα συναντήθηκα μὲ τοὺς συνεργάτες μου ἀστυνομικοὺς καὶ τοὺς εἶπα ὅ,τι ἔμαθα γιὰ τὸν Τζιμένη ἀπὸ κάποιο Μακρῆ.

—Ποῦ συναντήθηκες μὲ ρώτησε ὁ κ. Χριστοφορίδης.

—Στὸ καφενεῖο «Ἀκρόπολις».

—Ἐκεῖ βραδοξημερώνεται. Εἶναι κι αὐτὸς ἔμπορος ναρκωτικῶν κι' ἀγαπητικός.

—Ἂν συχνάζῃ καὶ ὁ Τζιμένης στὸ «Ἀκρόπολις» εἶναι στὰ χέρια μας, τοὺς εἶπα.

Ἀμέσως καταστρώσαμε τὸ σχέδιο παρακολουθήσεως τοῦ καφενείου. Ἡ δουλειὰ ἦταν κάπως δύσκολη. Ἦταν καὶ οἱ δυὸ πολὺ πονηροί, καὶ ὁ Τζιμένης μὲ γνώριζε. Δὲν ἔπρεπε νὰ μᾶς ἀντιληφθοῦν. Ἐξ ἄλλου οἱ συνεργάτες μου ἦσαν γνωστοὶ ἀστυνομικοὶ καὶ ἡ παρουσία τους θὰ προκαλοῦσε ἀνησυχία ἀνάμεσα στοὺς πελάτες τοῦ ὑποκόσμου. Ἔτσι ἀποφασίσαμε νὰ πηγαίνω στὸ καφενεῖο μόνος μου κι' ἐκεῖνοι νὰ παρακολουθοῦν ἀπὸ ἀπόστασι.

Ἀπὸ τὸ ἴδιο ἀπόγευμα ἔγινα ὁ τακτικὸς πελάτης τοῦ καφενείου «Ἀκρόπολις». Κάθισα ὡς ἀργὰ τὴν νύκτα μὰ δὲν φάνηκε κανεὶς κι' ἔφυγα γιὰ νὰ συνεχίσω τὴν ἄλλη μέρα.

Σημεῖο συναντήσεώς μας μὲ τοὺς συνεργάτες μου εἴχαμε τὴν πλατεῖα «Χρηματιστηρίου». Καθὼς προχωρούσαμε τὸ ἄλλο πρωὶ πρὸς τὸ δρομάκι ποὺ ἦταν τὸ «Ἀκρόπολις», εἶδα δύο νέους νὰ κάθωνται σ' ἕνα τραπεζάκι στὸ πεζοδρόμιο τοῦ καφενείου. Ὅταν τοὺς ἐπρόσεξα καλύτερα, στὰ πρόσωπά τους ἀνεγνώρισα τὸν Μακρῆ καὶ τὸν Τζιμένη.

—Αὐτὸς εἶναι, εἶπα στοὺς συνεργάτες μου. Προχωρῆστε σεῖς μπροστά, γιατί ἂν μὲ ἀντιληφθῆ θὰ τὸ σκάσῃ.

Ὅπως προχωροῦσαν καὶ τοὺς ἀκολουθοῦσα σὲ μικρὴ ἀπόστασι, ὁ Μακρῆς ἀντελήφθηκε τοὺς δύο ἀστυνομικοὺς ποὺ πήγαιναν κατ' ἐπάνω τους. Σηκώθηκαν καὶ οἱ δυὸ σὰν αὐτόματα, τὄβαλαν στὰ πόδια καὶ χάθηκαν μέσα στὰ δρομάκια τῆς κακοφήμου συνοικίας.

Τρέξαμε καὶ τοὺς κυνηγήσαμε, μὰ ἐκεῖνοι εἶχαν ἐξαφανισθῆ. Κι' ἔτσι στάθηκε πάλι τυχερὸς ὁ Τζιμένης καὶ δὲν πιάστηκε. Ἡ ἀποτυχία αὐτὴ μοῦ στοίχισε σὰν θάνατος, γιατί μᾶς ξέφυγε μέσα ἀπὸ τὰ χέρια μας.

Τὴν ἄλλη μέρα πιάσαμε τὸν Μακρῆ. Μᾶς δικαιολόγησε τὴ φυγή του ὅτι παρεσύρθη ἀπὸ τὸν Τζιμένη, γιατὶ φοβήθηκε πὼς πιάστηκε τὸ χασὶς ποὺ πούλησε στὴ Μανσούρα. Ὁ Μακρῆς κρατήθηκε στὴν Ἀστυνομία μέχρις ὅτου ξεκαθαρίση ἡ ὑπόθεσις τοῦ χασίς.

Ὁ Τζιμένης δὲν φαινόταν πουθενὰ κι' ἔτσι ἀρχίσαμε πάλι τὴν παρακολούθησι τῆς πολυκατοικίας τῆς ὁδοῦ Κάμελ 192. Στὸ μεταξὺ πλησιάσαμε κάποιο οἰκογενειακὸ φίλο τοῦ ἐμπόρου Κορμᾶ, ὅπως καὶ τοῦ ἀστυνομικοῦ κ. Νικολούτσου, ἀπὸ τὸν ὁποῖο μάθαμε πὼς ὁ Τζιμένης βρισκόταν στὸ Πόρτ-Σάϊτ καὶ ἐφιλοξενεῖτο στὸ σπίτι τοῦ ἐξαδέλφου του Μαρτάκια.

Ὕστερα ἀπ' αὐτὴ τὴν θετικὴ πληροφορία, φύγαμε ἀμέσως γιὰ τὸ Πὸρτ-Σάϊτ, μὰ χωρὶς θετικὸ ἀποτέλεσμα. Ὁ Τζιμένης εἶχε φύγει γιὰ τὴν Ἄνω Αἴγυπτο, στὸ Ἀσουάν.

Τὸ ταξίδι μου γιὰ τὸ Ἀσουάν, ἀνέκοψε μιὰ διαταγὴ τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας, ποὺ ἦλθε στὴν Πρεσβεία τοῦ Καΐρου καὶ μὲ διέτασσε νὰ ἐπιστρέψω τὸ ταχύτερο στὴν Ἑλλάδα. Μὲ λύπη ἐπέστρεψα ἄπρακτος στὴν πατρίδα μου, καὶ παρε-

κάλεσα τοὺς προϊσταμένους τῶν συνεργατῶν μου ἀστυνομικῶν κ. Μάρκου στὸ Κάϊρο καὶ κ. Florio στὴν Ἀλεξάνδρεια, ἀφήνοντάς τους ἀπὸ μιὰ φωτογραφία τοῦ Τζιμένη, ὅπως συνεχίσουν τὴν καταδίωξί του καὶ ὅταν ἐπιτύχουν τὴν σύλληψί του νὰ μᾶς εἰδοποιήσουν.

Ὕστερα ἀπὸ δυὸ ἡμερόνυκτα, τὸ «Αἰγαῖον» τῆς τουρκικῆς ἀτμοπλοΐας ἀγκυροβολοῦσε στὸν Πειραιᾶ. Ἀποβιβάστηκα καὶ τράβηξα κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὸ Τμῆμα μου.

Πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι παρουσιάστηκα στὸ διοικητή μου γιὰ νὰ τοῦ παραδώσω τὰ δελτία μου καὶ νὰ τοῦ ἀναφέρω τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀποστολῆς μου.

Ὁ διευθυντὴς, μακαρίτης Πέτρος Ἀναγνωστόπουλος, ποὺ ἐξετελέσθη ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1944, ἱκανοποιήθηκε γιὰ τὶς συλλήψεις τῶν Βαροῦκα καὶ Σαχίνη, μὰ λυπήθηκε κι' ἐκεῖνος ποὺ δὲν πιάστηκε ὁ Τζιμένης.

—Θὰ βρῶ πάλι τὰ ἴχνη του κ. διευθυντά, τοῦ εἶπα. Τὸ ἔχω πάρει ζήτημα τιμῆς.

Τὸ ἴδιο βράδυ κιόλας πῆγα στὸ «Πασαλιμάνι» γιὰ νὰ συναντήσω ἕνα πράκτορά μου. Ὅπως ἔψαχνα στὰ καφενεῖα τῆς πλατείας, εἶδα στὸ μικρὸ καφενεδάκι τοῦ Χρυσοστομίδη, ποὺ σύχναζαν ξενύχτηδες, τὸν γνωστὸ καὶ ἐπικίνδυνο κακοποιὸ Πέτρο Σαρίκο νὰ κάθεται μὲ μερικοὺς φίλους του.

Τὴν συνάντησι αὐτὴ δὲν τὴν ἤθελα, γιατὶ ἤξερα πὼς ὁ Σαρίκος εἶχε ὕποπτες σχέσεις καὶ συναλλαγὲς μὲ τὸν Τζιμένη.

Δὲν πρόλαβα νὰ μπῶ στὸ καφενεῖο, ὅταν ὁ Σαρίκος μὲ φώναξε νὰ καθίσω στὸ τραπέζι του. Προσποιήθηκα πὼς δὲν τὸν ἄκουσα, ἔκανα πὼς κοίταζα νὰ βρῶ κάποιον καὶ γύρισα νὰ φύγω.

—Σὲ θέλω μεγάλε ἀστυνόμε, μοῦ εἶπε εἰρωνικά.

Σκόπιμη πρόκλησις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εὐνόητο. Ὁ Σαρίκος ἦταν θρασὺς ἐγκληματίας καὶ σίγουρα αὐτὸ τὸ βράδυ κάτι θὰ μοῦ σκάρωνε.

Στὴν ἀρχὴ σκέφθηκα νὰ μὴ δώσω σημασία στὰ λόγια του, μὰ ἔτυχε νὰ μὴ ὁπλοφορῶ καὶ ἡ θέσις μου ἦταν δύσκολη. Θὰ μ' ἔπαιρνε γιὰ δειλὸ καὶ θἄταν χειρότερα, γι' αὐτὸ γύρισα καὶ κάθισα προκλητικὰ στὸ τραπέζι του.

—Καὶ τώρα Πέτρο πές μου τί θέλεις ἀπὸ μένα, τοῦ εἶπα, καθὼς μὲ λοξὲς ματιὲς παρακολουθοῦσα τὴν κάθε του κίνησι καὶ τὸ δεξί του χέρι ποὺ διαρκῶς εἶχε μέσα στὴν τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του, γιατὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο σκότωνε ὁ Σαρίκος.

—Θὰ σοῦ κάνω μεγάλο κακό, μοῦ εἶπε. Γιατὶ ἐξ αἰτίας σου ἔχασα 100.000 δραχμὲς μὲ τὸ κυνηγητὸ ποὺ ἔκανες τοῦ Τζιμένη στὴν Αἴγυπτο.

—Αὐτὴ εἶναι ἡ δουλειά μου Σαρίκο, τοῦ εἶπα ὠργισμένος κι' ἂν θέλῃς περισσότερες ἐξηγήσεις πᾶμε γιὰ τὴν Ἀσφάλεια. Ὁ Σαρίκος μὲ τὴ στάσι μου κλονίσθηκε κι' ἄλλαξε ὕφος.

—Συγγνώμην, δὲ μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς κι' ἕνα ἀστεῖο; εἶπε.

Ἡ ὁμορφη παραλιακὴ πλατεῖα «Καραϊσκάκη» στὸ λιμάνι τοῦ Πειραιῶς τὴν ἐποχὴ τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς εἶχε μεταβληθῆ σ' ἕνα ἐμποροπάζαρο. Παλαιοπωλεῖα, μικροεστιατόρια, σιδηρουργεῖα, καφενεδάκια καὶ κάθε λογῆς μικροεπιχείρησις εἶχαν ἐγκατασταθῆ μέσα σ' αὐτὸ τὸν ξύλινο λαβύρινθο. Ἐκεῖ μέσα ἦσαν καὶ τὰ στέκια τῶν κακοποιῶν καὶ τῶν ἐμπόρων τοῦ λευκοῦ θανάτου.

Στὴ δυτικὴ πλευρὰ τῆς πλατείας, καὶ ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ σημερινοῦ μεγάρου τῶν ἀδελφῶν Τυπάλδου, εἶχε ἐγκαταστήσει κι' ὁ Σαρίκος τὸ κέντρο του, ἕνα μακρόστενο ξύλινο καφενεδάκι ποὺ μέσα σ' αὐτὸ γίνονταν τὰ παζαρέματα κάθε πονηρῆς καὶ παρανόμου δουλειᾶς. Ἀπὸ ἐκεῖ μέσα ξεκινοῦσαν οἱ παραγγελίες τῶν ἐμπόρων ναρκωτικῶν γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό. Ἡρωίνη, χασίς, κοκαΐνη κι' ὅλα τὰ παρόμοια ποὺ σκορποῦσαν τὸ θάνατο στὰ παραστρατημένα νειᾶτα.

(Συνεχίζεται)

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΚΑΙ ΤΕΧΝΙΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑΙ ΤΡΟΧΑΙΩΝ ΑΤΥΧΗΜΑΤΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Α' κ. **Δ. ΚΑΤΣΙΜΑΓΚΛΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐνίοτε δυνάμεθα νὰ λάβωμεν στερεοσκοπικὴν φωτογραφίαν τῶν περισυλλεγέντων τεμαχιδίων (θραυσμάτων), ἐλαφρῶς ἀπεχόντων ἀπ' ἀλλήλων τῶν ταυτιζομένων, διὰ νὰ εἶναι δυνατὸν νὰ ἐμφανισθοῦν καὶ αἱ ἐγκαρσίαι τομαὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θραύσεως.

Χρησιμοποιοῦμεν φωτογραφικὴν μηχανὴν καὶ φακούς, δυναμένους νὰ μεγεθύνουν περίπου πενταπλασίως. Ἡ φωτογράφησις γίνεται ὡς ἑξῆς: Τοποθετοῦμεν τὸ θραῦσμα μὲ τὴν ἐγκαρσίαν τομὴν παραλλήλως πρὸς τὸν φακόν. Φωτίζομεν τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ διὰ πλαγίου φωτισμοῦ, οὕτως ὥστε νὰ δημιουργηθοῦν φωτοσκιάσεις συνεπείᾳ τῶν κοιλοτήτων τῆς ἐγκαρσίας τομῆς τῆς ἐπιφανείας τοῦ θραύσματος. Ἐν συνεχείᾳ φωτογραφίζομεν καὶ τὴν δευτέραν ἐπιφάνειαν, δηλονότι τὴν προσαρμοζομένην πρὸς τὴν πρώτην, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ ἄνευ ἀλλαγῆς καὶ μετακινήσεως τῆς φωτογραφικῆς μηχανῆς καὶ τῆς φωτιστικῆς πηγῆς, διὰ νὰ ἔχωμεν τὴν ἰδίαν μεγέθυνσιν.

Μετὰ τὴν λῆψιν τῶν ἐν λόγω φωτογραφιῶν ἀπὸ τὰς ἀρνητικὰς αὐτῶν πλάκας, ἐκτυπώνομεν ἐπὶ ὀρθοχρωματικοῦ φίλμ μεγέθους 8 × 10 ἑκ. τὰς εἰκόνας, διὰ νὰ ἐμφανισθοῦν ἐντονώτερον αἱ ἀντιθέσεις. Ὅταν ἀποξηρανθοῦν τὰ φίλμς, τοποθετοῦμεν τὸ ἓν ἐπὶ τοῦ ἄλλου καὶ ἔναντι ἰσχυροῦ φωτὸς ἐνεργοῦμεν συγκριτικὴν ἐξέτασιν καὶ διαπιστώνομεν ἂν συμπίπτουν τὰ «πλευρικὰ ἴχνη». Διὰ τῶν ἐν λόγω φωτογραφιῶν δυνάμεθα νὰ κάμνωμεν καὶ ἐπίδειξιν—προβολὴν—εἰς τὸ δικαστήριον, διὰ νὰ καταδείξωμεν ὅτι ὅλα τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ σημεῖα τῶν θραυσμάτων συμπίπτουν. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον τὰ θραύσματα τῆς ὑάλου διὰ τῶν ὁποίων δυνάμεθα νὰ ἀποκαλύψωμεν τὸ ὑπεύθυνον διὰ τὸ ἀτύχημα αὐτοκίνητον, ἀλλὰ καὶ ἄλλα ἴχνη, π.χ. τμῆμα τοῦ παρεμβαλλομένου δακτυλιδίου (φλέντζας) μεταξὺ τοῦ μεταλλικοῦ τμήματος τοῦ φανοῦ καὶ τῆς ὑάλου. Τὸ ὑπόλοιπον μέρος τοῦ δακτυλιδίου ἔχει παραμείνει ἐπὶ τοῦ φανοῦ τοῦ ὑπόπτου αὐτοκινήτου. Μία συνταύτησις —προσαρμογή— μεταξὺ τῶν ἐν λόγω ἐξαρτημάτων, ἀποτελεῖ ἀποδεικτικὸν στοιχεῖον μὴ ἐπιδεχόμενον ἀμφισβήτησιν.

Κατὰ τὸν χρωματισμὸν τῶν πτερῶν τοῦ αὐτοκινήτου, μικροσκοπικαὶ σταγόνες χρώματος πίπτουν καὶ ἐπὶ τῆς ὑάλου τῶν φανῶν καὶ αἱ σταγόνες αὗται ἀνευρισκόμεναι ἀποτελοῦν ἓν ἐπιπρόσθετον στοιχεῖον ὡς πρὸς τὸν καθορισμὸν τοῦ χρώματος τοῦ ἀναζητουμένου αὐτοκινήτου. Ἐπίσης ὅταν τὸ μεταλλικὸν ἄκρον τοῦ φανοῦ βάφεται διὰ ψήκτρας, τὰ ἴχνη τῶν τριχῶν τῆς ψήκτρας ὑπὸ μορφὴν γραμμώσεων, συνήθως, μεταφέρονται καὶ παραμένουν ἔγχρωμα ἐπὶ τῆς ὑάλου. Καὶ τὰ ἐν λόγω ἴχνη ἀνευρισκόμενα ἐπὶ τοῦ θραύσματος τῆς ὑάλου δύνανται νὰ συγκριθοῦν μετὰ τῶν παρομοίων ἰχνῶν τῶν τυχὸν ὑπαρχόντων ἐπὶ τοῦ ἄκρου τοῦ ἐναπομείναντος τεμαχιδίου τῆς ὑάλου τοῦ φανοῦ τοῦ ὑπόπτου αὐτοκινήτου. Ἔτι δὲ κατὰ τὴν βαφὴν σταγόνες τοῦ χρώματος πολλάκις πίπτουν ἐπὶ τῆς στεφάνης ἐφ' ἧς συγκρατεῖται ἡ ὕαλος καὶ ῥέουσαι εἰσχωροῦν ἐντὸς τοῦ μεταλλικοῦ κοιλώματος τοῦ φανοῦ. Ἂν τὰ ἀνευρεθέντα θραύσματα τοῦ φανοῦ τοποθετηθοῦν ἀκριβῶς εἰς ἣν θέσιν ἦσαν πρὶν ἢ θραυσθῇ ἡ ὕαλος, τὰ ἴχνη τοῦ χρώματος τοῦ θραύσματος θὰ συμπέσουν ἀκριβῶς μὲ τὰ ἴχνη τοῦ χρώματος τοῦ μεταλλικοῦ ἄκρου (στεφάνης) τοῦ φακοῦ.

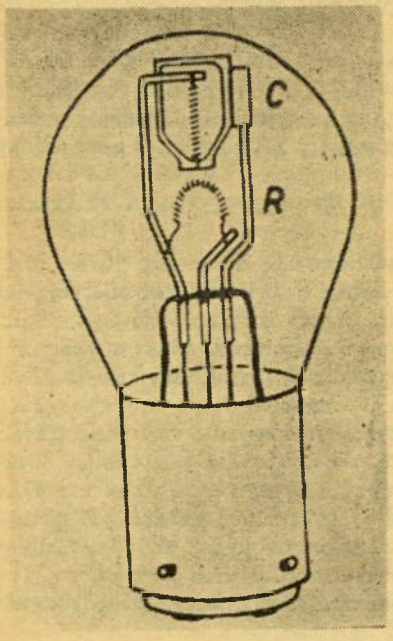
ΛΑΜΠΕΣ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ

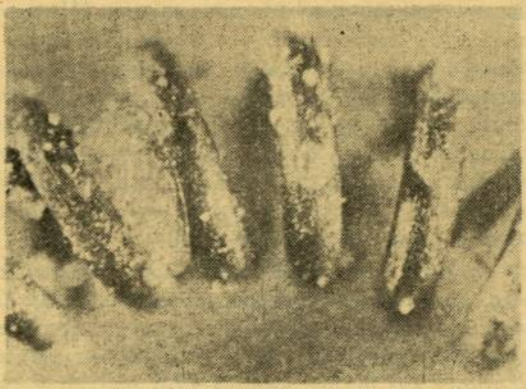
Ἐνίοτε ἀπὸ τὴν ἐξέτασιν μιᾶς λάμπας ἑνὸς αὐτοκινήτου, ὁ εἰδικὸς δύναται νὰ διαπιστώσῃ ἂν αὕτη κατεστράφη, συνεπείᾳ τῆς συγκρούσεως ἢ οὔ καὶ ἂν κατὰ τὸν χρόνον τῆς καταστροφῆς αὕτη ἦτο ἀνημμένη ἢ οὔ.

Αἱ λάμπαι διαφέρουν ὡς πρὸς τὸ σχῆμα, τὸν ἀριθμὸν τῶν νημάτων καὶ τὸ σχῆμα αὐτῶν, τὸ εἶδος τῆς βάσεως (μπαγιονὲτ - βιδωταί), τὰ βάττ, κ.λ.π.

Αἱ λάμπαι τῶν ἐμπροσθίων φώτων τοῦ αὐτοκινήτου εἶναι διάφοροι ἐκ τῶν λαμπῶν τῶν ὀπισθίων ἢ τῶν πλαγίων φώτων. Ἐπίσης διαφορὰ ὑπάρχει καὶ μεταξὺ τῶν εὐρωπαϊκῶν καὶ τῶν ἀμερικανικῶν λαμπῶν, διότι τῶν τελευταίων ἡ κορυφὴ εἶναι φακός.

Τὸ ἐσωτερικὸν τῆς λάμπας εἶναι κενὸν ἀέρος καὶ δυνατὸν νὰ ἔχῃ πληρωθῇ

↑ Σπείρωμα λάμπας αὐτοκινήτου μὲ ἐπικολλημένα τεμαχίδια ὑάλου.

← Λάμπα ἐμπροσθίου φανοῦ αὐτοκινήτου.

μὲ ἀργὸν (κρύπτον) ἢ παρόμοια ἀέρια τὰ ὁποῖα διοχετεύονται — ἐγκλείονται — ἐντὸς τῆς ὑάλου. Ἐπὶ τοῦ ἐκ χαλκοῦ μεταλλικοῦ ἐξαρτήματος στηρίζεται μὲν ἐσωτερικῶς τὸ σπείρωμα, ἐξωτερικῶς δὲ τὰ ὠτία (μπαγιονὲτ) ἢ αἱ ἑλικοειδεῖς αὐλακώσεις (βιδωταί), δι' ὧν συγκρατῆται ἡ λάμπα εἰς τὴν θέσιν της καὶ ἔναντι αὐτῆς παραβολικὸν κάτοπτρον, δι' οὗ ἀνταναικλᾶται τὸ φῶς (προβολεῖς μικροὶ ἢ μεγάλοι). Τὰ σπειρώματα παράγουν λευκὴν θερμότητα, ὅταν δι' αὐτῶν διέλθῃ ἠλεκτρικὸν ρεῦμα (Νόμος τοῦ Joule):

1) Ὅταν ἡ λάμπα εὑρεθῇ εἰς τὴν θέσιν της ἄθικτος.

Μία λάμπα δυνατὸν νὰ εἶναι ἄθικτος, ἀλλὰ νὰ μὴν ἀνάβῃ. Τοῦτο δυνατὸν νὰ ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι ἔχει καταναλωθῇ τὸ ρεῦμα τοῦ μετασχηματιστοῦ, συνεπείᾳ μακρᾶς παραμονῆς τοῦ αὐτοκινήτου μετὰ τὴν σύγκρουσιν μὲ ἀνημμένα τὰ φῶτα, ἢ εἰς τὸ ὅτι ἔχουν ἀποκοπῇ τὰ καλώδια κατὰ τὴν σύγκρουσιν κ.λ.π.

2) Νὰ εἶναι κατεστραμμένον τὸ σπείρωμα.

α) Ἂν τῆς λάμπας ἔχει σπάσει μόνον τὸ σπείρωμα τότε ἡ ἔσω ἐπιφάνεια αὐτῆς δύναται νὰ ἐμφανίζεται μέλαινα.

Ἡ μαύρη ἀπόχρωσις δημιουργεῖται ἀπὸ τὸ λεπτὸν διαχωριστικὸν μέταλλον,

ὅπερ συνήθως εὑρίσκεται πέριξ τοῦ σπειρώματος καὶ εἰς τὸ μέσον τῆς λάμπας, ἂν δὲ τὸ σπείρωμα ἔχει σπάσει κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγκρούσεως, ἡ λάμπα πιθανὸν νὰ μὴ ἤναψε παντάπασιν. Ἂν τὸ μαύρισμα εἶναι ἐλαφρόν, δὲν ἀποκλείεται ἡ λάμπα νὰ κατεστράφη, λόγω πολυχρονίου χρήσεως.

β) Ἂν ἡ ἔσω ἀπόχρωσις εἶναι λευκή, μπλὲ ἢ βιολέ, αὕτη ὀφείλεται εἰς τὴν ὀξείδωσιν τοῦ σπειρώματος. Τοῦτο δύναται νὰ συμβῇ ὅταν ἐντὸς τῆς λάμπας εἰσέλθῃ ἀὴρ συνεπείᾳ δημιουργίας ὀπῆς εἰς τὴν λάμπα, ἕνεκα τῆς συγκρούσεως, καὶ ὅταν αὕτη ἦτο ἀνημμένη. Ἂν ἄλλως, ἡ ὀξείδωσις ἐπέρχεται μετὰ πάροδον μηνῶν.

γ) Ἐνίοτε ἡ λάμπα οὐδεμίαν ἔνδειξιν φέρει. Τὸ σπείρωμα ἂν ἔχῃ σπάσει, ὅτε ἡ λάμπα ἦτο ἀνημμένη, τὰ ἄκρα τοῦ σύρματος εἰς τὸ σημεῖον τοῦ διαχωρισμοῦ εἶναι στρογγύλα.

Ἂν τὸ σπάσιμο — κάψιμο — ἔχει γίνει εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἑνώσεώς του, παρὰ τὴν βάσιν, συμπέρασμα δὲν ἐξάγεται.

3) Ὅταν ἡ λάμπα εἶναι θραυσμένη.

α) Ἂν τὸ σπείρωμα ὑπάρχῃ καὶ ἔχει ἐμφάνισιν καθαροῦ νικελίου καὶ εἶναι λίαν εὐδιάκριτα τὰ ἴχνη τῆς κατασκευῆς του ἐπὶ τοῦ σύρματος (γραμμώσεις), ταῦτα πάντα εἶναι ἔνδειξις τῆς ἡλικίας ἢ ὅτι ἔχει διέλθει ἠλεκτρικὸν ρεῦμα μεγαλυτέρας ἰσχύος.

β) Ἂν τὸ σπείρωμα εἶναι ὠξειδωμένον καὶ ἐπ' αὐτοῦ εἶναι ἐπικολλημένα τεμαχίδια ὑάλου, εἶναι δηλωτικὸν ὅτι ἡ λάμπα ἔσπασεν ὅταν ἦτο ἀνημμένη καί, ἑπομένως, ὑπερθερμασμένον τὸ σπείρωμα καὶ συνεπείᾳ τοῦ κενοῦ τῆς λάμπας καὶ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς πιέσεως τὰ μικροσωματίδια τῆς ὑάλου, ἐπικαθήμενα ἐπὶ τοῦ ὑπερθερμασμένου σπειρώματος, λυώνουν καὶ μετὰ τὴν ψῦξιν ἐπικολλῶνται.

γ) Ἂν τὸ σπείρωμα δὲν ἔχει ὀξειδωθῇ, ἡ θραῦσις τῆς λάμπας δὲν ἔχει γίνει ὅταν αὕτη ἦτο ἀνημμένη.

δ) Ἂν τὸ σπείρωμα δὲν ἀνευρεθῇ, ἐξετάζομεν τὴν βάσιν ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐστηρίζετο καὶ ἂν αὕτη ἔχει ὀξειδωθῇ καὶ ἐπ' αὐτῆς εἶναι ἐπικολλημένα σωματίδια τῆς ὑάλου, καταλήγομεν εἰς τὸ αὐτὸ συμπέρασμα ὡς καὶ εἰς τὰς προηγουμένας περιπτώσεις. Ἂν οὐδὲν παρατηρήσωμεν, εἰς οὐδένα συμπέρασμα καταλήγομεν.

4) Ὅταν τὸ σπείρωμα ἐμφανίζεται μπλέ.

Ἡ συνηθεστέρα αἰτία εἶναι ὅτι τὸ σπείρωμα τῆς λάμπας ἦλθεν εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα ὅταν ἦτο θερμόν.

Ἂν ὅμως ἡ λάμπα ἔχῃ δύο σπειρώματα (τοῦτο συμβαίνει μὲ τὰς ἐμπροσθίας λάμπας τῶν αὐτοκινήτων, (μικρὰ—μεγάλα φῶτα—) τότε δυνατὸν τὸ ἕνα νὰ ἐκάη, διότι εἶχε θερμανθῇ ἀπὸ τὸ ἄλλο, ὅπερ ἦτο ἀνημμένον, ἄρα δὲν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ποῖον ἐκ τῶν δύο ἐκάη συνεπείᾳ τῆς συγκρούσεως.

Κυανῆ ἀπόχρωσιν δυνατὸν νὰ λάβῃ ἐπίσης τὸ σπείρωμα ἂν ἀφαιρέσωμεν τὴν ἀνημμένην λάμπαν καὶ τὴν ρίψωμεν ἐπὶ τῆς γῆς, ὅτε ἐν τῷ μεταξὺ τὸ σπείρωμα θὰ ἔχει κρυώσει. Τοῦτο ὅμως ἐξαρτᾶται καὶ ἐκ τοῦ μεγέθους τῆς λάμπας (ἀριθμοῦ βάττ), δηλαδὴ μιᾶς μεγάλης λάμπας τὸ σπείρωμα ψύχεται βραδύτερον ἀπὸ μιᾶς ὀλίγων βάττ.

Ὅθεν, οἱανδήποτε βλάβην καὶ ἂν ἔχῃ ὑποστῇ μία λάμπα εἰς μίαν σύγκρουσιν αὐτοκινήτου, δέον νὰ περισυλλέγεται καὶ νὰ τοποθετῆται ἐντὸς ἀεροστεγοῦς κυτίου καὶ νὰ ἀποστέλλεται εἰς τὸ ἀστυνομικὸν ἐργαστήριον πρὸς ἐξέτασιν, διότι πολλάκις αὕτη ἀποτελεῖ πολύτιμον ἀποδεικτικὸν ὑλικόν. Οὐχὶ ὅμως μόνον τὸ μεταλλικὸν ἐξάρτημα, ὡς τὸ συνηθέστερον γίνεται.

Σημειωθήτω ὅτι ἡ ἐξέτασις ὅλων τῶν περιγραφεισῶν περιπτώσεων ἐνεργεῖται ὑπὸ μεγέθυνσιν 25 ἕως 100 φοράς, διότι ἄλλως οὐδὲν εἶναι δυνατὸν νὰ διαπιστωθῇ καὶ ἀπὸ τὸν πλέον ἔμπειρον. Μόνον τὸ μικροσκόπιον ἀποκαλύπτει τὰς περιγρα-

φείσας ἰδιότητας. Φρονοῦμεν ὅτι ἐνταῦθα δέον νὰ ἀναφέρωμεν ὡρισμένα περιστατικά :

α) Εἷς εἰσπράκτωρ ὡδήγει ἕνα αὐτοκίνητον ἐφ' οὗ ἐπέβαινον καὶ δύο ἄλλα ἄτομα εἰς μίαν ἐθνικὴν ὁδόν, παραπλεύρως τῆς ὁποίας ἠκολούθει καὶ σιδηροδρομικὴ γραμμή. Ἡ ὁδὸς δὲν ἐφωτίζετο καλῶς καὶ οἱ ἐμπρόσθιοι φανοὶ ἐλειτούργουν πλημμελῶς, ἡ ταχύτης δὲ ἦτο ἄνω τῶν 90 χιλ. τὴν ὥραν. Συνεπεία τούτου ἐκτύπησε τὸν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ βαδίζοντα ἐργάτην Χ καὶ τὸν ἐφόνευσε. Διὰ νὰ ἀποκρύψουν τὸ ἀτύχημα ἐτοποθέτησαν τὸ πτῶμα ἐπὶ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς καὶ συνέχισαν τὴν πορείαν των. Μετὰ πάροδον ὀλίγης ὥρας, διερχομένη ἁμαξοστοιχία διεμέλισε τὸ πτῶμα, τὸ ὁποῖον τὴν πρωΐαν, ὅτε ἀνευρέθη, μετεφέρθη εἰς νεκροτομεῖον, ὅπου καὶ διεπιστώθη πρῶτον ἐκ τῶν ἐπὶ τῶν ποδῶν του ἰχνῶν ἐντυπωμάτων ἐλαστικοῦ αὐτοκινήτου καὶ δεύτερον ἐκ τῆς ἐπακολουθείσης λεπτομεροῦς ἐξετάσεως τῶν τραυμάτων ὑπὸ τοῦ ἰατροδικαστοῦ, ὅτι ἡ ἀποκεφάλισις καὶ τὰ λοιπὰ ὑπὸ τοῦ σιδηροδρόμου τραύματα ἦσαν μεταθανάτια, καὶ ὅτι ὁ θάνατος εἶχε προέλθει ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ αὐτοκινήτου προκληθέντων τραυμάτων.

Κατὰ τὰς ἀναζητήσεις ἐπεσημάνθη τὸ ὕποπτον αὐτοκίνητον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κηλῖδες αἵματος ὁμοίας ὁμάδος μὲ τὰς τοῦ θύματος ἀνευρέθησαν.

β) Ὁ ἀστυνομικὸς σταθμὸς ἑνὸς χωρίου, εἰδοποιήθη ὑπὸ πολιτῶν ὅτι εἰς τὸ 15ον περίπου χιλιόμετρον τῆς ὁδοῦ Α' ἔχει βαρέως τραυματισθῆ μία γυνή, τῆς ὁποίας ὁ σύζυγος μετὰ τοῦ αὐτοκινήτου των ἵσταται παρὰ τὸ πλευρόν της καὶ ζητεῖ νὰ ἀποσταλῆ ἰατρὸς καὶ ἀσθενοφόρον διὰ νὰ μεταφερθῆ εἰς τὸ πλησιέστερον Νοσοκομεῖον. Ὁ σταθμάρχης ἐνημερώθη ὑπὸ τοῦ νυκτερινοῦ ἀστυνομικοῦ ὀργάνου, ὅπερ καὶ διετάχθη νὰ μεταβῆ εἰς τὸ ὑποδειχθὲν σημεῖον, ἀφοῦ διέλθη ἐκ τῆς οἰκίας καὶ παραλάβη καὶ τὸν ἰατρόν. Οὕτω καὶ ἐγένετο. Ὁ ἰατρὸς διεπίστωσε τὸν θάνατον καὶ ἡ γυνὴ μετεφέρθη πλέον εἰς τὸ Νεκροτομεῖον. Ὁ ἀστυνομικός, ἀφοῦ ἐσημείωσε διὰ κιμωλίας τὴν θέσιν τοῦ πτώματος τῆς γυναικὸς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἐζήτησε πληροφορίας ἀπὸ τὸν σύζυγον, ὅστις τοῦ εἶπεν ὅτι εἰς μία στροφὴν ἡ παρ' αὐτὸν καθημένη σύζυγός του ἔσκυψε νὰ λάβη ἀντικείμενά τινα, τὰ ὁποῖα τῆς εἶχον πέσει ἀπὸ τὴν τσάντα της καὶ φαίνεται, διὰ τοῦ βάρους τοῦ σώματός της, ἐπίεσε τὴν χειρολαβήν, ἤνοιξε ἡ θύρα καὶ ἔπεσεν ἔξω. Ἂν δὲ ἀντελήφθη καλῶς φαίνεται ὅτι ὁ ὀπίσθιος ἀριστερὸς τροχὸς διῆλθεν ἄνωθέν της. Ἐκάλεσε κατόπιν τὸν ἀστυνομικὸν νὰ μεταβοῦν εἰς τὸ χωρίον ὅπου ἐπεθύμει καὶ νὰ διανυκτερεύσῃ, διότι δὲν ἠσθάνετο καλῶς καὶ ἤθελε νὰ τὸν ἴδῃ καὶ ὁ ἰατρός. Ὅταν ὁ ἀστυνομικὸς ἐκάθησεν εἰς τὴν θέσιν εἰς ἣν ἐκάθητο ἡ γυνή, παρετήρησέν τι ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς πλευρᾶς τοῦ ἐμπροσθίου ὑαλοπίνακος τοῦ αὐτοκινήτου, τὸ ὁποῖον τοῦ ἐφάνη ὡς κηλῖδες αἵματος, προερχόμεναι ἐξ ἐκτινάξεως (πιτσιλιές). Ἐβεβαιώθη ὅταν ἤναψε τὸν φακόν του καὶ ἠρώτησε τὸν σύζυγον πῶς ἐδημιουργήθησαν αὗται. Ἔλαβε τὴν ἀπάντησιν : «Ἀσφαλῶς ἀπὸ τὰς χεῖρας μου, ὅταν ἐπῆρα τὸ εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ κρεμασμένον ἔνδυμα τῆς γυναικός μου διὰ νὰ βάλω ἐπάνω του τὴν κεφαλήν της, διὰ νὰ μὴν εἶναι εἰς τὴν ἄσφαλτον».

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ χωρίον, ὁ ἀστυνομικὸς ἀνέφερε τηλεφωνικῶς εἰς τὸν σταθμάρχην ὅτι κατὰ τὴν γνώμην του πρόκειται μᾶλλον περὶ τροχαίου ἀτυχήματος, ἀλλὰ κηλῖδες τινὲς αἵματος τὰς ὁποίας παρετήρησεν ἐντὸς τοῦ ἐμπροσθίου ὑαλοπίνακος τοῦ αὐτοκινήτου, τοῦ προκαλοῦν ὑπονοίας. Ἐπὶ πλέον ἀνέφερεν ὅτι ὁ σύζυγος τοῦ θύματος μετέβη εἰς τὸν ἰατρόν, ὅστις τοῦ ἔδωσεν ὑπνωτικὸν καὶ τοῦ συνέστησε νὰ κατακληθῆ διότι εἶχεν ὑποστῆ ψυχικὸν κλονισμόν. Ὁ σταθμάρχης συνέστησεν εἰς τὸν ἀστυνομικὸν νὰ τὸν ἀναμένῃ εἰς τὸ σημεῖον εἰς ὃ ὁ σύζυγος εἶχεν ἀφήσει τὸ αὐτοκίνητον.

(Συνεχίζεται)

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Η ΔΡΑΣΙΣ τοῦ Κάρλο Μάρτσελλο ἀρχίζει ἀπὸ τὰ ἐφηβικά του χρόνια. Εἰς ἡλικίαν 18 ἐτῶν κατεδικάσθη διότι ἔλαβε μέρος, ὡς βοηθός, εἰς μίαν ληστείαν τραπέζης. Εἴκοσι ἐτῶν κατεδικάσθη εἰς καταναγκαστικὰ ἔργα διὰ τὴν διάρρηξιν ἑνὸς παντοπωλείου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐχρησιμοποίησεν ὡς βοηθούς του δύο ὡπλισμένους ἐφήβους 13 καὶ 16 ἐτῶν. Παρέμεινε φυλακισμένος ἐπὶ πέντε χρόνια εἰς τὰς ἐπανορθωτικὰς φυλακὰς καὶ ὅταν ἀπεφυλακίσθη συνειργάσθη μὲ τοὺς Κοστέλλο καὶ Κάστελ καὶ ἐγνώρισεν ὅλα τὰ μυστικὰ τοῦ ὑποκόσμου. Τὸ 1938 συνελήφθη ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία διότι μετεῖχε τοῦ μεγαλυτέρου δικτύου ἐμπορίου μαριχουάνας, ποὺ ἀνεκαλύφθη ποτὲ εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην. Κατεδικάσθη τότε διότι ἐξηκριβώθη ὅτι εἶχε πωλήσει 23 λίβρες μαριχουάνας, χάρις ὅμως εἰς τὰς ἐνεργείας τῆς Μαφίας παρέμεινε μόνον ὀλίγους μῆνας εἰς τὰς φυλακὰς καὶ ἐξῆλθεν «σοφώτερος». Ἐπακολουθεῖ μία ἀσυλλήπτου δράσεως «σταδιοδρομία», μὲ προτίμησιν εἰς τὸ λαθρεμπόριον ναρκωτικῶν καὶ τὰς διαρρήξεις, καὶ τὸ 1953 ἡ κυβέρνησις προσπαθεῖ νὰ τὸν ἀπελάσῃ ὡς «ἀνεπιθύμητον ξένον», ὕστερα μάλιστα ἀπὸ τὰς ἀποκαλύψεις τῆς Ἐπιτροπῆς Κηφῶβερ ὅτι ἦτο ἀρχηγὸς τῶν κακοποιῶν τῆς Λουϊζιάνας. Χρησιμοποιῶν ὅμως ὁ Μάρτσελλο ἕνα πλῆθος δικηγόρων — αἱ δημοσιογραφικαὶ ἀνταποκρίσεις φέρουν 46 δικηγόρους εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του — καὶ διαθέτων ἄνω τοῦ ἑνὸς ἑκατομμυρίου δολλαρίων εἰς τὸν ἀγῶνα του διὰ τὴν ἀκύρωσιν τῆς περὶ ἐξορίας διαταγῆς, ἔφθασε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Ἀνώτατον Δικαστήριον, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ ἐνεφάνισε ὅλως ἀπροσδοκήτως, τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1961, ἕνα πιστοποιητικὸν γεννήσεως ποὺ ἐβεβαίωνε ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὸ ἄγνωστον χωρίον «Σὰν Ζοζὲ Πινούλα» τῆς Γουατεμάλας. Τὰ ὀνόματα τῶν γονέων του καὶ ἡ ἡμερομηνία γεννήσεως ἦσαν ἀκριβῆ. Δεδομένου λοιπὸν ὅτι οὐδεμία χώρα τὸν ἐδέχετο, καὶ μάλιστα δὲν τὸν ἐδέχοντο οὔτε ἡ Ἰταλία, ἀφοῦ εἶχε γεννηθῆ ἀπὸ Ἰταλοὺς γονεῖς, οὔτε ἡ Γαλλία, ἀφοῦ ἡ Τύνις ὅπου πραγματικὰ ἐγεννήθη ἦτο πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἐτῶν γαλλικὸν προτεκτοράτον, συνέβη τὸ ἑξῆς : Εἰς τὰς 4 Ἀπριλίου 1961, ὅτε ὁ Μάρτσελλο μετέβη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μεταναστεύσεως λόγω ὑποχρεώσεώς του νὰ δίδῃ τὸ «παρὼν» ἀνὰ τρίμηνον συνελήφθη ἀμέσως ἀπὸ πράκτορας τῆς ὑπηρεσίας, ὡδηγήθη εἰς τὸ ἀεροδρόμιον καί, εἴκοσι μόνον λεπτὰ ἀπὸ τῆς συλλήψεώς του ἀπηλαύνετο εἰς τὴν Γουατεμάλαν, μὲ ἀεροπλάνον τῆς ὑπηρεσίας !... Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀξιοποιεῖτο τὸ ἀνύπαρκτον χωρίον «Σὰν Ζοζὲ Πινούλα»...

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐξορία αὐτὴ δὲν ἐκράτησε πολύ. Μόλις ὁ Μάρτσελλο ἐγκατεστάθη εἰς ἕνα ξενοδοχεῖον τοῦ Γουατεμάλα Σίτυ καὶ ἀπεκατέστησεν ἐπαφὰς μὲ τοπικοὺς «ἐπιχειρηματίας», ποὺ ἤθελαν νὰ ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν τῶν ποδηλατοδρομίων, τῶν μηχανῶν αὐτομάτων πωλήσεων καὶ τῶν καζίνων τῆς Κεντρικῆς Ἀμερικῆς, ὁ πληθυσμὸς ἐξηγέρθη διότι δὲν ἐπεθύμει νὰ ἐγκατασταθῆ εἰς τὴν χώραν

του μία τόσον γνωστὴ «προσωπικότης». Ἡ λαϊκὴ κατακραυγὴ ἐκλόνισε τὴν κυβέρνησιν τῆς Γουατεμάλας, ὅτε, εἰς τὰς 3 Μαΐου 1961, ὀκτὼ ἀστυνομικοὶ ἐπεσκέφθησαν τὸν Μάρτσελλο εἰς τὸ ξενοδοχεῖον του, τοῦ ἐπέδειξαν τὴν ἀπόφασιν ἀπελάσεώς του καί, χωρὶς πολλὰς διατυπώσεις, τὸν ὡδήγησαν εἰς τὰ σύνορα τοῦ Ἔλ Σαλβαντόρ. Οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ Ἔλ Σαλβαντὸρ τὸν παρέλαβαν ἀμέσως καὶ τὸν ὡδήγησαν εἰς τὰ σύνορα τῆς Ὀνδούρας, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἠναγκάσθη νὰ διανύσῃ πεζὸς 17 μίλλια διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ πλησιέστερον χωρίον. Ὅπως λέγει ὁ ἴδιος, κατὰ τὴν πεζοπορίαν του ἐκείνην ἐλιποθύμησε τρεῖς φορὰς καὶ ἔπεσε καὶ ἔσπασε πολλὰ ἀπὸ τὰ πλευρά του...

Γεγονὸς εἶναι ὅτι ὁ Μάρτσελλο ἐπέστρεψε κρυφίως εἰς τὸ Τζέφερσον Πάρρις ἀρχὰς Ἰουνίου τοῦ 1963, ὅτε συνοδευόμενος ἀπὸ δύο συνηγόρους του παρεδόθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μεταναστεύσεως. Ἐκεῖ ἐκρατήθη ἐπὶ ὀλίγας ἡμέρας καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀπελύθη ἐπὶ ἐγγυήσει, ἐνῶ ἡ κυβέρνησις ἀντιμετώπιζε τὸ ἴδιον πρόβλημα: Ὅτι οὐδεμία χώρα τὸν ἐδέχετο. Ἐν τῶ μεταξὺ εἶχον διατυπωθῆ πολλαὶ κατηγορίαι ἐναντίον του, κυριώτεραι τῶν ὁποίων ἦσαν συνενοχὴ εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ πλαστοῦ πιστοποιητικοῦ γεννήσεως εἰς τὴν Γουατεμάλαν, ψευδορκία ἐπειδὴ ἐδήλωσεν ἐνόρκως ὅτι δὲν εἶχε καμμίαν ἀνάμιξιν εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ πλαστοῦ αὐτοῦ πιστοποιητικοῦ, καὶ παράνομος ἐπιστροφὴ του ἀφοῦ εἶχεν ἐξωρισθῆ ὡς ἀνεπιθύμητος ξένος. Δὲν εἶναι γνωστὸν εἰς τὸν γράφοντα ἐὰν ἐδικάσθη διὰ τὰς κατηγορίας αὐτάς, γνωστὸν ὅμως εἶναι ὅτι ἐδικάσθη ἐπὶ συνωμοσίᾳ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1963 εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην καὶ τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ προσέθεσεν ἕνα ἀκόμη μυστηριῶδες κεφάλαιον εἰς τὴν ὅλην ἱστορίαν του.

***

Αἱ ΜΕΘΟΔΟΙ ποὺ χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ τὴν Μαφίαν Νέας Ὀρλεάνης κρίνονται «λεπτότεραι» καὶ περισσότερον «πολιτισμέναι» τῶν μεθόδων ποὺ χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ τὴν Μαφίαν Σικάγου καὶ ἄλλων περιοχῶν. Κανὼν τῆς Μαφίας Σικάγου λ.χ. εἶναι νὰ τιμωρῆται μὲ θάνατον, ἐμπρησμόν, βασανιστήρια κ.λ. ἐκεῖνος πού, ὅταν δανεισθῆ ἀπὸ τὸ Σινδικᾶτον μὲ τὸν συνειθισμένον τόκον 240% ἐτησίως, ἀρνηθῆ νὰ ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος του. Αὐτὸ δὲν συμβαίνει εἰς τὴν Μαφίαν Νέας Ὀρλεάνης, ἡ ὁποία ἀρκεῖται εἰς ἁπλῆν κατάσχεσιν. Εἰς τὰς περιπτώσεις ἐπίσης ποὺ ἡ Μαφία Σικάγου ἐπιβάλλει ὁπωσδήποτε τὸν θάνατον, ἡ «πιὸ πολιτισμένη» Μαφία τῆς Νέας Ὀρλεάνης ἀρκεῖται εἰς ἕνα ἀκρωτηριασμὸν τοῦ «προδότου», ἢ εἰς ἕνα ἀθεράπευτον «σημάδεμα» τοῦ προσώπου μὲ πυρακτωμένον σίδηρον. Μὲ ἄλλους λόγους, ὅπως τονίζει ὁ Ἀαρὼν Κόν, ἡ «φιλοσοφία» τοῦ ὑποκόσμου αὐτοῦ συνίσταται εἰς τὸ ἑξῆς: «Διατί νὰ διακινδυνεύωμε μεγάλας ποινάς, ὅταν δυνάμεθα νὰ πράξωμεν ἐκεῖνα ποὺ δὲν μᾶς ἀποκαλύπτουν ἢ μᾶς ἐξασφαλίζουν μικρὰς ποινάς;»

Μὲ τοὺς σχετικῶς «ἀθορύβους» αὐτοὺς τρόπους, οἱ κακοποιοὶ τῆς Νέας Ὀρλεάνης ἔχουν ἀποκτήσει κτηματικὰς περιουσίας ἀξίας δεκάδων ἑκατομμυρίων, ἰδίως εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Τζέφερσον Πάρρις. Ἀπὸ τὸν τεράστιον φάκελλον τῶν κτηματικῶν αὐτῶν περιουσιῶν, ποὺ ἡ ἐπιτροπὴ Ἐγκληματολογικῶν Ἐρευνῶν Νέας Ὀρλεάνης ἐσχημάτισε, ἀποδεικνύεται ὅτι οἱ ἐγκληματίαι τῆς Μαφίας ἐκεῖ εἶναι ἰδιοκτῆται ἢ συνιδιοκτῆται μεγάλων τραπεζῶν, ναυπηγείων, ἑταιριῶν λεωφορείων καὶ ταξί, ἑταιριῶν ἠλεκτρικῶν συσκευῶν καὶ δίσκων γραμμοφώνων, ξενοδοχείων, μπάρ, ἑστιατορίων καὶ πολλῶν ἄλλων. Ὁ Ἀαρὼν Κὸν ἔχει ἐντοπίσει ὡρισμένον κύκλον τῶν ἐπιχειρήσεων αὐτῶν ποὺ εἰσπράττει 1.400 ἑκατομμύρια δολλάρια ἐτησίως, εἰδικώτερον δὲ 500 ἑκατομμύρια ἀπὸ παρανόμους λέσχας, 200 ἑκατομμύρια ἀπὸ 1.500 μπάρ, 150 ἑκατομμύρια ἀπὸ φοροκλοπάς, 8 ἑκατομμύρια ἀπὸ ληστείας καὶ διαρρήξεις, 6 ἑκατομμύρια ἀπὸ τὴν πορνείαν κ.λ.

Δι' αὐτοὺς καὶ πολλοὺς ἄλλους λόγους ὁ κλάδος τῆς Μαφίας Νέας Ὀρλεάνης ἐπωνομάσθη «Γουὸλ Στρὴτ» τῆς Κόζα Νόστρα. «Πράγματι, ἐδήλωσε τελευταίως ὁ βοηθὸς εἰσαγγελέως Φρὰνκ Κλέϊν, ὑπάρχει ἐδῶ εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην

πάρα πολὺ χρῆμα. Πιστεύεται ὅτι ἔρχονται ἐδῶ πολλὰ χρήματα ἀπὸ ἄλλας ὀργανώσεις τῆς Μαφίας ὁλοκλήρου τῆς χώρας. Αὐτὸ ἐδῶ εἶναι τὸ οἰκονομικόν τους κέντρον, διότι ἐδῶ ἠμποροῦν νὰ ἐξασφαλίζουν πολλοὺς κρυψῶνας ὥστε νὰ μὴ συλλαμβάνωνται ἀπὸ τὰ ὄργανα τοῦ νόμου...». Δεδομένου δὲ ὅτι ἀπὸ κανένα ἄλλο μέρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν δὲν εἶναι εὐκολωτέρα ἡ ἐξαγωγὴ τοῦ χρήματος πρὸς τὴν Κεντρικὴν Ἀμερικήν, λόγω τοῦ ὅτι ἀπὸ τὴν Νέαν Ὀρλεάνην διέρχονται συνεχῶς Λατινοαμερικανοὶ διπλωμάται καὶ ἰδιωτικὰ ἀεροπλάνα καὶ οἱ θαλάσσιοι δρόμοι εἶναι ἀνοικτοὶ διὰ πάντας, ὁ εἰσαγγελεὺς Λουΐ Λακούρ ἔλεγε τελευταίως εἰς τοὺς ἁρμοδίους παράγοντας, δεικνύων ἕνα χάρτην ἐπὶ τοῦ τοίχου: «Παρατηρήσατε τὰς ἀκτάς. Ὑπάρχουν χιλιάδες λιμενίσκων καὶ βάλτοι, ἐκ τῶν ὁποίων δύνανται νὰ ξεκινοῦν τὰ πλοῖα τῶν κακοποιῶν ἑκατοντάδας φορὰς τὴν ἡμέραν χωρὶς οὐδεὶς νὰ τὰ ἀντιληφθῇ. Ὁλόκληρος ὁ ἀμερικανικὸς στόλος δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιτηρῇ τὰς ἀκτὰς καὶ τοὺς βάλτους, ὅπως οὐδεὶς κατὰ τὰ παλαιὰ χρόνια ἠδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ τὸν πειρατὴν Ζὰν Λαφίτ...».

Ἀλλὰ καὶ ἕνας ἀνώτατος ὑπάλληλος τοῦ ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, ἐκφράζων τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κράτους διὰ τὰ τεράστια κεφάλαια τῆς «Γουὸλ Στρὴτ» τῆς Κόζα Νόστρα, διὰ διαφορετικοὺς ὅμως λόγους εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν, ἐδήλωσε τελευταίως: «—Τὸ κυριώτερον πρόβλημά μας εἰς τὸν τομέα τοῦ ὠργανωμένου ἐγκλήματος σήμερον, εἶναι τὸ νὰ εὕρωμε τρόπον διὰ νὰ ἐμποδίσωμε τὴν ἔξοδον τοῦ παρανόμου εἰσοδήματος τῶν κακοποιῶν—ὅπως ἀπὸ τὰ καζῖνα τοῦ Λὰς Βέγκας —ποὺ κατατίθεται εἰς τραπέζας τοῦ Παναμᾶ. Αἱ καταθέσεις αὐταὶ εἰς τὰς τραπέζας τοῦ Παναμᾶ, ὅπως συμβαίνει καὶ μὲ τὰς τραπέζας τῆς Ἑλβετίας ἔχουν ἀριθμοὺς καὶ ὄχι ὀνόματα, ὅταν δὲ τὰ χρήματα αὐτὰ φθάσουν ἐκεῖ ἡ ἀνακάλυψίς τους εἶναι ἀδύνατος. Ὕστερα ἐπιστρέφουν νομίμως εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας καὶ χρησιμοποιοῦνται διὰ τὴν χρηματοδότησιν ἄλλων ἐπιχειρήσεων τῶν κακοποιῶν»....

Ἐκτὸς αὐτῶν, ὅπως διὰ τὸ Σικάγον ὑπάρχει καὶ διὰ τὴν Νέαν Ὀρλεάνην ἡ στάσις τοῦ κοινοῦ. Πολλοὶ ἦσαν ἐκεῖνοι ποὺ ἐθεωροῦσαν τὸν Κάρλο Μάρτσελλο ὡς ἕνα εἶδος ἐθνικοῦ ἥρωος. Ἐξ ἄλλου, ἐπειδὴ ὁ ὑπόκοσμος τῆς Νέας Ὀρλεάνης ἀποφεύγει τὸν θόρυβον, τὸ μέγα πλῆθος δὲνπαύει νὰ θαυμάζῃ εἰς πολλὰς περιπτώσεις τὴν ἔκτασιν τῆς δυνάμεως ποὺ ἔχει τὸ Συνδικᾶτον καὶ να θεωρῇ τὴν ὕπαρξίν του ὡς λόγον... τουριστικῆς ἀξιοποιήσεως τῆς χώρας. Ἀντιπροσωπευτικαὶ ἐπὶ τούτων αἱ δηλώσεις τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Ἀστυνομίας Νέας Ὀρλεάνης, Ζόζεφ Γκιαροῦσσο. «—Τὸ μεγαλύτερον πρόβλημά μας, λέγει, εἶναι ἡ στάσις τοῦ κοινοῦ. Κλείσαμε τὰ περισσότερα καταγώγια τοῦ ὑποκόσμου εἰς τὴν Μπουρμὸν Στρὴτ καὶ ἄλλας περιοχὰς τῆς πόλεως, διότι ἐκεῖ ἐφωδίαζαν τοὺς τουρίστας μὲ ναρκωτικὰ ἢ τοὺς ἐπετίθεντο καὶ τοὺς ἐλήστευαν. Ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα νὰ κλείσωμε καὶ τὰ ὑπόλοιπα, διότι ὡρισμένοι ἐπιχειρηματίαι ἔχουν τὴν ἰδέαν ὅτι, ἐὰν ἐξαφανισθῇ ὁ ὑπόκοσμος δὲν θὰ ἔρχωνται πλέον τουρίσται εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην. Ὅταν τὰ «παιδιὰ» ἐξέρχωνται ἀπὸ τὴν περιοχήν τους τοῦ Τζέφερσον Πάρρις καὶ ἔρχωνται ἐδῶ, τὰ καταδιώκομεν ὅσον δυνάμεθα. Καθημερινῶς ἔρχονται ἐδῶ γυναῖκες ἐλευθερίων ἠθῶν, ποὺ ἡ Ἀστυνομία τὰς συλλαμβάνη χωρὶς διακοπήν. Τὰ δικαστήρια ὅμως δεικνύουν ἐπιείκειαν καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, μὲ ἕνα μικρὸν πρόστιμον ἐπανέρχονται εἰς τὴν «ἐργασίαν» τους. Ὁ κόσμος δὲν δύναται νὰ ἀντιληφθῇ, ὅτι τὰ πράγματα ποὺ τοῦ φαίνονται ἀσήμαντα, συνδέονται μὲ πολὺ σοβαρώτερα ἐγκλήματα. Δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὁ ὑπόκοσμος τῆς Νέας Ὀρλεάνης δὲν εἶναι ἕνα φαινόμενον τῆς περιοχῆς μας, ἀλλὰ συνδέεται μὲ τὸ Συνδικᾶτον τοῦ ἐγκλήματος ὁλοκλήρου τῆς χώρας...».

Πιστεύεται πάντως μετὰ πεποιθήσεως ὅτι ἡ κατάστασις εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην, ὅπως ἐβελτιώθη τὰ μέγιστα μέχρι σήμερον θὰ βελτιωθῇ κατὰ πολὺ περισσότερον εἰς τὸ ἐγγὺς μέλλον. Αἱ ἀρχαὶ ἑτοιμάζονται νὰ καταφέρουν νέα πλήγματα κατὰ τῆς Μαφίας καὶ ἐξαγγέλλουν συντριβὴν τοῦ ἐμπορίου ναρκωτικῶν, τῆς

ΕΟΡΤΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΠΑΤΡΑΣ

ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ ΣΥΝΤΡΙΒΗΣ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΟΣΥΜΜΟΡΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ ΤΟΥ ΕΦΕΔΡΟΥ ΠΟΛΕΜΙΣΤΟΥ

Τὴν 12ην ὥραν τῆς 5-9-1964, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ 'Εφέδρου Πολεμιστοῦ καὶ τῆς Πολεμικῆς 'Αρετῆς τῶν 'Ελλήνων, ἐπραγματοποιήθη, πρωτοβουλία τοῦ Διευθυντοῦ τῆς 'Αστυνομίας τῶν Πατρῶν, πανηγυρικὴ συγκέντρωσις τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων εἰς τὸ κινηματοθέατρον «ΠΑΝΘΕΟΝ».

Κατ' αὐτήν, τὸν λόγον ἔλαβεν ὁ Διευθυντὴς τῆς 'Αστυνομίας Πατρῶν 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Α' κ. Κωνσταντῖνος Τουζένης, ὁ ὁποῖος, προλογίζων τὴν συγκέντρωσιν, εἶπε τὰ ἀκόλουθα:

«Τὸ 'Εθνος μας, ὅπως καὶ ὅλα τὰ 'Εθνη, γενικῶς, ἔχουν καθιερώσει τὸν ἑορτασμὸν ὡρισμένων γεγονότων, ἅτινα ἀπετέλεσαν σταθμὸν εἰς τὴν ἱστορίαν των.

Τοιούτου εἴδους γεγονότα, ἄξια πανεθνικοῦ ἑορτασμοῦ, ἀφθονοῦν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ τόπου μας.

Εἶναι ἀναγκαία δὲ ἡ ὑπόμνησις τῶν γεγονότων αὐτῶν εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς, διότι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δημιουργεῖται ἡ παράδοσις εἰς ἕνα λαόν, δημιουργοῦνται παραδείγματα πρὸς μίμησιν καὶ τιμᾶται ἡ μνήμη ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐθυσίασαν ὅ,τι πολυτιμώτερον εἶχον διὰ νὰ ἐπιζήσωμεν ἡμεῖς.

Ἓν ἀπὸ τὰ πολλὰ λαμπρὰ κατορθώματα τοῦ 'Εθνους μας εἶναι καὶ ἡ συντριβὴ τοῦ κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ εἰς τὸ Βίτσι καὶ τὸν Γράμμον τὸ 1949. Τὸ μέγεθος τῆς ἀξίας τοῦ γεγονότος αὐτοῦ ὅλοι μας δυνάμεθα νὰ ἐκτιμήσωμεν καὶ εἰδικώτερον ἡμεῖς οἱ ἀστυνομικοί. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ σᾶς ἐδῶ εἰς τὴν Πάτραν θὰ ἐνθυμῆσθε τὴν περίοδον ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἂς εὐχηθῶμεν οὐδέποτε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν χώραν μας.

Μετὰ τοῦ γεγονότος τούτου, ἑορτάζεται καὶ ἡ ἡμέρα τοῦ 'Εφέδρου Πολεμιστοῦ καὶ τῆς Πολεμικῆς 'Αρετῆς τῶν 'Ελλήνων. 'Ο 'Υποστυνόμος κ. Σύφαντος θὰ ἀναφερθῇ δι' ὀλίγον εἰς τὰ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ἡμέρας.

Νομίζω ὅτι τὸ καλύτερον μνημόσυνον τὸ ὁποῖον δυνάμεθα νὰ κάμνωμεν διὰ ἐκείνους οἵτινες ἐθυσιάσθησαν δι' ἡμᾶς καὶ τὸν καλύτερον ἑορτασμόν, εἶναι νὰ ἀποδείξωμεν εἰς αὐτοὺς μὲ τὰς πράξεις μας ὅτι αἱ θυσίαι των δὲν ἀπέβησαν ἐπὶ ματαίω.

λευκῆς σαρκός, τῶν λεσχῶν καὶ ὅλων τῶν ἐπιχειρήσεων τοῦ ὑποκόσμου. 'Ο 'Ααρὼν Κὸν ὅμως λέγει:

«—Τὰ πλήγματα θὰ εἶναι μεγάλα, ἀλλὰ ὄχι κατ' ἀνάγκην θανατηφόρα... Δὲν πρέπει νὰ ξεχνοῦμε ὅτι οἱ κακοποιοὶ ἔχουν τελειοποιήσει τόσον πολὺ τὴν τέχνην τοῦ ἐγκλήματος, ὥστε δύνανται νὰ συνεχίσουν νὰ ζοῦν χάρις εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τους. Τὴν λύσιν δύναται νὰ τὴν δώσῃ ὁ λαός. Πολλοὶ παραπονοῦνται διότι ἡ ἀμερικανικὴ κυβέρνησις ἔχει διαθέσει τὸ ποσὸν 1.500.000 δολλαρίων εἰς τὴν προσπάθειάν της νὰ ἐξωρισθῇ ὁ Μάρτσελλο Κάρλος. Τοὺς ἀπαντῶ ὅτι αὐτοί, ὁ λαός, χρηματοδοτοῦν τὸν Μαρτσέλλο, ἀγοράζοντες ἀπὸ τὰς μηχανάς του αὐτομάτου πωλήσεως καὶ στοιχηματίζοντες εἰς τὸν ἱππόδρομον ἀπὸ τὰ γραφεῖα του. Τοὺς ἐξηγῶ ὅτι μὲ τὰ χρήματα αὐτὰ ὁ Μάρτσελλο πληρώνει τοὺς καλύτερους δικηγόρους ποὺ μπορεῖ νὰ πληρώσῃ τὸ κράτος... 'Η ἰδία ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται εἰς ὅλην τὴν ἔκτασιν τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν 'Αμερικῆς. Οἱ κυβερνώμενοι συντελοῦν εἰς τὴν ἦτταν τῆς κυβερνήσεως, διότι χρηματοδοτοῦν τοὺς ἐγκληματίας».....

(Συνεχίζεται)

Αἱ καθημεριναὶ πράξεις μας ὡς ἀστυνομικῶν καὶ ὡς ἀτόμων ἀγαπώντων τὸν τόπον τους, τὴν οἰκογένειάν τους, τὰ τέκνα τους, τὰς ἐθνικὰς παραδόσεις, ἂς εἶναι πράξεις καθαρῶς ἑλληνικαί, πράξεις ἀρετῆς καὶ δικαιοσύνης, πράξεις ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον μας. Καὶ τότε ἂς εἴμεθα βέβαιοι ὅτι τιμῶμεν δεόντως τοὺς νεκρούς μας, οἵτινες ἐθυσιάσθησαν διὰ νὰ ζῶμεν ἡμεῖς ἐλεύθεροι».

Μετὰ τὸν κ. Τουζένην τὸν λόγον ἔλαβεν ὁ Ὑπαστυνόμος Α' κ. Ἀναστάσιος Σύφαντος, εἰπὼν μεταξὺ τῶν ἄλλων τὰ ἑξῆς:

«Ἡ αὐριανὴ ἡμέρα εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τὸν Ἕλληνα Πολεμιστὴν καὶ τὴν Πολεμικὴν Ἀρετὴν τῶν Ἑλλήνων.

Οὕτω, τὸ ἐπίσημον Κράτος, ἀποτίει φόρον τιμῆς εἰς τὸν Ἕλληνα Πολεμιστήν, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τρεῖς χιλιάδες χρόνια ἐστάθη πρόμαχος τῆς ἐλευθερίας ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος.

Τὸ περιεχόμενον αὐτῆς τῆς ἑορτῆς χρειάζεται ἰδιαιτέραν ἔξαρσιν, διότι δὲν ἀποτελεῖ ἁπλῶς ἕν γεγονὸς διὰ νὰ τιμηθῇ ὁ οἱοσδήποτε πολεμιστής, ἀλλὰ ὁ Ἕλλην Πολεμιστὴς καὶ κατὰ τοῦτο μόνον τὸ σημεῖον ὑπάρχει τὸ ἐνδιαφέρον.

Ἡ ἱστορία διδάσκει ὅτι ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ὑπῆρξεν βαθυτέρα ἡ φιλοσοφικὴ σκέψις τῶν Ἑλλήνων περὶ πολέμου. Ἀπόρροια αὐτῆς τῆς φιλοσοφικῆς σκέψεως εἶναι ἡ ἀρετὴ τοῦ Ἕλληνος Πολεμιστοῦ, διότι κατ' αὐτὴν ὁ πόλεμος δὲν εἶναι πολιτικὸν καὶ κοινωνικὸν φαινόμενον ἐκφραζόμενον μόνον διὰ πράξεων βίας πρὸς ἐπιβολὴν τῆς θελήσεως τοῦ ἑνὸς ἐπὶ τοῦ ἄλλου.

Οἱ Ἕλληνες, κατὰ τὴν αὐτὴν φιλοσοφικὴν σκέψιν, δὲν ἐπιδιώκουν τὸν ἀγῶνα, ἀλλὰ ἀντικρύζουν τὸν ἀγῶνα ὡς δύναμιν κοσμογονικήν. Οὕτως ἡ ἔννοια τοῦ ἀγῶνος ἀποτελεῖ χαρακτηριστικὴν μορφὴν ζωῆς τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ὁ Ἕλλην, ἐξαρτᾶ τὴν εὐδαιμονίαν του ἀπὸ τὴν ἐλευθερίαν. Ἡ δὲ ἐλευθερία κατακτᾶται καὶ διαφυλάσσεται μόνον διὰ τῆς ἀνδρείας, ἡ ὁποία εἶναι ἠθικὴ ἀρετὴ καὶ περιλαμβάνει ὅλας τὰς ἄλλας ἀρετάς. Ἡ ἀνδρεία καὶ ἡ ἀγωνιστικότης χαρακτηρίζει ἔκπαλαι τὸν ἑλληνικὸν λαόν...

Εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν ἀντικρύζομεν τοὺς ἄθλους τοῦ Μαραθῶνος καὶ τῆς Σαλαμῖνος οἱ ὁποῖοι εἶχον σκοπὸν νὰ κλείσουν τὸν δρόμον εἰς τοὺς ἐπιδρομεῖς Ἀνατολῆς, καὶ ἠπείλουν τὸν ἑλληνικὸν πολιτισμόν.

Ἀντικρύζομεν ὁμοίως τοὺς ἄθλους τῆς ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως οἱ ὁποῖοι δείχνουν τὴν καρτερικότητα, τὴν ἀγωνιστικότητα καὶ τὴν πίστιν ἐπὶ τὴν νίκην τῶν Ἑλλήνων, ὅταν μάχωνται διὰ τὴν ἀνάκτησιν τῆς ἐλευθερίας των.

Ἀντικρύζομεν, ἀργότερον, τοὺς ἀγῶνας τοῦ 1912—1913, τὸ περιεχόμενον τῶν ὁποίων ὑπερέβει πᾶσαν πρόβλεψιν, τὸ ἔπος τοῦ 1940–1941, ὅταν ὁ Ἕλλην Πολεμιστὴς ἐμάχετο κατὰ τῶν ἐπιτεθέντων νὰ καταλάβουν τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ τὴν κατακτήσουν δούλην, ἀντικρύζομεν, τέλος, τοὺς ἀγῶνας Γράμμου καὶ Βίτσι κατὰ τῆς βιαίας ἐντάξεως τῆς Ἑλλάδος εἰς ἕν ὁλοκληρωτικὸν σύστημα, καταλυτικὸν τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας, ὑπὸ τὸ ὁποῖον θὰ συνετελεῖτο ὁ ἐξανδραποδισμὸς τοῦ λαοῦ της.

Ἡ Ἀρετὴ τοῦ Ἕλληνος Πολεμιστοῦ ἐπέφερε βαθείας μεταβολὰς εἰς τὴν διεξαγωγὴν τοῦ πολέμου. Εἰς τὴν ὡμὴν βίαν ἀντετάχθη ἡ ἐλεγχομένη ἐνεργητικότης. Ὁ Ἕλλην Πολεμιστὴς ἐπέβαλε νέαν τακτικὴν εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῆς μάχης. Χαρακτηριστικὸν αὐτῆς τῆς τακτικῆς εἶναι ἡ ὁρμή, ἡ ταχύτης, ὁ ἐλιγμός. Πρῶτοι οἱ Ἕλληνες κατενόησαν τὴν σημασίαν τῆς στρατηγικῆς, ὅσον καὶ τῆς τακτικῆς τοῦ πολέμου.

Ἡ ὁρμή, ἡ ταχύτης καὶ αἱ κινήσεις τῶν Ἀθηναίων ὁπλιτῶν τοῦ Μιλτιάδου εἰς τὸν Μαραθῶνα, ἐξέπληξαν τοὺς ἀναμένοντας Πέρσας. Ἡ ὁρμητικότης τῶν 300 τοῦ Λεωνίδου εἰς τὰ στενὰ τῶν Θερμοπυλῶν, ἀπεδεκάτισε τὴν στρατιὰν τοῦ Ξέρξου καὶ ἀπεδείχθη ὡς ἡ καλύτερα ἀμυντικὴ τακτική. Ἡ ὁρμὴ ἐκυριάρχησε τῆς ἐφόδου

τῶν ναυμάχων τῆς Σαλαμῖνος, ὅταν αὐτοὶ ψάλλοντες ὑπὸ τοὺς ἤχους τοῦ Παιᾶνος τὸν πολεμικὸν ὕμνον «Ἴτε παῖδες Ἑλλήνων», κατηύθυναν τὰ πλοῖα τους κατὰ τοῦ περσικοῦ στόλου.

Αἱ νίκαι τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου εἰς τὸν Γρανικόν, τὸν Ἰσσὸν καὶ τὰ Γαυγάμηλα ἐκερδήθησαν χάρις εἰς τὴν ὁρμὴν τῶν ἀνδρῶν τῆς Μακεδονικῆς Φάλαγγος. Ἡ ὁρμὴ τῶν Βυζαντινῶν Λεγεώνων τοῦ Νικηφόρου Φωκᾶ, τοῦ Ἰωάννου Τσιμισκῆ, τοῦ Βασιλείου Βουλγαροκτόνου, συνέτριβε τὰς ἐπιθέσεις τῶν ἐπιδρομέων καὶ ὡδήγει τοὺς αὐτοκρατορικοὺς ἀετοὺς εἰς τὴν Ἀνατολὴν καὶ τὴν Δύσιν.

Μὲ κεραυνοβόλους κινήσεις καὶ ἐπιδεξίας ἐπιθέσεις οἱ θαυμάσιοι ἀγωνισταὶ τοῦ 21 ἀντεπεξήρχοντο κατὰ τῶν στρατιῶν τοῦ κατακτητοῦ. Ἡ ἀνδρεία τῶν ἡρώων τῆς ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ὑπεχρέωσε τοὺς κυριάρχους νὰ ἀναγνωρίσουν τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Πελοποννήσου καὶ τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος, τὴν σύστασιν δηλαδὴ τοῦ Νέου ἐλευθέρου ἑλληνικοῦ Κράτους.

Ἡ ἀνδρεία καὶ ἡ ὁρμητικότης τῶν Πολεμιστῶν τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ πολέμου 1912—1913, ἡ δόξα τοῦ ὁποίου οὐδὲν εἶχε νὰ ζηλεύσῃ ἀπὸ τὴν δόξαν τοῦ Μαραθῶνος καὶ τῆς Σαλαμῖνος, ἐδιπλασίασαν ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν τὴν Ἑλλάδα. Ἡ ὁρμή, ἡ ἀνδρεία καὶ ἡ ἀρετὴ τοῦ Ἕλληνος Πολεμιστοῦ τοῦ 1940—41, ὁ ὁποῖος ἀπήντησεν «ΟΧΙ» εἰς τοὺς δύο στρατιωτικοὺς κολοσσοὺς ὅταν τοῦ ἐζήτησαν νὰ παραδοθῇ, ὑψώθη ὡς φωτεινὸν μετέωρον ἐλπίδος εἰς τὸν ζοφερὸν οὐρανὸν τῆς Εὐρώπης.

Ἡ αὐτὴ ὁρμή, ἡ ἀνδρεία καὶ ἡ ἀρετὴ τοῦ Ἕλληνος Πολεμιστοῦ, θὰ ἐπεκτείνουν τὰ ὅρια τοῦ ἑλληνικοῦ Κράτους μέχρι τῆς μαρτυρικῆς Μεγαλονήσου μας, τῆς Κύπρου.

Πολλὰ θὰ ἠδύνατο νὰ γράψῃ τις διὰ νὰ ἐξάρῃ τὴν ἀρετὴν τοῦ Ἕλληνος Πολεμιστοῦ.

Ξένοι, ἐχθροὶ καὶ φίλοι, ἔπλεξαν πάντοτε ἕνα ἔνδοξον παιᾶνα, πρὸς τιμήν του.

Καὶ τὸν παιᾶνα αὐτόν, τὸν ὀφείλει ὁλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης. Διότι ὁ Ἕλλην Πολεμιστής, ἀπὸ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, μεταλαμπαδεύει τὴν ἀρετὴν εἰς τὴν ἀμφικτυονικὴν κονίστραν.

Μὲ ὅσην πεποίθησιν, ἀνδρείαν καὶ τόλμην μάχεται εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης, μὲ τὴν αὐτὴν πνευματικὴν ἀκτινοβολίαν φωτίζει καὶ τοὺς ὁρίζοντας τῆς εἰρήνης.

Πιστεύει ἐπὶ τὴν νίκην εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης, διότι αὐτὴ ἡ πίστις του, εἶναι βέβαιος, ὅτι θὰ ἐδραιώσῃ τὴν εἰρήνην τῆς αὔριον.

Ἀνδρεῖος, κραταιός, ἀδάμαστος ἀλλὰ καὶ εἰρηνοφόρος, ὁ Ἕλλην Πολεμιστής, ἐπὶ τρεῖς χιλιάδας ἔτη βαδίζει διὰ νὰ κατακτήσῃ τὸ χρυσόμαλλον δέρας εἰς τὴν Κολχίδα τῆς παγκοσμίου ἐλευθερίας.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», μὲ τὴν πλουσίαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ὕλην των, κατέστησαν ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδόν των.

Ἐποχές

Ὑπὸ τοῦ Ἀστυφύλακος κ. **ΜΗΝΑ ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΗ**

«Ἐπικειμένης τῆς ἐλεύσεως τοῦ χειμῶνος, ἐντέλλομαι καὶ αὖθις ὅπως πάντες οἱ ὑπάλληλοι μεριμνήσωσιν ἐγκαίρως, περὶ τοῦ ἐφοδιασμοῦ των διὰ καινουργοῦς χειμερινῆς στολῆς, καὶ ἐπιμεληθῶσι τῆς καλῆς ἐμφανίσεως τῆς παλαιᾶς.....».

Ἡ διαταγὴ αὐτή, ποὺ μᾶς κοινοποιεῖται κάθε χρόνο αὐτὴ τὴν ἐποχή, μᾶς ὑπενθυμίζει καί . . . ἐγγράφως καὶ ἐπισήμως ὅτι ἀφήνουμε τὸ καλοκαίρι, μὲ τὶς ζέστες του, τὶς χαρές του, τὰ μπάνια του, τὶς ἀτελείωτες—γιὰ τοὺς ἐργαζομένους στὸ ὕπαιθρο—ἡμέρες του, καὶ χίλια δυὸ ἄλλα δυσάρεστα ἢ εὐχάριστα.

Πράγματι, ἐδῶ καὶ μέρες ἀφήσαμε πίσω μας τὸ καλοκαιράκι, χαρὰ τοῦ τζίτζικα, χαρὰ τῶν παιδιῶν, χαρὰ τοῦ φτωχοῦ ποὺ τὸ πέρασε φορώντας ἕνα ὑποκάμισο κοντομάνικο, ἀλλὰ καὶ χαρὰ τοῦ πλουσίου, ποὺ μ' ἀνοιχτὰ τὰ πανιὰ τοῦ ἱστιοφόρου του, «ὤργωσε» τὶς θάλασσες φιλοξενώντας πλουσίους καὶ διασήμους τουρίστας, διαφημιστὰς ὕστερα τῶν ὡραίων καὶ γραφικῶν νησιῶν μας. Καὶ μιὰ ποὺ μιλᾶμε γιὰ τουρίστας, πρέπει νὰ συμμερισθοῦμε τὴ λύπη ποὺ αἰσθάνθηκε γιὰ τὸ καλοκαίρι ποὺ ἔφυγε, καὶ ὁ ὁδοιπόρος, γενειοφόρος, καὶ μὲ πολὺ πορτοφόλι φίλος μας, ποὺ ὅπως τό . . . σαλιγκάρι, ἔτσι καὶ κεῖνος, μεταφέρει στὴν πλάτη του ὁλόκληρο τό . . . ξενοδοχεῖο του καὶ τὸ «ρεστωράν» του, (στρῶμα μὲ «φερμουὰρ» καὶ εἴδη κουζίνας μέσ' τὸ σακκίδιο!), καὶ «ἐγκαταλείπεται» εὐτυχὴς στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ φιλόξενου ἑλληνικοῦ καλοκαιριοῦ.

Ὅλ' αὐτὰ ὅμως, γιὰ ἐφέτος, ἐτελείωσαν καὶ μένουν οἱ ἀναμνήσεις τους. Νωπὲς ἀκόμη.

Οἱ τυχεροὶ ποὺ ἔκαναν τὶς διακοπές τους τοὺς μῆνες ποὺ πέρασαν, θὰ ἔχουν τόσα καὶ τόσα εὐχάριστα νὰ θυμηθοῦν. Θὰ θυμοῦνται τὶς ὁλοκάθαρες ἀκρογιαλιές μας, τὰ αἰωνόβια πλατάνια καὶ τοὺς ἴσκιους τους, τὴ φυσικὴ ἁπλότητα καὶ γαλήνη κάποιας μικρῆς ἐρημοκκλησιᾶς . . . Κι' ἂν ἔτυχε ἐκεῖ στ' ἀλώνια νὰ βοηθήσουν—αὐτοὶ οἱ «πρωτευουσιάνοι»!—τοὺς ξωμάχους δικούς τους, θὰ θυμοῦνται ἀκόμη τὴ μυρωδιὰ ποὺ ἄφηναν τὰ κομμένα τὰ στάχυα . . .

Εἶναι ὅμως καὶ μερικοί, (ἀπὸ ὅλους τοὺς ὑπαλλήλους), ποὺ δὲν ἐπῆραν ἀκόμη τὴν ἄδειά τους—καὶ ἔχουν τοὺς λόγους τους. Αὐτοὶ «παραθέρισαν» ὅπου ἡ ἀνάγκη ἢ τὸ καθῆκον τοὺς ἔταξε.

Ἀπὸ τή . . . μειονότητα αὐτή, ὁ συνάδελφος τῆς Τροχαίας . . . παραθέρισε ἐκεῖ στὰ «Χαυτεῖα», κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιο τῆς «κάσκας» του, ἐνῶ ὁ συνάδελφος τοῦ Δ' Τμήματος ἐπλησίαζε ὅσο μποροῦσε—ὁ τυχερός!—τὸ συντριβάνι τῆς πλατείας «Ὁμονοίας», κατὰ τὴ διάρκεια τῆς περιπολίας του . . .

Πρὶν ὅμως ἀποχαιρετίσουμε τὴν ἐποχὴ ποὺ μᾶς ἔφυγε, δὲν μποροῦμε νὰ μὴ θυμηθοῦμε κι' ἐκεῖνο τὸ διαβόητο . . . νήπιο, ποὺ, γεννημένο σὲ ξένες χῶρες, μᾶς ἦλθε πάνω στὰ φτερὰ τῆς μόδας καὶ εἶχε τὴν ἀπαίτησι—αὐτὸ τὸ θρασύτατο νήπιο—«τόπλες»!—νὰ τό . . . υἱοθετήσουν οἱ Ἑλληνίδες, φανερώνοντας γιὰ κεῖνο τὰ τρυφερά τους . . . αἰσθήματα! . . Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἔγινε βέβαια καὶ κεῖνο ἀπογοητευμένο, ἔπεσε καὶ ἐχάθη ὁριστικά(;) στὰ βαθειὰ γαλανὰ νερά μας . . .

Ὅμως ἡ ἀλλαγὴ τῶν ἐποχῶν φέρνει καὶ ὡρισμένες μικροαναστατώσεις καὶ ἀλλαγὲς στὴν καθημερινὴ ζωὴ τοῦ κοινοῦ καὶ τῶν ἀστυνομικῶν.

Τώρα, οἱ ἰδιοκτῆτες τῶν παραθαλασσίων κέντρων μαζεύουν μελαγχολικοὶ τὶς καρέκλες καὶ τὰ τραπέζια τους ἀπὸ τὸ ὕπαιθρο, ἐνῶ ἀντιθέτως οἱ ἰδιοκτῆτες τῶν καθαριστηρίων τρίβουν τὰ χέρια τους ἀπὸ χαρὰ γιατὶ οἱ δουλειές τους αὐξάνονται. Οἱ ὑπαίθριοι «παγωτατζῆδες» σιγὰ-σιγὰ ἀποσύρονται καὶ ἀλλάγουν ἐπάγγελμα, ἐνῶ οἱ πρῶτοι «καστανάδες» ἐμφανίζονται στὶς γωνιὲς τῶν δρόμων.

'Αλλὰ καὶ οἱ ὧρες τῆς ἡμέρας γίνονται λιγώτερες, οἱ ὧρες κοινῆς ἡσυχίας ἀλλάζουν, καὶ οἱ ὧρες λειτουργίας (ἀνοίγματος καὶ κλεισίματος) τῶν καταστημάτων κι' αὐτὲς μεταβάλλονται, γιὰ νὰ ἐνημερώσουμε κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὸν σχετικὸ πίνακα τοῦ Τμήματος τὰ δικά μας σημειωματάρια.

'Εδῶ πρέπει νὰ σημειώσουμε, ὅτι εἶναι πάρα πολλὲς οἱ φορὲς ποὺ μᾶς ρωτοῦν ποιὰν ὥρα κλείνουν τὰ διάφορα καταστήματα, τώρα—ἰδίως—ποὺ οἱ ὧρες τους ἀλλάζουν. Καὶ θὰ πρέπει νὰ τὸ γνωρίζουμε. Ἔτσι θ' ἀκούσουμε τὸ «εὐχαριστῶ» τοῦ κοινοῦ καὶ τὴν «εὐχὴ» τῆς γερόντισσας.

Ὅμως, πολλὲς καὶ ἀτελείωτες εἶναι οἱ μεταβολὲς καὶ ἀλλαγές, ποὺ γίνονται μὲ τὸ πέρασμα ἀπὸ τὴ μιὰν ἐποχὴ στὴν ἄλλη.

Οἱ μικροπωληταὶ προσαρμόζουν τὸ «ἐμπόρευμα» στὶς ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς—πουλόβερ, σακκοῦλες «νάϋλον». Οἱ καστηματάρχαι ἀλλάζουν τὸ «εἶδος» καὶ τὸ «ντεκὸρ» τῆς βιτρίνας τους. Τὰ σχολεῖα ἀνοίγουν καὶ τὰ παιδιά, ροδοκόκκινα ἀπὸ τὶς κατασκηνώσεις, θὰ δώσουν ζωὴ μὲ τὶς φωνές τους καὶ τὰ τραγούδια τους στὶς μελαγχολικὲς—τὸ καλοκαίρι—αὐλὲς τῶν σχολείων. 'Αλλὰ καὶ οἱ κινηματογράφοι ἀνοίγουν καὶ κεῖνοι, κι' ἐμεῖς προσέχουμε νὰ μὴ μπαίνουν ἀνήλικοι ὅταν προβάλλωνται οἱ ταινίες οἱ «ἀκατάλληλες». . . .

Αὐτὰ καὶ ἄλλα πολλὰ ἔχουν οἱ ἐποχὲς ποὺ φεύγουν καὶ οἱ ἐποχὲς ποὺ ἔρχονται: καὶ ὁ χειμώνας, καὶ ἡ ἄνοιξις, καὶ τὸ καλοκαίρι, καὶ τὸ φθινόπωρο. Κι' ἐμεῖς, ὁ καθένας ὅπου ἡ ζωὴ καὶ ἡ μοῖρα τὸν ἔταξε, ζοῦμε, θυμόμαστε, προσπαθοῦμε κι' ἐλπίζουμε . . .

Εἶναι ὅμως καὶ μερικοί, οἱ νοσταλγοί, ποὺ πάντα καὶ πιὸ πολὺ ὅταν περνᾶμε ἀπὸ τὴ μιὰν ἐποχὴ στὴν ἄλλη, ἐκεῖνοι,—σεβάσμιοι γέροντες—θυμοῦνται καὶ «ζοῦν» τὴν ἐποχὴ μιᾶς ἄλλης, περασμένης, παλιᾶς ἐποχῆς . . .

Θυμοῦνται κανάτι αἰγινήτικο καὶ γλάστρα βασιλικὸ στὸ παράθυρο· θυμοῦνται πλακοστρωμένες αὐλὲς καὶ γιασεμιὰ ἀνθισμένα νὰ τὶς στολίζουν· θυμοῦνται «ρομβίες» καὶ λατέρνες κι' ἀγάπες ξεχασμένες . . . 'Ακόμη θυμοῦνται αὐτὴν τὴν ἐποχή, ἐκεῖ στοὺς στενόδρομους τῆς τότε γειτονιᾶς τους, τὴ μυρωδιὰ τοῦ ρετσινιοῦ ἀπὸ τὰ βαρέλια ποὺ ἑτοίμαζαν οἱ παλιοὶ ταβερνιάρηδες . . . Κι' ὅταν ἀκοῦν τὶς σειρῆνες τῶν αὐτοκινήτων τῆς «'Αμέσου Δράσεως», ἴσως θυμοῦνται τὸν παλιὸν ἐκεῖνον συνάδελφο, μὲ τὸ στριμένο μουστάκι καὶ τὸ ράθυμο βάδισμα . . .

Ὅμως, ὅλ' αὐτὰ πέρασαν κι' ἔφυγαν. 'Εμεῖς ζοῦμε μιὰν ἄλλη ἐποχή. Τὴν ἐποχὴ τῶν ἠλεκτρικῶν ψυγείων, τῶν «ἀνθέων»(!) ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη, τὴν ἐποχὴ τῆς ἀσφάλτου, τῶν «τρανζίστορς», τῶν ἀσυρμάτων καὶ τῶν πυραύλων . . .

Καὶ ὅμως . . . ὅπως καὶ τότε ἔτσι καὶ τώρα, τὸ δροσερὸ ἀεράκι ποὺ κατεβαίνει ἀπὸ τὴν Πάρνηθα δροσίζει τὰ κουρασμένα πρόσωπα τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀνακουφίζει καὶ ζωντανεύει ὅλη τὴ φύσι. Σγουραίνει τ' ἀκίνητα—ὅπου ὑπάρχουν—νερά, κάνει τὸ χορτάρι τῶν κήπων νὰ κυματίζῃ ἀνήσυχο, καὶ στὸ πέρασμά του ἀπὸ τοὺς δρόμους καὶ τὰ πάρκα τὰ δέντρα ριγοῦν καὶ ρίχνουν τὰ πρῶτα κίτρινα φύλλα τους . . .

Τοῦτα τὰ κίτρινα φύλλα, ἀφοῦ ἔκαναν τὸ κύριο χρέος τους, ἔδωσαν δηλαδὴ ζωὴ κι' ἔθρεψαν καρποὺς στὰ δέντρα, σὲ λίγο ταπεινὰ καὶ ὅμορφα θὰ στρωθοῦν στὰ πόδια τους, γιὰ νὰ γίνουν τροφὴ στὶς ρίζες τους. Ἔτσι γιὰ νὰ μένῃ πάντα νέος καὶ ἐπίκαιρος ὁ ἀθάνατος ψαλμός: « . . . 'Ως ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα Σου Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας . . .»

Θὰ θέλαμε λοιπὸν κι' ἐμεῖς νὰ πηγαίναμε τώρα μὲ ἄδεια, ἐκεῖ στὶς μικρὲς πατρίδες μας.

Γιὰ ν' ἀκούσουμε τὸν «ἀχὸ» τῆς βροχῆς στὰ καλάμια, καὶ γιὰ ν' ἀναπνεύσουμε τὴ μυρωμένη ἀναπνοὴ τῆς γῆς . . .

Τῆς νοτισμένης ἀπὸ τὸ πρωτοβρόχι . . .

Μ. ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν.

Λυσιμάχου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἐμπεδοκλέους, στὸν συνοικισμὸ «Ἅγιος Ἀρτέμιος».

Ὁ Λυσίμαχος, γυιὸς τοῦ Ἀγαθοκλέους, ἕνας ἀπὸ τοὺς σημαντικωτέρους στρατηγοὺς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, τοῦ ὁποίου διετέλεσε καὶ σωματοφύλακας, ὅταν ἔγινε βασιλεὺς τῆς Θράκης, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, διεξήγαγε μεγάλους ἀγῶνες κατὰ τῶν Ὀρδυσσῶν καὶ ἐναντίον τοῦ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ. Ἠττήθη καὶ ἐφονεύθη, μαχόμενος κατὰ τοῦ Σελεύκου, στὴν μάχη τοῦ Κόρου ἢ Κύρου πεδίου (πεδιὰς τῆς Λυδίας), τὸ 281 π.Χ.

Λυσίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μνησικλέους 22, στοὺς «Ἀέρηδες» τῆς Πλάκας.

Ὁ Λυσίας, ἕνας τῶν δέκα ἀττικῶν ρητόρων καὶ ἐκ τῶν κυριωτέρων ἐκπροσώπων τοῦ δικανικοῦ λόγου (Ε - Δ' αἰώνα π.Χ.), γεννήθηκε στὶς Συρακοῦσες, ἀπ' ὅπου καὶ μετώκησε στὴν Ἀθήνα, ἔνθα ἐγένετο περιζήτητος συνήγορος καὶ διεκρίθη ὡς διδάσκαλος τῆς ρητορικῆς. Συνέγραψε πολλοὺς λόγους, δικανικούς, ἐπιδεικτικοὺς καὶ συμβουλευτικούς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους διεσώθησαν 34, διακρινόμενοι γιὰ τὴν δεινὴ ἐπιχειρηματολογία τους. Στοὺς ἐπιδεικτικοὺς λόγους του ἀνήκουν ὁ «Ἐπιτάφιος», ὁ «Ὀλυμπιακός», κ.ἄ., ἐνῶ στοὺς δικανικούς του, ὁ «κατὰ Ἐρατοσθένους», ὁ «Κατ' Ἀγοράτου» κ.ἄ. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὴν Ἁγία Μαρίνα καὶ τὴν Ἄνω Δάφνη).

Λυσίππου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Εὐφράνορος 8, κοντὰ στὴ πλατεῖα «Πλαστήρα», στὸ Παγκράτι.

Ὁ Λύσιππος, περιώνυμος χαλκοπλάστης τοῦ Δ' π.Χ. αἰῶνος, ἀπὸ τὴν Σικυῶνα (πόλις τῆς Πελοποννήσου παρὰ τὸν Κορινθιακὸ κόλπο), εἶναι ὁ τελευταῖος τῶν μεγάλων καλλιτεχνῶν τῆς κλασσικῆς ἐποχῆς, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως ὁ ἱδρυτὴς τῆς νέας σχολῆς, ποὺ ἤκμασε κατὰ τοὺς ἑλληνικοὺς χρόνους. Ὁ Λύσιππος, προήγαγε τὶς ἐπικρατοῦσες στὴν τέχνη τάσεις καὶ ἔδωσε στὸ παριστώμενο ἀνθρώπινο σῶμα λεπτότητα, εὐκινησία καὶ ἐλαφρότητα, εἰσαγάγοντας νέες ἀναλογίες στὰ ἀ-

γάλματα. Διεκρίθη γιὰ τὸν ρεαλισμὸ τῶν μορφῶν του, γιὰ τὶς μεγαλειώδεις καὶ τολμηρὲς συνθέσεις του καὶ ἀνεδείχθη μέγας προσωπογράφος καὶ γλύπτης ζώων. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὴν Κάτω Ἡλιούπολι καὶ στὴν Ἄνω Δάφνη).

Λύτρα Νικηφόρου.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν λεωφόρο Ἀλεξάνδρας 83 (τέρμα Ἱπποκράτους) καὶ τελειώνει στὴν ὁδὸ Μεγαλοπόλεως, στὸν «Ἅγιο Στυλιανὸ» τοῦ «Γκύζη».

Ὁ Νικηφόρος Λύτρας, Ἕλλην ζωγράφος, ἀπὸ τοὺς γνωστοτέρους τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, γεννήθηκε στὸν Πύργο τῆς Τήνου τὸ 1832. Ἐδίδαξεν ἐπὶ 37 χρόνια στὴ Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν καὶ ἐπεδόθη στὴν ἀπεικόνισι σκηνῶν ἀπὸ τὴν ἱστορία καὶ τὴν καθημερινὴ ζωή, στὴν προσωπογραφία καὶ στὴν ἠθογραφία, ὅπου καὶ διεκρίθη.

Λῶ Ἐδουάρδου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Σταδίου, στὸ ξενοδοχεῖο «Ἑσπερία».

Ὁ Ἐδουάρδος Λῶ, (1846 - 1908), Ἄγγλος στρατιωτικὸς καὶ διπλωμάτης, διετέλεσε πρόεδρος τῆς ἐν Ἀθήναις Διεθνοῦς Οἰκονομικῆς Ἐπιτροπῆς. Ὑπηρέτησε γιὰ πολλὰ χρόνια στὴν Ἑλλάδα καὶ ἐνυμφεύθη Ἑλληνίδα, τὴν Καίτη Χατζανέστη, ἀδελφὴν τοῦ στρατηγοῦ Χατζανέστη.

Μ

Μαβίλη Λορέντζου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πατησίων 374, στὸ τέρμα τῶν τρόλλεϋ τῆς γραμμῆς «Πατήσια - Ἀμπελόκηποι».

Ὁ Λορέντζος Μαβίλης, Ἕλλην ποιητής, γεννήθηκε στὴν Ἰθάκη τὸ 1860. Ἔλαβε μέρος στὴν μάχη τοῦ Δρίσκου τῆς Ἠπείρου, κατὰ τὸν Α' Βαλκανικὸ πόλεμο, ὡς ἐθελοντὴς Γαριβαλδινὸς λοχαγός, ὅπου καὶ ἐφονεύθη (1912, 29 Νοεμβρίου). Προηγουμένως εἶχεν ἀγωνισθῆ, ὡς ἐθελοντής, στὴν Κρήτη κατὰ τὴν ἐπανάστασι τοῦ 1896, καὶ ἐπὶ κεφαλῆς ἐθελοντικοῦ Σώματος στὴν Ἤπειρο (1897), ὅπου καὶ ἐτραυματίσθη. Τὸ 1910 ἐξελέγη βουλευτὴς καὶ ἐπρωτοστάτησε γιὰ τὴν καθιέρωσι τῆς δημοτικῆς γλώσσης.

Τὸ ποιητικὸ ἔργο τοῦ Μαβίλη, ἀποτελεῖται, κυρίως, ἀπὸ σονέττα, ποὺ θεωροῦνται ἀπαράμιλλα στὴν ἑλληνικὴ ποίησι. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ποίησι, ἀσχολήθηκε καὶ μὲ τὴν μετάφρασι ξένων συγγραφέων. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὸ Ψυχικό).

Μαγγίνα Ἀναστασίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Βλαχοθανάση, κοντὰ στὸ τέρμα τῶν λεωφορείων «Κυνοσάργους».

Ὁ Ἀθανάσιος Μαγγίνας, ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 καὶ πολιτικός, γεννήθηκε τὸ 1792 στὸν Ἀστακό. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς Ἐπαναστάσεως συνειργάσθη, ἀρχικῶς, μὲ τὸν Κωλέττην, διετέλεσεν ἐπιμελητὴς τῶν στρατευμάτων τῆς Δ. Ἑλλάδος καὶ σύμβουλος, ἀργότερα, τοῦ Καραϊσκάκη. Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι, ἔγινε μέλος τοῦ Πανελληνίου, γερουσιαστής, Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας καὶ δυὸ φορὲς ὑπουργὸς Οἰκονομικῶν. Ἀπέθανε τὸ 1880.

Μάγερ Ἰωάννου - Ἰακώβου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Λιοσίων 7, κοντὰ στὴ πλατεῖα «Ἀνεξαρτησίας» (Βάθης).

Ὁ Μάγερ Ἰωάννης - Ἰάκωβος, Ἑλβετὸς φιλέλλην καὶ ἰατροφιλόσοφος, γεννήθηκε στὴ Ζυρίχη τὸ 1798. Τὸ 1821 ἐγκατεστάθη στὸ Μεσολόγγι, τοῦ ὁποίου καὶ ἔγινε πολίτης Ἀσπασθεὶς τὸ ὀρθόδοξο δόγμα, ἐνυμφεύθη τὴν Μεσολογγίτισσα Ἀλτάνην Ἰγγλέζου, τὸ σπίτι τῆς ὁποίας μετέτρεψε σὲ νοσοκομεῖο καὶ στὸ ὁποῖο ἐνο-

σηλεύθησαν πολλοὶ τραυματίες τῆς μάχης τοῦ Πέτα. Τὸ 1824, ἐξέδωσε στὸ Μεσολόγγι τὰ περιώνυμα «Ἑλληνικὰ Χρονικά». Δίκαια ὁ Μάγερ ἀπεκλήθη πατὴρ τῆς ἑλληνικῆς δημοσιογραφίας.

Τὸν Αὔγουστο τοῦ 1824 διωρίσθη μέλος τῆς τριμελοῦς διευθυνούσης ἐπιτροπῆς Μεσολογγίου, στὴν θέσι τοῦ ἀποθανόντος Ἰωάννου Τρικούπη. Ἡ δρᾶσις του, πολυσχιδής, ὑπῆρξεν ἀπαράμιλλος στὴν πολιορκημένη πόλι. Ἐπολέμησεν ὡς ἀξιωματικὸς στὴν «τάπια» τοῦ Δεσπότου καὶ κατὰ τὴν ἔξοδο τῆς 10-4-1826 ἐφονεύθη στὴ θέσι «Ἀρμυρικάκι». Μαζί του εὑρίσκοντο ἡ γυναίκα του, τὰ δύο τους παιδιὰ καὶ ἡ ὑπηρεσία. Ἐσφάγησαν ὅλοι ἀπὸ τοὺς Τούρκους.

Μαγνησίας.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ὁδὸ Γ' Σεπτεμβρίου 119 (Ἐθνικὴ Τράπεζα) καὶ τελειώνει στὴν ὁδὸ Ἀχαρνῶν, ἀπέναντι στὸν «Ἅγιο Παντελεήμονα».

Πρόκειται γιὰ τὸν γνωστὸ νομὸ τῆς Θεσσαλίας, ποὺ καταλαμβάνει τὸ Ν.Α. τμῆμα αὐτῆς καὶ ἔχει ἔκτασι μὲν 2.575 τετρ. χιλ., πληθυσμὸ δὲ 163 χιλιάδες περίπου. Πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ Μαγνησίας εἶναι ὁ Βόλος. Ἔχει τρεῖς ἐπαρχίες (Ἀλμυροῦ, Βόλου καὶ Σκοπέλου), 4 δήμους (Ἀλμυροῦ, Βόλου, Ν. Ἰωνίας καὶ Σκοπέλου), 82 κοινότητες καὶ 170 οἰκισμούς.

Ἀρχαιότεροι κάτοικοι τῆς Μαγνησίας ἦσαν οἱ Κένταυροι, οἱ Λαπίδαι καὶ οἱ Μάγνητες. Κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους ἤκμασαν σημαντικὲς πόλεις, ὅπως ἡ Δημητριάς, αἱ Παγασαί, τὸ Ὀρμίνιον κ.ἄ. Ἀπὸ τοῦ Δ' μ.Χ. αἰῶνος καὶ μέχρι τῆς τουρκοκρατίας, ἡ ἱστορία τῆς Μαγνησίας ταυτίζεται μὲ τὴν ἱστορία τῆς Θεσσαλίας. Κατὰ τὸν ΙΗ' αἰῶνα κατέστη σημαντικὸς πυρὴν τῆς Θεσσαλίας καὶ κατὰ τὴν προεπαναστατικὴ περίοδο ἕνα τῶν κέντρων τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ συνοικισμοὺς καὶ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Μαδουρῆς (Ἁγίου Νικολάου).

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν 243, στὸν «Ἅγιο Νικόλαο».

Ἡ Μαδουρή, μικρὴ νῆσος τοῦ Ἰονίου στὸ κόλπο τῆς Λευκάδος, ἦταν ὁ προσφιλὴς τόπος διαμονῆς τοῦ ποιητοῦ Βαλαωρίτου, στὸν ὁποῖον καὶ ἀνῆκε.

Μαδύτου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Συρράκου 18, κοντὰ στὴ πλατεῖα «Γ. Πανταζοπούλου» (Σιδηρ. Σταθμὸς Λαρίσης).

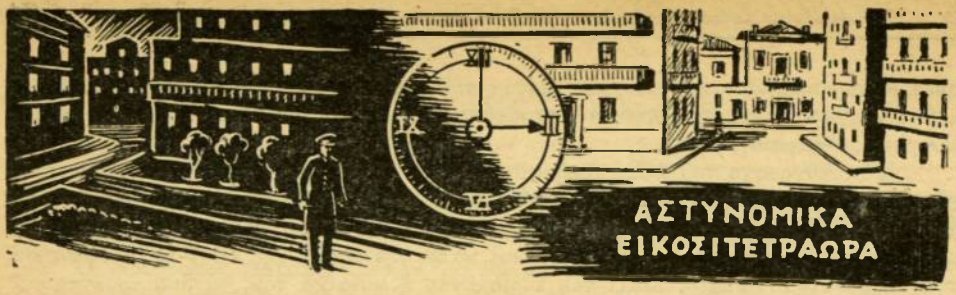
Ἡ Μάδυτος, ἀρχαία πόλις τῆς Θρακικῆς χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἦταν σύμμαχος τῶν Ἀθηναίων καὶ ἤκμασε κυρίωςκατὰ τὸν Δ' π.Χ. αἰῶνα καὶ κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους. Τὸ 1416 ἐκυριεύθη ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Ἡ πόλις κατεστράφη κατὰ τὸν Α' παγκόσμιο πόλεμο, κατόπιν βομβαρδισμοῦ, ἀπὸ θαλάσσης, τῶν Ἀγγλογάλλων. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ συνοικισμοὺς τῶν Ἀθηνῶν).

Μαζαράκη-Αἰνιὰν Ἀλεξάνδρου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Βουλιαγμένης 245, στὸ «Μπραχάμι», κοντὰ στὴ πλατεῖα «Κύπρου».

Ὁ Ἀλέξανδρος Μαζαράκης-Αἰνιάν, ἀντιστράτηγος καὶ Ἀκαδημαϊκός, γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ 1874. Μετέσχε τοῦ κινήματος Θεσσαλονίκης (1916), διετέλεσε διοικητὴς τῆς μεραρχίας Σμύρνης (1920), ἀρχηγὸς τοῦ Γ.Ε.Σ. (1924), ὑπουργὸς Στρατιωτικῶν (1924, 1926-1928), Παιδείας (1933) καὶ Ἀεροπορίας (1933). Τὸ 1928 ἐξελέγη Ἀκαδημαϊκὸς καὶ ἀπεστρατεύθη τὸ 1936, ὅτε καὶ ἐγένετο πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας. Ἔγραψε: «Ἱστορικὴ περιπέτεια τῆς Μακεδονίας», «Ὁ πόλεμος 1914-1918» κ.ἄ. Ἀπέθανε τὸ 1943. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὸ Ψυχικό).

(Συνεχίζεται)

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ «Χ»

ΕΝΑ ΑΚΟΜΗ σπουδαιότατον ἐπίτευγμα, ἕνας πραγματικὸς ἄθλος ἐνεγράφη εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων μὲ τὰ λίαν ἐπιτυχῆ μέτρα τῆς περιόδου τῶν βασιλικῶν γάμων. Κόποι μεγάλοι καὶ μόχθοι πολλοὶ ὁλοκλήρου τῆς ἀστυνομικῆς δυνάμεως Ἀθηνῶν—Πειραιῶς ἔφεραν τὸ ποθούμενον ἀποτέλεσμα μὲ τὸ νὰ δώσουν εἰς τοὺς ὑψηλοὺς μὲν ξένους προσκεκλημένους καὶ ἐπισκέπτας τὸ συναίσθημα τῆς ἀσφαλείας καὶ τῆς ἀνέτου μετακινήσεως καὶ διαμονῆς εἰς τὴν πόλιν τῆς Παλλάδος, εἰς τὸν ἑλληνικὸν λαὸν δὲ τὴν εὐκαιρίαν νὰ παρευρεθῇ ὅπως ἤρμοζε καὶ νὰ συνεορτάσῃ μετὰ τῶν Α.Α.Μ.Μ. τῶν Βασιλέων μας τὸ μέγα πράγματι γεγονός. Χαίρομεν λοιπὸν τὰ μέγιστα δι' ὅσα ἐπετεύχθησαν, δι' ὅσα ἐπιβραβευτικὰ τοῦ καμάτου καὶ τῆς ὅλης μας προσφορᾶς ἠκούσαμεν ἀπὸ στόματος ἁρμοδίων, δι' ὅσα ὁ τύπος καὶ τὸ κοινὸν μᾶς ἐπεφύλαξε. Πρωτίστως ὅμως χαίρομεν διότι ὁ λαοφιλέστατος Ἄναξ ἐπραγματοποίησεν ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων τὴν ἕνωσίν Του μετὰ τῆς ἐκλεκτῆς τῆς καρδίας Του, μίαν ἕνωσιν τὴν ὁποίαν ὁλόκληρος ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ηὐχήθη καὶ τὴν εὐτυχίαν τῆς ὁποίας εἶδεν ὡς εὐτυχίαν του. Χαίρομεν καὶ εὐχόμεθα ἐκ βάθους ψυχῆς εἰς τὸν δημοφιλέστατον Βασιλέα καὶ τὴν νέαν Βασίλισσάν μας βίον μακρὸν καὶ ἔνδοξον, παντοτεινὴν καὶ ἀνέφελον εὐτυχίαν προσωπικὴν καὶ οἰκογενειακήν. Εἴθε ἐπὶ τῶν ἡμερῶν Των, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ πλέον λαοφιλοῦς καὶ πλέον νεανικοῦ βασιλικοῦ ζεύγους τοῦ κόσμου, ἡ Ἑλλὰς νὰ εὐδοκήσῃ νὰ ἴδῃ κλέη ἐφάμιλλα καὶ ἀνώτερα ἐκείνων ποὺ συσσωρεύονται εἰς τὰ ἑκατὸν ἕνα ἔτη τῆς δευτέρας ἑλληνικῆς δυναστείας, τῆς δυναστείας ποὺ ἤνοιξεν ὁ προπάππος τοῦ σημερινοῦ βασιλέως μας Κωνσταντίνου καὶ δευτερότοκος υἱὸς τοῦ προγόνου τῆς σημερινῆς μας Βασιλίσσης Ἄννας-Μαρίας. Τὸ εὐχόμεθα, τὸ ἐλπίζομεν καὶ τὸ πιστεύομεν.

***

Ο ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ εἶναι βεβαίως ὁ μήνας τοῦ ρομαντισμοῦ, ὁ μήνας πού... «χαρίζει φουντούκια, καρύδια,—γαλάζια δαμάσκηνα κι' ὄψιμα ἀπίδια» κατὰ τὸ ποίημα τῶν παιδικῶν μας χρόνων, εἶναι ὅμως καὶ ὁ μήνας ποὺ πολλὰ ἐπιβάλλει νὰ προσέξωμεν ὅλοι καὶ ἰδίως οἱ ἐπὶ τῶν τροχαίων πραγμάτων τεταγμένοι ἀστυνομικοί. Κατὰ τὴν τελευταίαν διετίαν, 15–20 ο/ο περισσότερα ἀτυχήματα ἔγιναν τὸν Ὀκτώβριον, ἐν συγκρίσει μὲ τὸν Σεπτέμβριον. Αἰτία τούτου αἱ πρῶται βροχαὶ καὶ αἱ κακοκαιρίαι γενικῶς, ποὺ δὲν εἶναι σπάνιαι τὸν Ὀκτώβριον καὶ δημιουργοῦν ηὐξημένους κινδύνους διὰ «ντεραπαρίσματα», διὰ κακὴν ἐκτίμησιν τῆς ἀποστάσεως ποὺ ἀπαιτεῖται διὰ τὴν τροχοπέδησιν κ.λ. Κινδυνεύουν κατὰ συνέπειαν περισσότερον ὡς ἐκ τούτου ὄχι μόνον οἱ ἐποχούμενοι καὶ τὰ αὐτοκίνητα, ἀλλὰ καὶ οἱ πεζοί, οἱ ὁποῖοι δὲν δύνανται νὰ εἶναι βέβαιοι ὅτι τὰ αὐτοκίνητα εἶναι εἰς θέσιν νὰ σταματήσουν ἐγκαίρως εἰς ὁδὸν βρεγμένην καὶ γλοιώδη. Μία αἰτία λοιπὸν τῶν ηὐξημένων ἀτυχημάτων κατὰ τὸν Ὀκτώβριον εἶναι αὐτή, τὴν ὁποίαν ἐπιτείνει ἡ συνήθεια τῶν πεζῶν καὶ τῶν ὁδηγῶν ἀπὸ τοὺς στεγνοὺς δρόμους τοῦ θέρους. Ἄλλη αἰτία, ποὺ ἐπιδρᾷ εἰς τὴν αὔξησιν τῶν τροχαίων ἀτυχημάτων κατὰ τὸν μῆνα αὐτόν, εἶναι ἡ ἀπότομος αὔξησις τῆς κυκλοφορίας ἐντὸς τῶν μεγαλοπόλεων μὲ τὴν ἐπιστροφὴν ἀπὸ τὰς ἐξοχάς. Ἂς συνειδητοποιηθοῦν αὐτοὶ οἱ παράγοντες ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς ἀστυνομικοὺς κατὰ πρῶτον καὶ ὕστερα ἂς γίνῃ προσπάθεια νὰ τοὺς γνωρίσῃ τὸ πολὺ

κοινόν. Ὅσον διὰ τὰς ὑποχρεώσεις καὶ τὰ ηὐξημένα προβλήματα ποὺ μᾶς δημιουργεῖ ὁ 'Οκτώβριος καὶ γενικώτερον ὁ χειμῶνας, ἂς ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἀρκεῖ διὰ τὴν μείωσιν τῶν παρατηρουμένων ἀτυχημάτων ἡ τήρησις τῶν βασικῶν κανόνων τοῦ Κ.Ο.Κ., ἤτοι κανονικὴ ἐκκίνησις—μὲ σεβασμὸν καὶ τοῦ κιτρίνου ποὺ ἔχει περιπέσει εἰς πλήρη ἀχρηστίαν—κανονικὸν προσπέρασμα, σεβασμὸς τῶν διαχωριστικῶν γραμμῶν κυκλοφορίας, κανονικὴ ταχύτης καί, πρὸ παντός, προσοχὴ ἀπὸ πεζοὺς καὶ ὁδηγούς.

***

Τὸ ΗΜΙΣΥ τῶν κοινῶν γυναικῶν πάσχει ἐξ ἀφροδισίων νοσημάτων. Αὐτὸ εἶναι τὸ συμπέρασμα τῆς ἁρμοδίας ὑπηρεσίας τοῦ ὑπουργείου 'Υγιεινῆς καὶ τῆς 'Αστυνομίας, ἕνα συμπέρασμα ποὺ ἔρχεται ὕστερα ἀπὸ τὰς ἀλλεπαλλήλους ὑγειονομικὰς ἐξετάσεις, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν διαπίστωσιν ὅτι ἐτετραπλασιάσθη τὰ δύο τελευταῖα ἔτη ὁ ἀριθμὸς τῶν μολυνθέντων ἀτόμων ἀπὸ τὸ βαρυτέρας μορφῆς ἀφροδίσιον νόσημα. Πράγματι, ἐνῶ αἱ μολύνσεις ἐκ συφιλίδος ἦσαν 290 τὸ ἔτος 1958, 338 τὸ 1959, 764 τὸ 1960 καὶ 698 τὸ 1961, τὸ 1962 ἀνῆλθον εἰς 2.303 καὶ τὸ 1963 εἰς 2607! Εὐτύχημα εἶναι τὸ ὅτι ἡ παραγωγὴ νέων εὐθηνῶν ἀντιβιοτικῶν καὶ ἡ εὐρεῖα χρησιμοποίησίς των συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ μὴ ἀκολουθήσουν καὶ οἱ θάνατοι ἐκ τῆς νόσου ταύτης ἀνάλογον κλίμακα αὐξήσεως. Οὕτω παρουσιάσθη μικρὰ ἐλάττωσις τῶν θανάτων ἐκ συφιλίδος, ἀφοῦ ἀπὸ 42 τὸ 1958 κατῆλθον εἰς 32 τὸ 1959, εἰς 33 τὸ 1960, εἰς 41 τὸ 1961, εἰς 31 τὸ 1962 καὶ εἰς 39 τὸ 1963. Εὐτύχημα εἶναι ἐπίσης τὸ ὅτι τὰ ἀντιβιοτικὰ δὲν ἐπέτρεψαν ἀνάλογον πρὸς τὴν συφιλίδα αὔξησιν τῶν μολύνσεων ἐκ τοῦ ἄλλου ἀφροδισίου νοσήματος, τῆς βλενορροίας, τοὐναντίον δὲ ἐμείωσαν αἰσθητῶς τὰ κρούσματα αὐτῆς κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος. Οὕτω, ἐνῶ αἱ 10.135 μολύνσεις ἐκ βλενορροίας τοῦ 1958 ηὐξήθησαν εἰς 17.592 τὸ 1959, 13.993 τὸ 1960, 11.162 τὸ 1961 καὶ 14.099 τὸ 1962, τὸ 1963 κατῆλθον εἰς 5.208.

***

Ἐχομεν λοιπὸν ἐπικίνδυνον αὔξησιν τῶν ἀφροδισίων νοσημάτων εἰς τὴν χώραν μας καὶ τὸ φαινόμενον σχολιάζεται διεθνῶς. Τὰ αἴτια; Πολλὰ καὶ ποικίλα. Πάντως, ἂν σκεφθῶμεν ὅτι τὸ μεγαλύτερον ποσοστὸν τῶν προσβληθέντων ἐκ συφιλίδος εἶναι ἐργάται, στρατιῶται καὶ ναυτικοί, ὅτι τὸ μεγαλύτερον ποσοστὸν τῶν μολύνσεων, τὸ 25 ο/ο, προέρχεται ἐκ τυχαίων συναντήσεων καὶ μόνον ποσοστὸν 16,69 ο/ο προέρχεται ἐκ χαρακτηρισμένων γυναικῶν, προσέτι δὲ ὅτι σημαντικὸν ποσοστόν, 9 ο/ο σχεδόν, προέρχεται ἐκ τῶν ὁμοφυλοφίλων, θὰ ἀντλήσωμεν πολλὰ συμπεράσματα ὡς πρὸς τὰ αἴτια τῆς αὐξήσεως. Καὶ τὰ συμπεράσματα αὐτὰ μὲν δὲν εἶναι ἄγνωστα εἰς τὴν ἁρμοδίαν ὑπηρεσίαν τοῦ ὑπουργείου 'Υγιεινῆς, ἡ ὁποία ἔχει προτείνει τὴν λῆψιν περαιτέρω νομοθετικῶν μέτρων, τὴν σύστασιν κινητῶν ἰατρείων, τὴν ἵδρυσιν ἐξωτερικῶν εἰδικῶν ἰατρείων εἰς τὰ κρατικὰ νοσοκομεῖα, τὴν μετεκπαίδευσιν ἰατρῶν ἀφροδισιολόγων καὶ τὴν πλήρη ἀναδιοργάνωσιν τῶν ὑπηρεσιῶν καταπολεμήσεως τῶν ἀφροδισίων νοσημάτων. Εἰς ἡμᾶς ὅμως τοὺς ἀστυνομικούς, τὰ συμπεράσματα αὐτὰ πρέπει νὰ δώσουν νέαν ὤθησιν εἰς τὰς καθόλου ἐνεργείας μας. Ὑπάρχουν τόσοι τρόποι, χωρὶς νὰ παραβιάζεται ἡ νομιμότης, νὰ συντελέσωμεν εἰς τὴν μείωσιν τοῦ κακοῦ μέχρις ὅπου θεσπισθοῦν τὰ νέα μέτρα. Καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς τρόπους αὐτοὺς εἶναι ἡ τελευταία ἐξόρμησις τῆς Υ.Γ.Α. 'Αθηνῶν εἰς τὴν 'Ομόνοιαν καὶ τὰ πέριξ, ἀπὸ ὅπου συνεκεντρώθησαν πολλοὶ ἀνώμαλοι τύποι καὶ ὑπεβλήθησαν εἰς ὑγειονομικὴν ἐξέτασιν. Ἄλλος τρόπος ἡ κοινὴ ἐκστρατεία 'Ασφαλείας Πειραιῶς καὶ λιμενικῶν ὀργάνων πρὸς ἀναχαίτισιν τοῦ κύματος τῶν κοινῶν γυναικῶν, ποὺ εἰδικῶς τὸ ἐφετεινὸν θέρος ἐπλημμύρισαν τὰς ἀκτὰς καὶ διέσπειραν ἀφθονίαν ἀφροδισίων νοσημάτων. Καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

***

Διὰ ΤΗΝ ΑΜΕΣΟΝ ΔΡΑΣΙΝ, ὅσα καὶ νὰ γράψῃ κανεὶς πάλιν ὀλίγα θὰ εἶναι. Φίλος διευθυντὴς ἀεροπορικῆς ἑταιρίας μοῦ ἔλεγε προχθὲς ὅτι εὑρεθεὶς εἰς τὸν

Βόλον, ἠθέλησε νὰ ἐπικοινωνήσῃ τηλεφωνικῶς μετὰ τῆς ἐν Ἀθήναις εὑρισκομένης συζύγου του. Τὸ τηλέφωνον τῆς κατοικίας των ὅμως δὲν ἀπήντησεν εἰς τὰς δύο-τρεῖς ἀποπείρας συνδέσεώς του καί, ἀνησυχήσας, ἐσκέφθη τὴν Ἄμεσον Δρᾶσιν. Ἐπεκοινώνησε λοιπὸν καὶ παρεκάλεσε νὰ ἐξακριβώσουν οἱ ἀστυνομικοὶ μήπως ἐπρόκειτο περὶ δυστυχήματος, δώσας λεπτομερείας περὶ τοῦ τρόπου κατὰ τὸν ὁποῖον θὰ ἠδύναντο αὐτοὶ νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸ διαμέρισμά του. Ἐντὸς ὀλίγου ἐλάμβανε τὴν ἀπάντησιν ὅτι ἡ σύζυγός του καὶ τὰ δύο τέκνα των ἔχαιρον ἄκρας ὑγείας καὶ εὑρίσκοντο εἰς συγγενικήν των οἰκίαν, ὁπότε ὁ ἄνθρωπος ἀνεκουφίσθη καὶ συνέχισε τὰς ἐργασίας του. Εἶναι φυσικὰ περιττὸν νὰ γράψω ἐδῶ τὸ μὲ ποῖον ἐνθουσιασμὸν καὶ πόσον κολακευτικῶς μοῦ ὡμίλησεν ὁ εὐεργετηθεὶς διὰ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτὴν καὶ τὰ ὅσα καθημερινῶς προσφέρει εἰς τὸ κοινόν. Κάποιος ἄλλος, αὐτοκινητιστὴς αὐτός, διεπίστωσε τὰ μεσάνυκτα ὅτι τὸ ὡρολόγιόν του ὑπέστη βλάβην καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἀφυπνισθῇ τὴν τετάρτην πρωϊνὴν ὥραν, ὅπως ἐπεθύμει διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὰς ἐργασίας του. Ἐσκέφθη λοιπὸν καὶ αὐτὸς τὴν Ἄμεσον Δρᾶσιν, ἔλαβε τὸ τηλέφωνον, παρεκάλεσε τὸν ἔκπληκτον ἀξιωματικὸν ὑπηρεσίας νὰ τὸν ἀφυπνίσουν... τηλεφωνικῶς, δώσας φυσικὰ τὸν ἀριθμὸν τηλεφώνου του, καὶ ἐκοιμήθη ἥσυχος. Τὴν 4ην πρωϊνὴν ἀκριβῶς τὸ τηλέφωνον ἤχησε, ὁ ἄνθρωπός μας ἀφυπνίσθη καὶ ἡ Ἄμεσος Δρᾶσις ἔλαβε ἕνα ἀκόμη τίτλον: «Ξυπνητῆρι»... Ἐνῶ λοιπὸν τόσα περιστατικὰ καθημερινῶς τοποθετοῦν τὴν Ἄμεσον Δρᾶσιν εἰς τὰς καρδίας ὅλων, ἀκοίμητον φρουρὸν τῆς ἡσυχίας καὶ τῆς ἀσφαλείας καὶ τῶν ἐννόμων συμφερόντων τοῦ πολίτου, εἶναι τοὐλάχιστον ἀπάνθρωπον καὶ ἐμετικὸν τὸ νὰ εὑρίσκωνται ἄτομα ποὺ θέλουν νὰ κάμουν «φάρσαν» εἰς βάρος της. Δὲν εἶναι συνεπῶς παρὰ ἐλεεινοὶ καὶ εὐτελέστατοι ὑπάνθρωποι ἐκεῖνοι οἱ ἄγνωστοι ποὺ τελευταίως ἐκινητοποίησαν Ἄμεσον Δρᾶσιν καὶ Πυροσβεστικὴν ὑπηρεσίαν μὲ ψευδῆ πληροφορίαν, ὅτι εἰς ἀνελκυστῆρα τοῦ ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν ἐνεκλωβίσθησαν διάφορα ἄτομα καὶ ὅτι μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχουν καὶ τραυματίαι.... Διὰ τοὺς θλιβεροὺς αὐτοὺς τύπους οὐδεμία ἐπιείκεια εἶναι συγγνωστὴ ὅταν ἀποκαλύπτωνται.

***

ΕΦΑΙΝΕΤΟ τὸν τελευταῖον καιρὸν ὅτι ὁ ὑπόκοσμος τῆς φαντασίας ἔπαυσε νὰ διαθέτῃ τὸ πλέον ἀπαραίτητον «προσόν» του: τὴν φαντασίαν..... Δὲν εἴχομεν παρὰ ἐλάχιστα δείγματα πτωχῆς φαντασίας, ὅπως ἐκεῖνο τοῦ Ε.Μ. τῶν 28 ἐτῶν ποὺ ἐξηπάτησεν ἔμπορον καὶ παρέλαβε μὲ πλαστὴν ἐντολὴν 135 πανταλόνια, ὅπως ἐκεῖνο τοῦ Σ.Ο. τῶν 36 ἐτῶν ποὺ ἐξηπάτησε τὴν σύζυγον ἐμπόρου καὶ παρέλαβε 200 νυκτικὰς ἀμφιέσεις γυναικῶν, ὅπως κάτι ἄλλα μὲ «παπατζῆδες», μὲ «μάγισσες», μὲ πωλητὰς θαυματουργῶν ὑγρῶν καὶ ἄλλα πτωχοπροδρομικά..... Ὅμως, τὰ νερὰ τῆς αἰσιοδοξίας διὰ τὸ «πνεῦμα» τῶν ἀπατεώνων καὶ τῶν κλεπτῶν - διαρρηκτῶν ἦλθε νὰ ἀναταράξῃ ἐκεῖνος ὁ ἄθλος δύο νεαρῶν «ὠτοστοπὲζ» γυναικῶν καὶ ἑνὸς... μωροῦ. Συμπεριλαμβάνω καὶ τὸ ἀνύποπτον βρέφος διότι αὐτὸ ἦτο ἡ αἰτία ποὺ ἔκαμε τὸν εὐγενῆ κύριον νὰ πάρῃ εἰς τὸ αὐτοκίνητόν του τὰς δύο νεαρὰς ἀδελφάς, ὅταν τὸν ἐσταμάτησαν ἀναγκαστικῶς εἰς παραλιακὴν λεωφόρον καὶ τοῦ εἶπαν ὅτι κινδυνεύει καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ μεταφερθῇ τὸ συντομώτατον δυνατὸν εἰς κλινικήν. Καὶ ὁ ἄνθρωπος, μὲ τὸ μαγιὸ του μόνον καὶ ἐπιστρέφων ἀπὸ τὴν θάλασσαν, ἐδέχθη νὰ παραλάβῃ τὰς δύο γυναίκας καὶ τὸ μωρὸν εἰς τὸ αὐτοκίνητόν του, εἶδε νὰ κάθεται δίπλα του ἡ μία καὶ εἰς τὸ ὄπισθεν κάθισμα ἡ ἄλλη μὲ τὸ τσιρῖζον νήπιον, ἀλλὰ καὶ εἶδε, ὅταν ἄφησε τοὺς τρεῖς συνεπιβάτας εἰς κλινικὴν καὶ ἠθέλησε νὰ βάλῃ τὸ πανταλόνι του, ὅτι 2.650 δραχμαὶ ποὺ ὑπῆρχαν εἰς τὰ θυλάκιά του εἶχαν ἐξαφανισθῇ μυστηριωδῶς..... Πάλιν ἡ Ἄμεσος Δρᾶσις ἔκαμε καὶ ἐδῶ τὸ θαῦμα της: Ἐκινητοποιήθη καὶ ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν συνέλαβε τὰς δύο ρηξικελεύθους ἀδελφὰς μὲ τὸ μωρὸν ἐντὸς λεωφορείου, διὰ νὰ ὑποδείξουν ὅτι τὰ κλαπέντα χρήματα εἶχαν ἀποκρύψει κάτω ἀπὸ μίαν πλάκαν τηλεφωνικοῦ θαλάμου τῶν Τζιτζιφιῶν. Ἀποδεικνύεται λοιπὸν ὅτι ἂν τὸ ἰσχυρὸν φῦλον, προσκαίρως ἔστω, παρουσίασεν ἔλλειψιν φαν-

τασίας, δὲν συνέβη τὸ αὐτὸ καὶ μὲ τὸ «ἀσθενές». Τὸ ὁποῖον, τὰ τελευταῖα χρόνια καὶ ἡμέραν καθ' ἡμέραν ὅλο καὶ περισσοτέρας «ἐκπλήξεις» μᾶς ἐπιφυλάσσει.....

***

ΟΥΔΕΠΟΤΕ ἄλλοτε παρουσιάσθη τόση πληθώρα ἐπιθέσεων συνελλήνων κατ' ἀλλήλων, ὅση κατὰ τὸν τελευταῖον καιρόν. 'Επιτίθεμαι, ἐπιτίθεσαι, ἐπιτίθεται. Καὶ διατί; 'Εδῶ εἶναι τὸ ζήτημα, ἕνα ζήτημα ὅμως ποὺ διὰ τὸν "Ελληνα καὶ τὸ αἰώνιον «φιλότιμόν του» δὲν ἀποτελεῖ κἂν ζήτημα. "Ας εἶναι. 'Επιτίθεται λοιπὸν ἕνας ἐργάτης καὶ τραυματίζει τὸν ἐγκάρδιον φίλον του, πλήττων αὐτὸν τετράκις διὰ τῆς μαχαίρας του, διότι (ἄκουσον!) ἐκεῖνος ἠρνήθη νὰ συνεχίσῃ μαζί του τὴν οἰνοποσίαν εἰς ἄλλα οἰνοπωλεῖα τῆς γειτονιᾶς των! 'Επιτίθεται ἕνας νέος, ἐρωτευμένος, καὶ καταφέρει ἀλλεπάλληλα γρονθοκοπήματα κατὰ ὁδηγοῦ ταξὶ διότι ἐκεῖνος ἠρνήθη νὰ συνεχίσῃ τὸ κατὰ διαταγὴν «κορνάρισμα» μέχρις ὅτου ἐμφανισθῇ ἡ φίλη του, ποὺ δὲν ἐνεφανίζετο εἰς τὸ παράθυρον..... 'Επιτίθενται δύο νεαροὶ φίλοι κατὰ νεαροῦ καὶ τὸν ξυλοκοποῦν ἀνηλεῶς ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἤναψε τὰ φῶτα τοῦ μπὰρ ποὺ ἐκεῖνοι ἔσβησαν πρὸς δημιουργίαν μυστηρίου..... 'Επιτίθεται καὶ ξυλοκοπεῖ ἀγρίως ἕνας ναυτικὸς τέσσαρα ἄτομα μιᾶς οἰκογενείας εἰς τὸν Πειραιᾶ (τὸν σύζυγον ἐτῶν 50, τὴν σύζυγον ἐτῶν 48, τὸν υἱὸν ἐτῶν 25 καὶ τὴν θυγατέρα ἐτῶν 24), τέλος δὲ καταφέρει καὶ ἰσχυρότατον λάκτισμα εἰς τὴν κοιλίαν ἐγκύου, ἀγούσης τὸν ἕβδομον μῆνα τῆς ἐγκυμοσύνης της. Αἰτία: «Οἰκογενειακαὶ διαφοραί».... Καὶ ἕπεται συνέχεια: 'Επιτίθενται δύο ἀδελφοὶ κατὰ γαλακτοπώλου, τὸν ξυλοκοποῦν ἀγρίως, τὸν.... δαγκώνουν εἰς τὸ αὐτὶ καὶ τὸν ρίπτουν ἀναίσθητον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. 'Ακολούθως ἐπιβαίνουν τῆς μοτοσυκλέττας των καὶ τὴν κατευθύνουν ἐναντίον του μὲ πρόθεσιν νὰ τὸν παρασύρουν καὶ νὰ τὸν φονεύσουν, ἀντ' αὐτοῦ ὅμως ἡ μοτοσυκλέττα παρασύρει καὶ τραυματίζει σοβαρῶς τὴν πενθερὰν τοῦ ὑποψηφίου.... νεκροῦ, ἐνῶ ἡ σύζυγός του καὶ ἡ θυγάτηρ του ὑφίστανται νευρικὸν κλονισμόν.... 'Επιτίθενται ὁ σύζυγος, ἡ σύζυγος καὶ ἡ κόρη καὶ ξυλοκοποῦν καὶ τραυματίζουν βαρέως διὰ ψαλίδος δυστυχῆ κουρέα.... 'Επιτίθενται ὁ ὁδηγὸς φορτηγοῦ καὶ οἱ νεαροὶ βοηθοί του κατὰ ὁδηγοῦ καὶ εἰσπράκτορος λεωφορείου καὶ τοὺς τραυματίζουν βαρέως. 'Επιτίθεται καὶ μαχαιρώνει, μετὰ συμβίωσιν ἑπτὰ ἐτῶν, ἕνας ἐργάτης τὴν ἐρωμένη του, ἄλλος ἐπιτίθεται καὶ «χαράζει» τὸ πρόσωπον τῆς ἐρωμένης του μὲ ξυράφι, κ.λ. κ.λ. κ.λ. 'Αλλὰ καὶ πλῆθος ἐπιθέσεων ἐναντίον κρατικῶν ὀργάνων, χαρακτηριστικώτεραι τῶν ὁποίων εἶναι ἐκείνη κατὰ ἐπιθεωρητοῦ τοῦ ὑπουργείου 'Εργασίας ὑπὸ τριῶν ἀριστερῶν στοιχείων, ἐκεῖνες ἐναντίον τῶν ἀστυνομικῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐκλογῆς Δημάρχου 'Αθηναίων καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν συγκεντρώσεως τῆς Ε.Δ.Α. εἰς τὸ «Κεντρικόν». Καί, διὰ νὰ τελειώνω μὲ τὰς πλέον χαρακτηριστικάς, ἐκείνη ἡ ἐπίθεσις κατ' ἀστυφύλακος καὶ τῆς συζύγου του ὑπὸ μικροπωλητοῦ 17 ἐτῶν, ὁ ὁποῖος μικροπωλητὴς ἐθίγη ὅταν ὁ ἀστυφύλαξ τοῦ συνέστησε νὰ εἶναι προσεκτικώτερος, διότι μὲ τὸ χειραμάξιόν του παρ'ὀλίγον νὰ τραυματίσῃ τὸν υἱόν του....

***

ΣΥΝΕΧΕΙΑ καὶ τέλος τῆς.... γατοφιλολογίας, ποὺ αἱ στῆλαι μου ἤνοιξαν πρὸ καιροῦ. Κατὰ μίαν ἄποψιν οἱ γάτοι - ἄρρενες καὶ θήλεις — εἶναι ὠφέλιμα ζῶα, διότι, τὸ κυριώτερον, μᾶς ἀπαλλάσσουν.... ἀπὸ τοὺς ποντικούς. Πλὴν αὐτοῦ κάμνουν καλὴν συντροφιὰν εἰς ρομαντικὰς κυρίας καὶ δεσποινίδας προχωρημένης ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡλικίας, εἰς τὰ χωριά μας δὲ χρησιμεύουν καὶ ὡς εἶδος.... μετεωρολογικῆς ὑπηρεσίας: "Αν οἱ γάτοι «νίβωνται» πρὸς τὰ ἀνατολικά, θὰ ἔλθῃ καλοκαιρία, ἂν πρὸς τὸν νότον βροχή, ἂν πρὸς τὸν βορρᾶ χιόνι καὶ ἂν πρὸς τὴν δύσιν.... ἄνεμος μετὰ καταιγίδων.... Κατ' ἄλλην ἄποψιν ὅμως, οἱ γάτοι εἶναι φορεῖς δεινῶν! Κάποιος, θιασώτης τῆς ἀπόψεως αὐτῆς, προέβαλε πρὸ ἡμερῶν εἰς ἕνα ἀθηναϊκὸν σαλόνι τὰ ἑξῆς δύο ἀκαταμάχητα ἐπιχειρήματα, ποὺ τὰ ἔλαβε ἀπὸ τὸ ἀστυνομικὸν δελτίον διὰ νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι οἱ γάτοι μόνον πονοκεφάλους καὶ καμμιὰ φορὰ «καταστροφὴ» μᾶς φέρνουν. Τὸ πρῶτον ἐπιχείρημα ἀνεφέρετο εἰς δύο γάτους, ποὺ μέσα

εἰς τὰς ἐρωτικάς των διαχύσεις ἐστρίγγλιζαν εἰς κάποιον κῆπον. 'Εβγῆκε τότε ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ κήπου καὶ ἔρριψε μίαν πέτραν μὲ τόσην ἐπιτυχίαν καὶ μὲ τόσην δύναμιν, ὥστε ἔκαμε τὸν γάτον τοῦ γείτονος νὰ ὠρύεται διὰ πολλὴν ὥραν. 'Εβγῆκε ὅμως τότε καὶ ὁ γείτων ὁ ὁποῖος ὕβρισε τὸν γείτονα, ἐκεῖνος τοῦ ἀπήντησε μὲ περισσότερα διακοσμητικά, ἤλθαν εἰς τὰ χέρια καί, διὰ νὰ μὴ τὰ πολυλογῶ κατέληξαν εἰς τὸν πρώτων βοηθειῶν, ἀπὸ ἐκεῖ εἰς τὸ νοσοκομεῖον καὶ ὕστερα εἰς τὸ Α' Μονομελές.... Τὸ δεύτερον ἐπιχείρημα ἀνεφέρετο εἰς ἕνα «ἰδεῶδες» ἀνδρόγυνον, ἡ γάτα τοῦ ὁποίου ἀπεκάλυψε πολλὰ εἰς 'Εκεῖνον.... Ἦτο δὲ ἐκεῖνος ἕνας Παρασκευᾶς, ὁ ὁποῖος ἀγαποῦσε πολὺ τὸ τρυφερόν του ἕτερον ἥμισυ, τὴν Λελέ, καὶ ἐμίσει θανασίμως τὴν γάτα των. Ἕνα βράδυ, ὁ Παρασκευᾶς ἐπέστρεψεν ὅπως κάθε καλὸς σύζυγος ἐνωρὶς εἰς τὸν οἶκον του, ἄφησε δύο μεγάλα φρέσκα ψάρια εἰς τὸ τραπέζι καὶ ἄνοιξε τὸ σημείωμα ποὺ εὑρῆκε ἐπάνω εἰς αὐτό. «Εἶμαι σὲ μιὰ φίλη μου γιὰ κούμ - κάν. Θὰ γυρίσω γρήγορα», ἔγραφε ἡ καλή του ἡ Λελέ. Ἄνοιξε τότε τὴν ἐφημερίδα του ὁ χριστιανὸς καὶ ἄρχισε νὰ διαβάζῃ, ὅταν εἰς μίαν στιγμὴν ἐνεφανίσθη ἡ γάτα τοῦ ζεύγους καί, χωρὶς αἰδώ, χωρὶς περίσκεψιν, ἅρπαξε τὸ ἕνα ψάρι. Τῆς ἐπετέθη τότε ὁ Παρασκευᾶς, ἐκείνη ἔφυγε μὲ τὸ ψάρι εἰς τὰ δόντια, κατεδιώχθη, καὶ ὕστερα ἀπὸ πολλὰ εὑρέθη «σκαρφαλωμένη» ἐπάνω εἰς τὴν ὑψηλὴν ἀνθοστήλην, ὅπου ὑπῆρχε καὶ ἕνα ἀνθοδοχεῖον μὲ τριαντάφυλλα. 'Απὸ τὸ βάρος της κατέπεσε τὸ ἀνθοδοχεῖον, ἔγινε κομμάτια, καὶ μαζὶ μ'αὐτὰ ἐφάνη καὶ «κάτι ἄλλο» ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια τοῦ Παρασκευᾶ : Ἦτο μία δεσμίδα γράμματα ἐρωτικά, τυλιγμένα μὲ προσοχὴ εἰς μία σακκούλα νάϋλον ! Τὰ διάβασε λοιπόν, ἔφριξε διότι ἦσαν ὅλα πρόσφατα καὶ πολὺ τολμηρά, καὶ ὅταν ἐπέστρεψεν ἡ Λελὲ ἔγινε σεισμὸς εἰς τὴν πολυκατοικίαν.... Ἕνας σεισμὸς ποὺ κατέληξε εἰς τὸ 'Αστυνομικὸν Τμῆμα καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εἰς τὸ δικαστήριον, διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ὁ Παρασκευᾶς τῆς κατηγορίας τοῦ ξυλοκοπήματος «λόγω δεδικαιολογημένης ἀγανακτήσεως» καὶ νὰ ὁδεύουν τὰ πράγματα πρὸς τὸ διαζύγιον. Μόνον πού, ὅπως ὡμολόγησε τελικῶς ὁ θιασώτης τῆς δευτέρας ἀπόψεως, ὁ Παρασκευᾶς μέχρις ὅτου ἐκδοθῇ τὸ διαζύγιον μένει εἰς τὸ σπίτι του μὲ μοναδικὴν σύντροφον τὴν γάτα, ἡ ὁποία τώρα τοῦ εἶναι καὶ ἡ μεγαλύτερη ἀδυναμία του ἀφοῦ αὐτὴ τόν.... ἐξύπνησε....

***

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ἐλάχιστα ἀπὸ τὴν ξένην ἀστυνομικὴν εἰδησεογραφίαν :

* Μέσα εἰς τὸν ἐκπληκτικὸν χρόνον τριῶν μόνον λεπτῶν, ποὺ ἀποτελεῖ ρεκὸρ εἰς τὸ εἶδος του, τέσσαρες ἔνοπλοι ὥρμησαν εἰς μίαν τράπεζαν τοῦ Μοντρεάλ, ἀκινητοποίησαν τοὺς ἓξ ὑπαλλήλους καὶ ἀφήρεσαν 92.000 δολλάρια (2.760.000 δρχ.). Κάτι παρόμοιον συνέβη εἰς μίαν ἀκόμη περίπτωσιν ληστείας—ἀστραπῆς τῶν Παρισίων. 'Επέδραμον καὶ ἐκεῖ τέσσαρες ἔνοπλοι λησταὶ εἰς τὸ ἀριστοκρατικὸν ξενοδοχεῖον «Πλάζα-'Ατενέ», ἔθραυσαν τὰς προθήκας τοῦ κοσμηματοπωλείου του, ἀκινητοποίησαν τοὺς ὑπαλλήλους καὶ ἀφήρεσαν κοσμήματα ἀστρονομικῆς ἀξίας, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἕνα περιδέραιον ἐκ μαργαριτῶν καὶ ἀδαμάντων ποὺ ἡ ἀξία του ὑπολογίζεται εἰς 500.000 δολλάρια!!

* Μεθυσμένος νεαρὸς εἰς Τζάκσον (ὑπάρχουν 17 πόλεις εἰς τὴν 'Αμερικὴν μὲ τὸ ὄνομα αὐτό...), ἐβίασε καὶ ἐν συνεχείᾳ κατέσφαξε εἰς τὸ δωμάτιόν των δύο ἀδελφάς, 8 καὶ 12 ἐτῶν, θυγατέρας ἀνωτάτου δικαστικοῦ...

* Αἱ γυναῖκες τροχονόμοι τῆς Φρανκφούρτης, 71 τὸν ἀριθμὸν πρὸ διμήνου, τώρα εἶναι μόνον δύο. Παρητήθησαν ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης διότι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀνθέξουν εἰς τὴν εἰρωνείαν καὶ τοὺς ἐμπαιγμοὺς τῶν αὐτοκινητιστῶν, εἰς τὰς κακοήθεις φάρσας τῶν ὁδηγῶν φορτηγῶν κ.λ. Εἰδικῶς οἱ ὁδηγοὶ φορτηγῶν αὐτοκινήτων ὡρμοῦσαν κατ' εὐθεῖαν ἐπάνω των διὰ νὰ τὰς τρομοκρατήσουν, ἔδιδαν περνώντας ἐλαφρὰ κτυπήματα εἰς τὰ ὀπίσθιά των, ἢ τὰς μεταχειρίζοντο ὡς γυναίκας ἐλευθερίων ἠθῶν. Αἱ δύο «πεισματάρες» ποὺ ἐξακολουθοῦν, ἐν τούτοις, νὰ θέλουν νὰ ρυθμίσουν τὴν κυκλοφορίαν, ἁπλῶς τήν... διαταράσσουν μὲ μόνην τὴν παρουσίαν των.

ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ «Χ».

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Διά Β.Δ. ἐκδοθέντος τὴν 1-9-1964 καὶ δημοσιευθέντος τὴν 2-9-1964, προήχθησαν, ἐκ τῶν ἐν ἰσχύι πινάκων προακτέων τοῦ ἔτους 1964 καὶ πρὸς πλήρωσιν ὑφισταμένων κενῶν ὀργανικῶν θέσεων, οἱ κάτωθι ἀξιωματικοί:

1) Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Α' τάξεως, κατ' ἐκλογήν, ὁ 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Β' τάξεως κ. Γεώργιος Χατζηελευθερίου.

2) Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Β' τάξεως, κατ' ἐκλογήν, ὁ 'Αστυνόμος Α' τάξεως κ. 'Αλκιβιάδης Σταματόπουλος καὶ

3) Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Αστυνόμου Α' τάξεως, κατ' ἀρχαιότητα, ὁ 'Αστυνόμος Β' τάξεως κ. Γεώργιος Παπασωτηρίου.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἐκδοθείσης τὴν 19-8-1964 καὶ δημοσιευθείσης τὴν 2-9-1964, προήχθη, ἐκ τῶν ἐν ἰσχύι πινάκων προακτέων ἔτους 1964 καὶ πρὸς πλήρωσιν ὑφισταμένης κενῆς ὀργανικῆς θέσεως, εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Αστυνόμου Β' τάξεως, κατ' ἐκλογήν, ὁ Ὑπαστυνόμος Α' τάξεως κ. Χρῖστος Καραθανάσης.

***

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, οἱ 'Αστυφύλακες κ.κ. Κωνσταντῖνος Γεωργιάδης, Δημήτριος Μπαλκάμος, Χρῖστος Ραμαντάνης, Γεώργιος Σαμίτας καὶ Γεώργιος Παπανικολάου.

***

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἐτέθησαν, τῇ αἰτήσει των καὶ διὰ λόγους ὑγείας, εἰς ἐξάμηνον διαθεσιμότητα, οἱ 'Ανθυπαστυνόμοι κ.κ. Πολύκαρπος Τσαντίλης καὶ Φώτιος Τσικογιάννης. Οὗτοι κατὰ τὸν χρόνον τῆς διαθεσιμότητός των θὰ λαμβάνουν πλήρεις τὰς ἀποδοχάς τῶν ἐν ἐνεργείᾳ συναδέλφων των.

***

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

'Εκ μέρους τῆς 'Επιτροπῆς 'Ολυμπιακῶν 'Αγώνων ἐπεστάλη πρὸς τὴν Διεύθυνσιν 'Αστυνομίας 'Αθηνῶν ἡ κάτωθι ἐπιστολή:

Κύριε Διευθυντά,

Ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ διαβιβάσωμεν τὰς θερμὰς εὐχαριστίας τῆς 'Επιτροπῆς 'Ολυμπιακῶν 'Αγώνων διὰ τὴν πολύτιμον συμβολήν σας, τὴν ὁποίαν εἴχατε τὴν καλωσύνην νὰ παράσχητε τόσον ὑμεῖς, ὅσον καὶ αἱ ὑφ' ὑμᾶς Ὑπηρεσίαι διὰ τὴν ὀργάνωσιν καὶ τέλεσιν τῶν ἑορταστικῶν ἐκδηλώσεων τῆς 'Ολυμπιακῆς λαμπαδηδρομίας, ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ὑμετέρας δικαιοδοσίας καὶ τῆς ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ Σταδίῳ ἑορτῆς.

Παρακαλοῦντες ὅπως διαβιβάσετε τὰς εὐχαριστίας ἡμῶν καὶ πρὸς τοὺς ὑφ' ὑμᾶς ἁρμοδίους, διατελοῦμεν μετὰ πλείστης τιμῆς.

Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς
'Αντιναύαρχος ΛΑΠΠΑΣ

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, ἐξεφράσθη ἡ ἄκρα αὐτοῦ εὐαρέσκεια πρὸς τὸν Διευθυντὴν τῆς 'Αστυνομίας 'Αθηνῶν, 'Αστυνομικὸν Διευθυντὴν Α' κ. 'Εμμανουὴλ 'Αρχοντουλάκην, ὡς καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς ἀξιωμα-

τικοὺς καὶ κατωτέρους ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους, τοὺς διατεθέντας εἰς ὑπηρεσίαν κατὰ τὰς ἑορταστικὰς ἐκδηλώσεις ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ Σταδίῳ τὴν 13-9-1964 πρὸς τιμὴν τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως, διότι, παρὰ τὴν πρωτοφανῆ κοσμοσυρροὴν εἰς τὸ Στάδιον καὶ τοὺς πέριξ τούτου χώρους, χάρις εἰς τὴν ἐπιδειχθεῖσαν ὑπ' αὐτῶν ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα καὶ φιλότιμον προσπάθειαν, ἐπετεύχθη ἡ τήρησις ὑποδειγματικῆς τάξεως καὶ εὐπρεπείας.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἐπηνέθησαν ἅπαντες οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι, ἀδιακρίτως βαθμοῦ, τοῦ Ἀστυνομικῶν Διευθύνσεων Ἀθηνῶν—Πειραιῶς, ὡς καὶ τῶν Εἰδικῶν Ὑπηρεσιῶν, οἱ διατεθέντες εἰς ὑπηρεσίαν τάξεως καὶ ἀσφαλείας κατὰ τὴν 18-9-1964, ἡμέραν τῶν βασιλικῶν γάμων, «διότι, ὡς διεπιστώσαμεν ἀμέσως καὶ αὐτοπροσώπως, οἱ εἰρημένοι, ἔχοντες βαθεῖαν συναίσθησιν τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς τῆς Ἀστυνομίας, ἐπεδείξαντο ἔκτακτον δραστηριότητα κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων των, τηρηθείσης οὕτως ἀπολύτου καὶ ἀψόγου, ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, τάξεως κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς τελέσεως τῶν βασιλικῶν γάμων, πρᾶγμα, ὅπερ προεκάλεσε καὶ τὰ εὐμενέστατα, ὑπὲρ τῆς Ἀστυνομίας, σχόλια ὁλοκλήρου τοῦ τύπου καὶ τοῦ κοινοῦ».

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ἐξεφράσθη ἡ ἄκρα εὐαρέσκειά του εἰς τὸν Διευθυντὴν Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν, Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Α΄ τάξεως κ. Ἐμμ. Ἀρχοντουλάκην ὡς καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ κατωτέρους ἀστυνομικοὺς τοὺς διατεθέντας εἰς ὑπηρεσίαν τάξεως καὶ ἀσφαλείας κατὰ τὴν 18-9-1964, ἡμέραν τῶν βασιλικῶν γάμων, διότι, οἱ εἰρημένοι, ἔχοντες βαθεῖαν συναίσθησιν τῆς ἀποστολῆς των, ἐπεδείξαντο ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων των, τηρηθείσης οὕτως ὑποδειγματικῆς τάξεως κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς τελέσεως τῶν βασιλικῶν γάμων, παρὰ τὴν πρωτοφανῆ ὄντως κοσμοσυρροὴν εἰς τὰς ὁδοὺς διελεύσεως τῆς πομπῆς καὶ τοὺς πέριξ χώρους, προκαλέσαντες οὕτω τὰ εὐμενέστατα, ὑπὲρ τῆς Ἀστυνομίας, σχόλια τοῦ κοινοῦ καὶ τοῦ τύπου.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ἐπηνέθη ὁ Ἀνθυπαστυνόμος κ. Γεώργιος Μπερδούσης, διότι, διαχειριστὴς ὢν τῆς Παιδικῆς Θερινῆς Κατασκηνώσεως ἐν Ἁγίῳ Ἀνδρέᾳ, ἐπεδείξατο ἐξαιρετικὸν ζῆλον, δραστηριότητα καὶ προθυμίαν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀνατεθέντων αὐτῷ καθηκόντων, συμβαλὼν οὕτω, κατὰ τρόπον οὐσιαστικόν, εἰς τὴν ἀπόλυτον ἐξυπηρέτησιν τῶν τέκνων τῶν ἀστυνομικῶν.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ἐπηνέθησαν: 1) ὁ Ἀστυνόμος Β΄ κ. Τηλέμαχος Βασιλάκης, 2) οἱ Ὑπαστυνόμοι Α΄ κ.κ. Νικόλαος Τσουγκράνης, Γεώργιος Λαγουβάρδος καὶ Κωνσταντῖνος Μανώλης, 3) ὁ Ὑπαρχιφύλαξ κ. Χαρίλαος Πανουσόπουλος καὶ 4) οἱ Ἀστυφύλακες κ.κ. Βασίλειος Κηρύκος, Κωνσταντῖνος Μανιατάκος, Γεώργιος Κριτσιώνης, Θεοχάρης Καλαϊτζίδης, Παναγιώτης Μπιράκης, καὶ Ἀν. Κατωπόδης, διότι ἅπαντες, ὑπὸ τὴν ἄμεσον καθοδήγησιν τοῦ πρώτου, Προϊσταμένου ὄντος τῆς Ὑπηρεσίας Ἐλέγχου Ἠθῶν-Λεσχῶν Υ.Γ.Α. Ἀθηνῶν, ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, ἐνεργητικότητος καὶ προθυμίας καὶ ἀναπτύξαντες ἐξαιρετικὴν πρωτοβουλίαν καὶ εὔστοχον μεθοδικότητα, ἐπέτυχον τὴν ἐξακρίβωσιν καὶ σύλληψιν τοῦ Νικολάου Τσοκαρᾶ, ὅστις διετήρει σχολὴν χοροῦ, εἰς ἣν ἐξεπαίδευε μπαλλέτα ἐκ νεανίδων μεθ' ὧν μετέβαινεν εἰς χώρας τῆς Βορείου Ἀφρικῆς καὶ Μέσης Ἀνατολῆς πρὸς ἐργασίαν εἰς διάφορα κέντρα, ἐκδίδων ταύτας ἐν συνεχείᾳ εἰς διάφορα ἄτομα, βεβαιώσαντες τὰ ὑπ' αὐτοῦ διαπραχθέντα ἀδικήματα μαστροπίας καὶ ἀπατηλῆς διεγέρσεως εἰς μετανάστευσιν.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἐπηνέθησαν, οἱ: 1) Ὑπαστυνόμος Β΄ κ. Ἰωάννης Παπαδημητρίου, 2) Δόκιμοι Ὑπαστυνόμοι κ.κ. Ἠλίας